

22.161 2-32
Г 75- Гринч

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ КООПЕРАТИВНИЙ
✠ ВИДАВНИЧИЙ СОЮЗ ✠

✦ Б. ГРІНЧЕНКО ✦
НА РОСПУТТІ

824.161.2-21 Грінч

В75

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ КООПЕРАТИВНИЙ ВИДАВНИЧИЙ СОЮЗ.

— 29 —

Б. Грінченко.

45068
Г9054

НА РОСПУТТІ

ПОВІСТЬ.

ВИДАННЯ П'ЯТЕ.

Київ.
1919.

УНІВЕРСИТЕТ ГРІНЧЕНКА

Державна Друкарня. Московська 8.

На розпутті.

Повість.

I.

— А, нарешті й ти!

— А хоч би й я!

І два молоді інтелігентні парубки, привітавши такими словами один одного, додали потім, цілючись:

— Здоров, здоров, братіку!

Можна було бачити з їх привітання та з осяяних радощами очей, що вони були друзями.

Той, що приїхав, був ставний, високий парубок. Зчорна-сірі очі в його дивилися сміливо, енергично, гордо; тонкі губи стискалися твердо й міцно, та й усе молоде обличчя сяло силою, вродою та веселою певністю в собі; розум, що виразно світився в бчїх, проймав кожну риску на інтелігентному видві.

Другий, той, що стрівав свого товариша серед невеличкої міської світлички, був зовсім не блискучий. Постать кремезна, широка в плечїх, але не дуже висока; обличчя спокійне, сімпатичне, але навдаку чи чепурне; у першого самі ясні вуси, а в цього невеличка борода і очі темні сидять глибоко; крутий високий лоб, хоча його всього не видко: волосся не зачісане так поетично назад, як у пер-

шого, а вистрижено коротко і розчісано по мужичому на лоб. У всій постаті, як спершу глянеш, брало очі тільки одно: був із себе дужий. Правда, очі дивилися хоч тихим, але зважливим поглядом, та до цього вже треба було придивлятися.

Перший був—Гордій Раденко, а другий—його друг та товариш змалечку—Демид Гайденко. Обидва вони вчилися в університеті, тільки Раденко на юридичному, а Гайденко на медичному факультеті. Обидва, відколи зробилися студентами, жили взімку вкупі, а влітку їхали на село додому: Гайденко до батька, а Раденко—до свого опікуна й дядька. Раденко матері не знав,—вона вмерла в той день, як він, її перший син, побачив світ; через п'ять років умер і батько, невеличкий панок; хлопця ж узяв до себе і виховав дядько, бо що після батька сталося, те за позички пішло. Обидва хлопці і цього року, як здали останнього екзамена в університеті, поїхали на село; але Гайденко приїхав назад до міста раніше на місяць: батько мав одну таку справу в місті, що треба було щодня тут бути, і син узяв це діло собі. Клопочучися тією справою, працюючи в книгозборі, він дожидався свого товариша, і оце нарешті, одного веселого літнього дня 189... року, Раденко приїхав.

Обидва були раді, а надто Гайденко.

— Ну, що ж ти там поробляв? чого так довго не їхав?

— Ат,—махнув рукою Раденко, і почав розказувати, через віщо. Розказав також, що дядько дав йому тільки 500 руб. на початок господарства, переказував деякі сільські новини,—аж поки покликано їх обідати.

По обіді обидва пішли з хати. За будинком, у тісному міському подвіррі, клаптик землі заріс

вишиною. Це звалося „садом“, і в йому в одному місці був холодильник. Туди й прийшли наші парубки та й полягали на траві.

— Гарно!—сказав Гайденко.

— Надзвичайно!—відмовив іронічно Раденко.
—Кращого й бути не може над цю мізерію.

— Ну, ну, не лайсь!—усміхнувся Гайденко.—
Адже сам сюди пішов—усе краще, ніж у хаті. Не скрізь же такі сади, як у твого дядька.

— Хто вже приїхав?—перепинив Раденко.

— Тільки Квітковський у місті.

— А! Квітковський! А що ж він?

— Більше нудьгує...

— Чудні є люде на світі!—промовив, трохи підводячись та спіраючись на лікоть, Раденко.—
Чого він кисне? Мучиться над „світовою загадкою?“

— А хоч би й так?

— Und ein Narr wartet auf Antwort!..—промовив крізь зуби Раденко —І не діждеться!—додав трохи згодом.—Якого тут чорта розуміти? Хиба шукати безсмертя душі, чи що? Чи може, загубивши персонального Бога,—шукати Бога—світову силу, як то роблять німці? Так це ж тільки німці можуть робити!

— Помиляєшся: почали це робити не німці, а греки.

— Один кат! Я зрозумів життя так, як воно є, одкинув усі ілюзії, всі забобони—і дивлюсь на світ тверезо. Я розумію своє становище.

— Становище дресірованої тварини,—промовив замислений Гайденко.—Таким поглядом, такою відмовою не можна задовольнитися.

— Ти завжди був метафізиком,—махнув рукою Раденко,—а тепер цей Квітковський ще далі, здається, тебе на той шлях посунув. Кажі—ще що у вас є?

— Кажу ж: нічого! Хиба що стрівся недавнечко з Давиденком.

— Він досі в своїй управі?

— І досі, і oprіче неї більш нічого не хоче знати. Я, каже, земський діяч, і цього з мене досить.

— Як би ж з тієї діяльності була яка користь... Ну, в усякому разі—я незабаром сам усе побачу, бо ти поганий сповідач,—промовив Раденко,—Завтра заїдемо до Квітковського,—тільки я боюсь, що він буде через лад кислий.

— Ти сьогодні злий! Квітковський кислий ніколи не буває,—він тільки нервовий дуже. А тепер він навіть спокійніший—з того часу, як Ганна Михайлівна приїхала.

— Се його сестра, та, що ти з нею „друзями змалечку“?—спитався Раденко.

— Ну, друзями змалечку ми з нею не були, бо ти сам добре знаєш, що я тільки два роки у їх прожив, та й то не змалечку, а вже тоді, як у гімназії був.

— Та як ти в їх опинився? Я забув.

— Тоді ще живий був їх батько, а мій батько був знайомий з ним та й оддав мене до їх на квартиру.

— А чом же я ніколи не стрівав у Квітковського тієї Ганни Михайлівни?

— Бо ти ж знайомий з Квітковськими тільки рік, а вона саме цей рік, довчившись у гімназії, жила в своїй тітки на селі, а приїхала до брата недавнечко—ще й місяця нема.

— Що воно за дівчина?

Гайденко не відразу відмовив:

— Свідома українка... щира, запевне.

— Ну, ці панянки усі здаються щирими, поки заміж підуть.

— Не знаю...—Гайденко знов замовк, а далі додав:—Не думаю так про цю.

— Побачимо!—відмовив Раденко, підводячись. —Але ж ходім уже в хату, бо сонце припіка.

Сонце справді посунулося по небу, і єдине холодкувате місце у „саду“ зникло. Товариші повставали й пішли в хату.

Але треба трохи більше сказати про їх.

Гордій Раденко п'ятьох років зоставсь од батька. Одинокий нежонатий дядько, багата людина, взяв до себе малого Гордія. Хлопець зроду був жвавий, моторний, але тут зустріло його життя не дуже веселе. Дядько, хоч і ласкавий здебільшого, але завсігди коло діла: то по господарству, то біля своїх рахунків у кабінеті. Гордій мало його бачить. Гордія доглядає стара клюшниця, але й вона зовсім не цікава хлопцеві: вона тільки все гріма на його та бубонить. Невесело Гордізві у панській господі.

Краще втекти з неї, побігти до річки на луки, аж туди, де старий млин був. Там уже хлопців селянських гурт. Вони здалека забачили його і гукають:

— Гордій! Гордій іде!

Гордій чує це, і йому воно подобається. Він добіга до хлопців, і собі гукаючи:

— Чи багато риби?

— Нема нічого!

— Та чого ж ви тут сидите? Ходіть у ліс!

— А чого?

— От дурні—чого! Хиба в лісі мало чого: кислиці, груші, сорочачі яйця.

— У ліс! у ліс!—гукають хлопці, і вся ва-тага, за Гордієвим приводом, руша в ліс.

А в лісі виробляють таке, що тільки мовчи! Гордієві байдуже, що в громадському лісі заборонено рвати кислиці та груші, поки вони вистигнуть: він веде туди хлопців і не боїться нічого. Хлопці з гіллям обдирають безшасні дерева і вертаються додому з оскою на зубах та з біллю в животі від безлічі зрідених зелених кислиць та груш. Але це дарма: їм було весело! А Гордія вони звикли слухатися. Як він іще вперше прийшов до їх, вони привітали його не дуже ласкаво, хоча й здивлялися на його жупанок з блискучими гудзиками та на чудову іграшкову шабельку. Вдруге вони прийняли його ласкавіше, а втретє—Гордій уже панував проміж ними. І те, що він був у тому жупанкові з блискучими гудзиками, а вони, хлопці, тільки в замурзаних сорочках, і те, що в його була шабелька, і те, що він був надзвичайно сміливий,—все це примушувало хлопців дивитися на його мов би на старшого. А найбільше примушувало до цього те, що Гордій справді вмів перед вести, вмів отаманувати так, що інші його слухались. Один випадок запоміг йому це робити.

Одного разу він, гуртом з хлопцями, заліз на чийсь баштан. Дід-баштанник уздрів та й застукав їх біля річки в закутку так, що їм нікуди було тікати.

— А, каторжні хлопці,—ось я ж вам дам!—казав дід, думаючи про те, що саме він робитиме з десятком хлопців—адже не вдержиш же їх усіх.—От я з вас штанці постягаю та кропиви вам дам!

Хлопці зовсім перелякалися. Кропива страшна, але ще страшніше, як дід що-небудь з кожного

зніме—якої тоді їм дома заспівають? І вони, отетерівши, стояли не ворушачись.

— Як ти смієш це казати?—зненацька скрикнув Гордій, виступаючи з-між хлопців.

Баштанник жив колись у наймах у Гордієвого дядька і пізнав хлопця. Здивувавшись, не знав що робити. Але тую ж мить Гордій гукнув:

— Тікайте, хлопці!

А сам кинувся до діда і з розгону штовхнув його. Кремезний дід з такої несподіванки поточивсь і за малим не впав. З цієї миті скористувались хлопці і вибігли з закутка. Одбігши стільки, щоб бути безпечними від діда, вони зупинились і почали дивитися, що буде з Гордієм. А Гордій і не думав тікати. Дід зачав був його соромити, казав, що одведе його до дядька (а зайняти панської дитини не посмів), але Гордій тільки повернувся і пішов геть од його.

З цього часу Гордій зовсім запанував над хлопцями. Як же таки справді: не тільки товаришів визволя, а й сам—навіть страшного діда-баштанника не боїться, а той не сміє його зайняти! Хлопці дивились тепер на Гордія як на вищу істоту, і Гордій це знав, і це йому подобалось, і він і сам був певний, що він і чепурніший (він справді був чепурний), і сміливіший, і зручніший, і розумніший од усіх тих, що над ними він панує. Гордій був щасливий поміж хлопцями.

Але це щастя кінчалось, скоро він вертався до панської господи. Дядькові не подобалось, що хлопець еодиться з мужичатами, навчивсь по мужичому говорити. Він забороняв йому до їх ходити, але Гордій тікав з панських хат, а дядькові було ніколи зупиняти його. З цього сталася ще одна річ.

Дядько казав Гордієві, що до мужичат не треба ходити, що вони погані, що від їх нічого гарного не навчишся, що між ними бути негодиться. А Гордій навпаки бачив, що мужичата гарні (бо всі вважають його за найкращого і слухаються його), що він од їх навчився багатьох дуже цікавих річей, що з ними дуже гарно й весело. І уперта Гордієва голова думала, що дядько нічого не розуміє, а він, Гордій, це зрозумів, бо він тут більше знає, ніж дядько.

Але на превелике його диво—дядько зовсім не вважав його за розумного, а навпаки—дуже часто казав:

— Ти ще малий, дурний!

Малий! дурний!... Ще як жив Гордій з батьком, трапилось одного разу, що були в їх гості. Гордій, жвавий хлопчик, ускочив до вітальні і, підстрибуючи, проскакав боком через усю хату.

— Ах як гарно! який гарний хлопець!—сказала одна пані.

Гордій так і стрепенуєсь, почувши те, і пострибав назад знов саме таким робом.

— Гарно! гарно!—хвалила пані.

Гордій пострибав утретє.

— Та буде тобі,—сказав йому батько.—Іди собі, гуляйсь!

— Ах, нащо ж ви так на молодого кавалера?—сказала друга пані.—Хай! Він так гарно стриба.

Але батько не послухавсь і таки випрсовдив Гордія з хати. Це вразило хлопця. Він думав:

— І нащо татко це зробив? Усі мене хвалили, усім було весело дивитись на мене, що я так гарно стрибаю. Всі ж казали, що я роблю гарно, а татко каже, що ні, ще й прогнав.

Незабарем після цього батько вмер, але ви-

падок цей зоставсь у Гордія в голові. І коли тепер дядько казав, що він, Гордій, малий та дурний, то хлопець ні трохи йому не вірив:

— Який же я малий, коли я більший і дужчий од усіх хлопців? Який же я дурний, коли всі хлопці кажуть, що я дуже розумний?

Се дядько не тямить, який він, Гордій, розумний.

Гордієві буде дев'ять років, як одного разу він з хлопцями заліз на чужу пасіку, що стояла в степу, серед невеличкого степового гайка. Гордій давно вже марив добути меду і ось цього разу, набравши сірників, а хлопцям звелівши принести губки, зважився підкурити бджіл. Але тільки заходився був це робити, як перед його став нижчий за його, але кремезніший чорнявий хлопець, одягнений по панському, хоча й озвався до його по простому:

— Що вам тут треба?

Гордій озирнувся на своє військо і відмовив:

— Меду.

— Як же ви можете брати чуже? — спитався зовсім спокійно хлопець.

Чуже? Гордій зовсім не подумав, що це чуже... А хлопець додав:

— То ви хочете красти?

Красти? Ні, цього ніколи Гордій не хотів. Він спалахнув. Йому хотілося б гостро відмовити, але він не міг, бо почував, що хлопець каже правду.

— Гайда, хлопці, назад!—скрикнув він.

Хлопці послухались, але знехотя: вони не розуміли, через віщо їм, коли вже не можна було взяти меду, так хоч не попобити цього чорнявого

бісеняти? Вони сказали про це Гордієві, як уже одійшли від пасіки далеко.

— А, мовчіть! ви нічого не тямите! — сердито відмовив Гордій.

Гордій часто грімав так на хлопців, і вони до цього позивкали, але сьогодні це їх уразило — мабуть тим, що верталися не здобихом і що вважали себе за правих. Але ж іще більше вразило їх те, що другого дня Гордій до їх не вийшов, не вийшов і третього, і четвертого дня...

А Гордій тим часом багато дечого зробив. Пішовши від хлопців, він усе думав про того „чорнявого“ та сердився на себе, що так збентежився перед їм, поступився назад. Він злував увесь день, а другого дня його потягла якась надзвичайна цікавість знов до пасіки. Він підійшов тихо і глянув з-за тину. Сонце сяло ясно, золоті бджоли брели між вуліками, а під гіллястою грушою у холодку сидів „чорнявий“ і дививсь у книжку. Гордій якось поворухнувся, суха гілка тріснула, і чорнявий почув.

— Тікати? О, ні! — подумав Гордій і випроставсь.

Чорнявий побачив його, трохи наче здивувався, згорнув книжку, устав і підійшов ближче.

— Що тобі треба? — знов спитався він, як і вчора.

— Я зовсім не бажав красти в тебе мед! — одмовив Гордій зважливо.

Чорнявий трохи підняв брови вгору — мабуть здивувався — і відмовив:

— Але ж ти прийшов по його.

— Ти думаєш, що мені нічого їсти? — скрикнув Гордій.

— Ні, в тебе їсти є що,—я знаю!—відмовив чорнявий.

— А ти звідки знаєш?

— Татко тебе й твого дядька знають.

— А хто твій татко?

— Мій татко?—і очі в чорнявого засяли,— мій татко—Кирило Семенович Гайденко.

Гайденка Гордій трохи знав. Він жив тільки за п'ять верстов од Гордія і часом бував у Гордієвого дядька, але зрідка і за ділом: дядько чогось не ладнав з ним. Гордій помовчав, а далі спитавсь:

— Це ваша пасіка?

— Наша.

— Що ж ти тут робиш?

— Пасіку бережу та читаю.

— І ти не боїшся сам бути так далеко від дому?—спитався Гордій. Сам він не злякався би цього, але звик, що всі хлопці можуть боятися, а тільки він, Гордій—ні... хиба так, часом...

— Чого ж я буду боятися?—відмовив чорнявий питанням.

— Ти й ночуєш тут?

— І ночую тут, у катразі...

— Сам?

— Ні, в дідом Паньком.

— А! вночі боїшся!

— Еге, вночі страшніше. Я одного разу не чував сам, а дід Панько ходив на слободу—і було поганіше, ніж удвох.

— І твій батько зна, що ти сам ночуєш?

— Ні, він цього не знав—це було вчора, а я додому сьогодні піду.

— І знов прийдеш?

— Як що татко пустять.

— Як що пустять? Хиба ти його слухаєшся?

— А вже ж! А хиба ти дядька—ні?

— Ні!

Хлопці змовкли.

— Яка в тебе книга?—спитався Гордій. Він на шостому році самотужки вивчився читати і страшенно любив цікаві книжки. Він уже поперечитував їх багато з дядькового книгозбору, роблючи це крадькома, щоб дядько не знав.

— Іди подивись!

Гордій трохи постояв, подумав. Він вагався.

— А як тебе звуть? — несподівано спитавсь він у чорнявого.

— Демидом.

— Де-е-ми-дом... — протяг Гордій. Йому не подобалось ім'я, і він хотів був сказати про це, поглузувати, як то він завсігди досі робив з хлопцями, але спинивсь. У цьому чорнявому кремезному хлопцеві з глибокими темними очима було щось таке, що зупиняло Гордія.

— А чом же ти не кажеш мені, як тебе звуть?—спитався Демид, бачучи, що Гордій мовчить.

— Мене? Мене звуть—Гордієм!—Це ім'я Гордій вимовив навіть гордо: він уважав його за дуже гарне, за найкраще—з того часу, як вичитав, що один царь звався так, як і він. І, сказавши ім'я, скочив на тин та й стрибнув у пасіку.

Через кілька хвилин хлопці вже сиділи в холодку під грушою та й роздивлялися на книжку з малюнками. Се був „Шлях до північного бігуна“ Ж. Верна. Демид тільки оце зараз почав книжку і йому легко було почати її знов і читати голосно, щоб і Гордій міг слухати. Він так і зробив.

Спершу читав Демид, потім Гордій. Слухали, обидва надзвичайно уважно. Вони читали мало не

до вечора, — аж поки Гордій сказав, що йому треба йти.

— Але ти без мене не читай, чуєш, — не читай! — казав він Демидові, — я завтра знов прийду.

— Добре, — відмовив Демид, — приходь!

Він був радий, що Гордій прийде. Хлопці видимо подобались один одному.

Гордій справді прийшов і другого, і третього дня. За сі дні вони дочитали книгу. Гордєві сподобалась вона надвичайно. Гатерасова постать стояла мов жива перед ним.

— Як би я мав три милійони, — скрикнув Гордій, — я теж поїхав би туди і вже я добився б до північного бігуна!

Демид похитав головою.

— А ти думаєш — ні? — спитався Гордій задержувато.

— Важко, — відмовив Демид.

— Важко? О, я цього не боюсь! Я дуже радий, що буде важко, дуже радий! Більша слава буде! Ох, як би в мене було три милійони!

І хлопець, не змігши всидіти, почав нервово бігати по пасіці, лякаючи бджіл.

— Гордію, бджоли покусають, — не лякай їх! — казав Демид.

Але Гордій на те не зважав, — він навіть не чув Демидових слів. У його в голові вже мигтіли картина за картиною. У його була дуже буйна фантазія. Те, що він прочитав (хоч часом і мало розуміючи) багато романів, зробило її ще дужчою. Часом уночі або і вдень, лежачи в саду в холодку, або нервово ходючи, починав він марити. Мрії в його були всякі, але всі вони були міцно з'язані з ним самим, його постать була осередковою постаттю

на всіх тих малюнках, що малювала йому розпалена фантазія.

Він уявляв себе великим привідцею — як Наполеон, що про його він прочитав недавно. Він — простий салдат, але бере в бран ворожого генерала і відразу з салдата робиться офіцером, далі полковником, далі генералом... Він сміливий, розумний, салдати за малим не моляться на його, і він іде і воює собі царство, і стає там царем. І бачить себе, як на пишному коні він уїздить у повоювану столицю. Навкруги трупи ворожі, кров, але те все топче кінь копитами, а йому, Гордієві, до ніг схиляються городяне, виносячи ключі від міста.

Або уявляв себе святим мучеником з часів римської імперії. Він сміливо йде аж до царя „у сенат“ проповідувати свою віру. І він докоряє цареві, розбива поганських богів, і царь велить ухопити його і вести на муку. І його ведуть, і він витерплює всі муки, тоді ведуть його на смерть. І його страчено... ні, його не страчено, бо палким словом він упевняє своїх катів, робить їх християнами, і вони всі гуртом ідуть знов до царя. І царь, здивований, вражений, устає з престолу і схиляється Гордієві до ніг, як святому, і вихрищується, а його, Гордія, робить після себе першим у царстві. Ні, після себе — це погано! Але не може ж царь кинути царювати, а його посадити на престолі замість себе! Ні, так: у царя є дочка чудової вроди і Гордій одружується з нею, а як старий царь умирає, то Гордій стає царем сам і царює велично...

За такими мріями спливав у Гордія звичайно дуже довгий час. Тепер же його вразила Гатерасова постать, і він уже уявляв себе серед снігів

та серед криги, уявляв, як він лама всі перешкоди, як своїм єдиним словом зупиняє бунт на кораблі, як він... Але ту ж мить біль примусив його прскинутись од мрій. Він ухопивсь за шию і скинув з себе бджолу.

— Проклята тварюка!— скрикнув він.

Круг його літало безліч бджіл.

— Гордію, тікай, бо вони тебе закусують!— скрикнув Демид.— Ти штовхнув вулік.

Гордій хотів був ще щось сказати, але ту ж мить новий біль примусив його скрикнути і побігти геть.

— Прокляті бджоли, щоб вони всі виздыхали!— скрикнув Гордій.

— Защо ти їх лаєш?— спитався Демид.— Ти сам винен, що вуліка штовхнув.

Гордій хотів був сказати Демидові щось, не дуже гарне, але зупинивсь. Він тільки плюнув і почав терти собі шию руками.

Через кілька часу біль трохи втих, але Гордій мовчав: він розсердився на дійсність, що так неласкаво розігнала його мрії. І де далі він сердився все більше та більше: зло все росло та росло, все піднімалось та піднімалось у його в грудях. На кого? На бджіл, що його покусали, на Демида, що їх обороня,— а! хоч би швидче відціля піти!

Але він зараз не пішов, а трохи мовчки позлував, лежачи на траві (Демид думав, що в його нестерпуче болить шия, не займав і дуже його жалів), знов помалу розбалакався і знову хлоп'яча розмова повернулась до прочитаної книжки. Гордій знову почав оповідати, що зробив би, як би в його було три мільйони. Він довго й палко казав, а Демид слухав його мовчки, сидячи під грушою,

Ідентифікаційний код 02130554

БІБЛІОТЕКА

19054

прихилившись до стовбура спиною і втупивши замислені очі кудись у далечінь.

— А ти що зробив би, як би в тебе було три мільйони?—зненацька спитався Гордій, ставши перед Демидом і вдивляючись у його блискучими, розпаленими очима.

— Я?—перепитався Демид і змовк.

— Еге, ти! кажи!—нетерпляче підгонив Гордій.

— Але ж у мене не буде трьох мільйонів,—чи то сумно, чи то поважно відмовив Демид, не одриваючи очей од блакитної далечіні.

— А! який ти!—росердився Гордій.—Знаю, що не буде, але ж як би були?

— Як би були?—знов перепитався Демид.—Як би були... Я не знаю, що з ними зробив би... Тільки я не поїхав би на північ.

— Чому?

— Що там? Читати цікаво, а їхати не хочу. У нас краще...—І відразу якась думка блиснула в хлопця в голові—очі засяли ясно й зважливо, він випроставсь.—Як би в мене було багато, багато грошей,—заговорив він голосно,—то я зробив би так, щоб убогих не було.

— Щоб убогих не було?

— Еге! Я з мамою ходив до Прокопа...

— Хто се—Прокіп?

— Чоловік один, мужик... У його була жінка хвора, і мама носила ліки. Які вони вбогі! Одежа драна, в хаті порожньо і—їсти нічого... самий цвілий сухарь!

Останні слова Демид вимовив сумно.

Гордій дивуючись слухав його і—не розумів.

Але це не пошкодило хлопцям вийтися і четвертого дня, і п'ятого, не пошкодило їм потоваришувати добре. Демид не міг ходити до Гордія, бо ж

Гордіїв дядько не ладнав чогось із Демидовим батьком, але ж зате Гордій ходив до Деміда. Звісно, він робив це так, щоб дядько не знав, та це ще більше його зваблювало, що воно заборонене.

Батько Демидів був панського роду. Демидів дід мав землю, мав кріпаків. Усе те він процвинд-рив, прогуляв у божезільних оргіях. Кирило Гайденко, тоді малий хлопець, бачив усі ці ганебні оргії, бачив, як батько мучив його матір своїм деспотством та гаремними звичаями, і його дитяче серце проймалося сімпатією до тих, хто так, як він сам, терпів од незанузданого панського норову, що мав його батько. А той ростринькав усе і вмер, кинувши жінку з двома недорослими дітьми без шматочка хліба. Кирилова мати мусила піти у економки до однієї багатой панії, заробляла щоденною працею хліб собі й дітям і налила їм у душу великої любови та поваги і до себе, і до всіх, хто працює. Кирилова сестра пішла заміж, мати вмерла. Кирило став конторником у тій же таки панії (мати могла дати йому дуже малу освіту). Повсякчасні справи з народом, коли Кирило мусив говорити до його його ж словом, привчили його так до української мови, що він і тепер у сем'ї і з селянами говорив нею і тільки буваючи поміж панами уживав иншої. Він одружився мало не з простою, надзвичайно доброю дівчиною і од неї мав єдиного сина Деміда. Одержавши несподівано невеличку спадщину від одного родича—десятин 40 землі,—він кинув свою панію та й почав хазяйнувати. Господарював уже років з п'ятнадцять, не мав великих баришів і ледві міг дати синові таку освіту, про яку він марив—се-б-то довести його до університету. Батькові оргії та панська його дикість, материна саможертва, що про неї ніколи Кирило не забував, та власна добрість,

укупі з давньою завичкою, зробили те, що він жив з своїми сусідами-мужиками справді по сусідському, дуже з ними ладнаючи. У його з мужиками не було сварок ніколи, а коли й були непорозуміння, то вони кінчалися ладом.

Усе літо ходили Гордій та Демид укупі. Селянських хлопців Гордій давно занехав. Дядько хоч і довідався, куди Гордій біга, але нічого не міг з ним зробити. І Гордій бігав, читав, малював, навіть учивсь укупі з Демидом. Хоча в його був свій учитель—семинар, що недавнечко скінчив семинарію та був на селі дяком, але він у його мало що вивчив—тим мабуть, що то була праця з примусу,—і далеко більше довідався, учачи з Демидом його завдання—наввипередки, хто швидче вивчить (і мало не завсігди вивчав швидче Гордій). Тим Гордій міг через рік здати екзамен у першій клас до гімназії та й поступити туди вкупі з Демидом. В місті товаришування не порвалось: хоча хлопці жили не в одній домівці, але в класі сиділи поруч на одній лавці і що-дня бігали один до одного.

Гімназія мало дала їм розвитку—більше тільки формальні сухі відомости, що зараз же вони й зникали з голови. За те хлопці сами себе розвивали, багато читаючи. Їм довелося прочитати випадком кілька українських книжок, потім „Кобзаря“. Це вже сталося тоді, як Демид жив у старого Квітківського, що сам трохи кохавсь у рідному слові і направляв хлопця на добрий шлях. Гордія він не направляв, бо здебільшого Демид ходив до Гордія (у того була краща до читання хата), але все, що читав Демид, чув од його й Гордій і, широко приймаючи, незабаром зробивсь „українофілом“,—таким ім'ям згорда звав себе п'ятнадцяти років хлопець. Тоді вже сам добував українські книжки, давав їх

нишком товаришам читати і мав на кількох чималий уплив. На його щастя гімназіяльне начальство якось не довідалось про це. Здавши (одним з перших) екзамена з гімназії, він, укупі з Демидом, пішов до університету. З того часу товариші почали й жити вкупі.

Тепер обидва мали заміри шукати в місті роботи: Демид—допоминатись у земстві посади земського лікаря на село, а Гордій—шукати судової практики. Обидва були повні надій, у обох були в голові широкі мрійні плани, найбільш у Гордія. Плани були ширі, чесні, не самолюбні: хлопці звали себе українськими народовцями... Гордій був мов ще демократичніший своїми поглядами.

II.

Другого ж дня обидва наші приятелі пішли над вечір до Квітковського.

Петро Квітковський був ще зовсім молода людина, йому було тільки 23 роки—рік минув, як він здав екзамена з університету. Окрім Ганни у його не було ні братів, ні сестер. Батько його, урядовець, умер, покинувши жінці з сином та з дочкою кам'яницю, з якої вони могли так-сяк прожити.

Квітковські були здавна городяне і мало бачили село. Але старий небіжчик Квітковський вважав себе за українського патріота, хоч не ворухнув і пальцем, щоб чимсь той патріотизм виявити,—то ніколи все було „за недосужністю по должности і за другими клопотами“, як каже Возний, то—небезпечно. Та все ж старий Квітковський міг сказати про себе, що він „од рожденія свого росположен к добрим ділам“, і це він виявив хоча тим, що мав десятків зо два українських книжок

та Шевченків бюст у себе в кабінеті та дав ті книжки прочитати своїм дітям.

Квітковський умер, як синові було 20 років, а дочці 14. Обов вони zostалися з матіррю—цілком пасивною жінкою. Вона зовсім не могла керувати дітьми і завсігди сиділа у своїх покоях, вітаючи там знайомих, чи розкладаючи пас'янси. Діти зросли більш-менш самостійно і пішли ще далі тим напрямком, на який штовхнув їх батько своїми українськими книжками та Шевченковим бюстом. Праці в цьому напрямку досі не виявляли ніякої; Ганна тим, що не мала на це ще й часу, а її брат може й мав би час, та якось не міг собі ладу дати. Діла ж у його було небагато: скінчивши університета, він незабаром добув собі лекції в приватній гімназії, вони давали йому невеликий заробіток і брали всього години три на день.

Гайденко та Раденко підійшли до великого будинку і подзвонили. Двері відчинив сам Петро Квітковський—високий чепурний парубок, надзвичайно білявий (він удався у матір) та ще й блідий, —і повів їх до себе в хату. В їй був чималий нелад та пил. Книжки купками лежали всюди.

— Сідаймо тут, люде добрі,—промовив Квітковський,—а як прийде людей більш, тоді переїземо на ширше місце.

— Хиба ще хто має прийти?—спитався Гайденко.

— Стрівся сьогодні з Давиденком та з Келишинським,—казали, що зайдуть,—одмовив Квітковський.

Українська студентська молодіж часю сходилася до Квітковського поговорити або почитати.

Квітковський був симпатична людина, та й жив зовсім самостійно і мав зручну квартиру.

Гості не встигли ще й сісти, як почувся дзвоник біля дверей і через кілька хвилин до гурту ввійшов ще один добродій—Іван Давиденко. Це був товстенький чоловічок з швидкими очима, дуже підстриженою маненькою борідкою, з хапливими рухами. На його колись великі надії клалися. Колись він захожувався видавати часопис, щоб, як казав він,—„вияснити місцеві потреби“, та через якийсь „зась“ мусив дуже скоро облишити цю справу і опинився секретарем у земстві; там він сам заправляв усіма справами, бо предсідатель був ліберальний та ще й злінивий.

За їм увійшло ще двоє—один худий високий студент, знайомий і Гайденкові, і Раденкові, і другий добродій. Раденко другого не знав і Квітковський познайомив їх:

— Мій родич Степан Келишинський.

Раденко глянув на Келишинського, подаючи йому руку. Це був ще молодий, років 24 чоловік, високий, огрядний. Його одгодована чепурна по-стать у гарно пошитій одежі пасувала до випешеного вродливого обличчя. Голова була одкинена назад, очі дивилися сміливо, чепурні чорні вуси завивалися вгору.

— Дуже радий!—промовив Келишинський, досить недбало стискаючи руку Раденкові, і зараз же заговорив з Квітковським.

Прийшло ще кілька людей, в хаті зробилося тісно, і Квітковський попрохав гостей до зали. Як ішли, Гордій стиха спитавсь у Демида:

— Чи ти знаєш цього Келишинського? що воно?

— А так собі,—ніщо, десь у суді служить, родич господареві, то мабуть і зайшов випадком.

Посідавши в залі, почали розмовляти. Трохи згодом вийшла й Квітковського сестра, Ганна. Вона ніяк не нагадувала брата, бо вдалася в батька. Обличчя, може з не зовсім рехтельними рисами, було любе й чепурне—розумні темні очі під дугастими бровами та високий білий лоб були йому окрасою. Раденка дуже вразила її невисока, але струнка постать. Він не зводив з неї очей і зовсім не помітив, що і в Демида Гайденка очі відразу засяли, як дівчина ввійшла в хату.

Брат познайомив сестру з Раденком. Гордій блиснув на неї своїми сміливими ясними очима, і дівчина несамохіть звернула на його увагу.

— Я чув,—ви недавнечко з села?—почав Раденко, сідаючи коло Ганни.

— Еге!—кинула вона головою.

— Я теж відтіль, і цікавий знати ваші вражіння... Як вам здалося село? що ви в йому знайшли?

— Ваше питання дуже широке, та я й не можу сказати, що була на селі близькою до народу: народ якось одхиляється од інтелігентної людини... —відмовила дівчина, трохи соромлючися з несподіваних запитаннів.

— Я виріс проміж народом,—сказав Раденко —і думаю, що вмю з їм говорити...

Але його перепинив один студент:

— Саме це й я помічаю—мужик нам не йме віри. І я певний, що це буде доти, поки обов'язкова освіта українською мовою порівняє пана з мужиком.

— Освіта вкраїнською мовою,—це так, але не обов'язкова,—відказав Гордій.—Це був би примус

над народом. З якого права інтелігенція робитиме свої бажання обов'язковими народові? Чи не схотів би того й народ ізробити?

— Ти помиляєшся, Гордію,—відказав Демид Гайденко,—не свої бажання накида інтелігенція народові, а загально признану правду.

— А яку ж то?

— А ту саме, що світ кращий од темряви.

— Невже ви думаєте, що народ сам, коли хоче, не візьме цього світу? Хиба вважаєте народ за дурня, що не розуміє власної користи? Світ кращий од темряви! Але—*який світ?* Той, що ви бачите, те що ви вважаєте за світ! А може світ зовсім не такий і може зовсім не такого світу хоче народ? Як же ви можете накидати йому *свою* про-світу, коли він, може, її не хоче? Невже ви думаєте, що народ дитина? Що не має свого морального кодексу, своєї—коли хочете—культури? Я серед народу народивсь, виріс серед його і знаю, що ви дуже помиляєтесь, думаючи так.

Раденко говорив з запалом. Він устав, очі йому занялися вогнем, од усього обличча пашіло надхненням, впевненістю. Ганна дивилась на його і, сама не помічаючи того, не могла одірвати від його очей. Бідолашний студент, що зовсім не думав, кажучи свої слова, сягати так глибоко, не знав тепер що сказати. Квітковський та ще дехто пристали на Раденкову думку:

— Правда! народ має свою культуру і спершу треба знати її, дослідити, а тоді вже рішати, чий світ ясніший—наш чи народній,—казав Квітковський. Він зовсім не знав народу, але його нервову систему електризувало Раденкове слово і скоряло.

— От же я таки й тепер не зможуся з тобою, Гордію,—знову почав Гайденко.—Живе життя не складається відповідно нашим теоріям. Дуже гарно було б, як би народ спокійно виробив собі потроху свою культуру. Може вона й вища була б од тієї, що ти звеш „нашою“, може ми й пристали б на неї. Але ж ти забуваєш те, що поки ми будемо за для абстрактних принципів сидіти склавши руки та дивитися, як народ вироблятиме свою культуру, тисячі непроханих учителів—усі ті тяжкі обставини, серед яких живе й псується народ,—ідуть і вчать його по своєму.

Ганна дивилася й на Демида, як він говорив. Вона любила це не дуже чепурне, але шире, гарне обличчя. Вона чула тепер, що в Демидових словах більше правди, але Раденкови були блискучіші. Чогось зітхнувши, вона згодилася з Демидом. А Раденко вже відмовляв:

— Або мій принцип правдивий, або ні. Як що ти не доведеш мені, що він неправдивий, тоді можна згодитися тільки зо мною, бо правдивість принципів не залежить од тих чи інших обставин.

Демид хотів був відмовляти, але знов повстала загальна спірка, і хоч більшість була на Демидовому боці, але ж Раденко не поступавсь.

— Я вірю в народ!—казав він.

— Справді?—обізвався з кутка трохи глузливий, але спокійний голос. Усі озирнулися. То говорив Келишинський. Досі він сидів самотно, ні до кого не озиваючись.

— Справді?—сказав він удруге.—А мені здавалось, що ця фраза вже підтопталась, так її до архиву віддано.

— Чому ж це ви так думали?—гостро спитався Раденко, роздратований Келишинського тоном.

— Бо не знаю, як можна вірити в піздикого мужика, що ладен топити відьом і ні про що не дума, тільки про задоволення своїх фізіологічних потреб. Играшки в любов до народу вже минулися, бо минувся час усяких високо-героїчних ідеалів,—ми дивимося на життя тверезо.

— А як же саме?— спитав Раденко.

— А от як,—одказав Келишинський, трошки прищуливши одно око і одкинувшись своїм випещеним тілом на м'яку спинку в кріслі.—Ми довідалися, що всі ті ідеали тільки сухі, логичні витвори індивідуальної думки, а нам, людям, що хочуть жити справжнім, а не вигаланим життям, зостається тільки та дійсність, що справді круг нас є. Ми цю дійсність признали. Вона не зовсім гарна, але у всякому разі не така й погана, як дехто думає. Життя все ж дає людині багато втіх. Мета наша псвинна бути така, щоб узяти від життя якомога більше цих утіх, якомога більше задовольнити себе.

— В цьому мета людського життя?—спитався Демид.

— Еге, в цьому!

— Ну, а як що задоволення ваше, втіхи ваші стануть часом иншим людям за зло?

— Дивного нічого нема,—стиснув плечима Келишинський,—це закон природній.

— Вибачайте, я трохи може не зрозумів,—почав знову Гордій,—по вашому виходить так: нема міри моральної, нема ідеалів, а є тільки просто задоволення себе і за для того, щоб це задоволення здобути, нема чого дуже церемонитися зовнішніми способами—хоч би й грабувати?

— Нащо так гостро?—усміхнувсь Келишинський.—Грабування карає закон. Я кажу про легаль-

ні способи. А що міри моральної загальної нема, то це певно. А про те, це як хто хоче, так і дума. Я в усякому разі за мріями не вганятиму.

Гордій спалахнув зовсім:

— Он як! Вільно кожному думати, як він хоче. Вільно вважати за мрію те, на що другий поклада своє життя. Вільно й вам проповідувати задоволення потреб, замість усяких інших ідеалів. Але невже ви думаєте, що від цього ті ідеали зникнуть? Невже ви думаєте, що мільйони людськості; живучи безліч років та безліч років пориваючись досягти до ідеалу,—невже ви думаєте, що ці мільйони помилялися, а ви одним своїм словом знищили те, віру в що людськість довела безліччу великих мук і високих учинків?

Келишинський трошки зморщив носа.

— Вибачайте,—те, що мільйони так думають, ще не довід. Смалили ж ваші мільйони на автодафе людей!... Одначе, як я забалакався,—вдався він до Квітковського,—мені час додому.

Він устав, недбалими, але впевненими рухами пройшов, прощаючися зо всіма, і вийшов з хати.

— Ось воно—нова філософія!—скрикнув Раденко.

— Не нова, а тільки відновлена хиба,—промовив Демид.

Був тихий гарний вечір, і всі після чаю пішли в невеличкий садок, що був у Квітковського. Молодіж знову засперечалася за якесь питання і побігла наперед. Тільки Демид зостався позаду, дожидаючись, поки Ганна впорається коло самоварю. Він дїждався її і вони вдвох пішли в садок. Всі інші вже повтікали наперед. Демид був цьому радий. Ганнин образ давно вже запанував у його в душі, і тепер, говорючи з нею, він думав тіль-

ки про одне—про те, що треба сказати це Ганні. А Ганна йшла поруч з їм по стежці, осяяна місьяшним світом і здавалась йому ще кращою, ніж була досі.

— Я не можу згодитися з Гордієм,—казав Демид.—Він не помиляється, кажучи, що принципи не одмінюються відповідно обставинам. Але він помиляється, прикладаючи свій принцип до цього випадку.

— Мені теж здається,—промовила Ганна.

— Було б дуже добре,—казав далі Демид,— як би все було так, як Гордій каже. Тоді ми могли б спокійно дивитися на те, що буде, спокійно дождитися тих посліdkів, що неодмінно мусять бути, а сами... хоч руки склавши сидіти! Але ж так не єсть! Не можна казати про самодіяльність у людини з зав'язаними очима. А такий наш народ. Ми повинні роз'язати йому очі. Це не легенька праця, на неї треба жертв, і ми повинні їх подати.

Ганна слухала це, і нові почування вливалися їй у серце. Вона чула, що їй хочеться подати ту жертву, і сподівалась, що в неї стече на те сили. І вона тихо сказала:

— Велика мусить бути жертва!..

— Зробімо, що зможемо: віддамо всю свою діяльність громадську, літературну, сeмйову на те, щоб досягти цієї мети. І ми її досягнемо!

— Але ж це так тяжко!..

— Тяжко досягти, але гарно і легко віддавати себе на роботу рідному народові!

— О, я думаю, що гарно!—зітхнула Ганна.— Тільки я не знаю цього та й... не визнаю мабуть...

— Чому?

— Що я можу зробити?

— Ви любите свій народ і цього досить: щира любов навчить вас що робити.

— А ви що робитимете?—спиталася зненацька Ганна.

— Скінчу оці батькові справи, поїду на село і спробую, що вийде з того, що там житиме інтелігентна людина у повсякчасних близьких зносинах з народом. Я жду і ніяк не дїждуся змоги туди їхати. І тільки одно мене смутить...—і Демидів голос затремтів.

— Що?—спиталася якось непевно Ганна.

— Ганно Михайлівно, я скажу тепер те, що давно вже хочу сказати. Мене смутить, що я не бачитиму вас, що я поїду туди без вас. Поїдемо зо мною! Будьте мені дружиною і зробіть мене щасливим.

Демид змовк. Мовчала й Ганна. Вона сподївалася цього. Вона бачила Демидову прихильність, була й сама прихильна до його. Але тепер вона мовчала.

Щось їй спиняло, щось не давало їй одмовити. Вона йшла мовчки, похнюпивши голову. Так проминуло кільки часу.

— Ганно Михайлівно!..—почувся тремтячий Демидів голос.

Ганна вся стрепенулась. Вона чула, що мусить одмовити швидко, зараз, але відмови не було. І вона спитала:

— Коли ви їдете?

— Через місяць.

— Підждіть з одмовою до того часу!—І дївчина поспїшила наздогнати товариство.

Тїєї ночі Ганна довго не спала: думала про Деміда та про його питання. Який він гарний, добрий, розумний! Запевне він багато зробить для

рідного краю, і гарно буде робити поруч з їм. Вона давно вже сказала собі, що з'єднає свою долю в його долею і бачила в цьому щастя. І хиба ж це не щастя? Еге, вона його любить...

Але ту ж мить інший, блискучий образ устав перед нею. Вона бачила перед себе горду по-стать Раденкову, його осяйні могутні очі, чула його нахненну мову, і цей образ починав притягати її до себе якоюсь демоничною силою, і Демидів образ блід, і відмова на Демидове питання умірала у неї в грудях...

Довго не спав цієї ночі і Ганнин брат.

Дуже рано, з хлоп'ячих літ, загубив він віру. В університеті—так йому здавалося—він рішив усі питання на підставі останніх здобутків науки, і все було так просто і так зрозуміло, а найбільш—гарно. Гарно тим, що замість сліпої віри, що доводила часто й густо до суевірства, запанувало ясне світло людського розуму. І так просто здавалося все: слухайсь раз-у-раз власного розуму, роби на підставі великих принципів—і все буде гарно і ти будеш гарний.

Але так було не довго. Неминуче питання: а що ж потім? а нащо ж це все? повинно було по-стати враз же, скоро людина заспокоювалася на самолюбній вірі у власний розум. І воно зродилося і в Квітковського.

З того часу він не мав спокою. У його була щира душа, прихильна до всякого добра, але тепер він не бачив, нащо він робитиме те добро, якого бажала його душа. Нащо він робитиме, коли все мусить загинути, загинути без ніякого сліду не тільки для його, але й для кожного з тих, кому він робитиме те добро?

Душевні муки давно вже попсували Квітковському нерви. Він не міг керувати їми, вони цілком над їм панували. Це, звісно, не могло заломити йому в тій важкій душевній борні, що він її тепер одбував.

Він не міг пристати на холодну егоїстичну думку свого родича Келишанського, але й те, що він бачив кращого,—всі так звані „ідейні“ заходи,—не задовольняли його, не заспокоювали його турботи...

III.

Ганна не була якоюсь надзвичайною істотою. Вона була тільки простою розумною дівчиною. Вона зростала у батька тихо, розвивалась не поспішаючись. Вчучись у гімназії, багато думала, багато читала. Це її розвило. Батькові книжки та деякі розмови з Демидом прихилили її до рідного народу. Довчившись у гімназії, випрохалась у матері споготювати на село до тітки, панії вдови, що господарювала на власній чималій землі. Дівчині хотілося побачити село, народ. Але побачила його тільки зверху: мужики сахались її, як і всякого „пана“. Це ще більше роздратувало її цікавість, і їй здавалося, що там, де вона не могла нічого довідатися, ховається щось надзвичайно гарне, ідеал—який саме—невідомо, але у всякому разі—ідеал. Ставши в обороні народніх прав, Гордій Раденко саме потрапив на той шлях, що на йому була тоді й думка в молодій дівчини. Тим розмови його зробили вплив на Ганну. Та ще більше зробив на неї вражіння він сам. Енергія, що нею пронято було всю його постать, врода, палкість, щирість—все це надзвичайно вражало дівчину. З Демидом вона любила розмовляти, любила його слухати, бачити біля

себе, але він її не вражав, він був звичайною людиною, таксю саме, як і вона. Не такий уявлявся їй Гордій Раденко: це було сонце, що світило і все навкруги скоряло своїм могутнім сявом...

Так почувала Ганна в той час, як вона вдруге стрілася з Гордієм. Це було в міському саду. Добра частина людей з міста зіходилися вечорами на прохідку в той садок. Пішла й Ганна з братом. Їм зустрівся один знайомий, колишній товариш університетський Квітковському. Він пристав до їх, і Квітковський зараз же загомонів з їм. Розмова Ганні була зовсім не цікава, і вона трохи нудьгуючи йшла з їми. Так вони обійшли садок, і Ганна вже хотіла казати, що час додому, як зненацька струнка Раденкова постать стала перед нею.

— Ганно Михайлівно! який я радий!—озвався Гордій, стискаючи руку їй, а потім Квітковському.

Квітковський не довго говорив з Раденком і зараз же повернувся до своєї розмови з товаришом. Раденко й Ганна почали розмовляти собі вдвох і зговорились про село:

— Скажіть мені, будьте ласкаві; Гордію Васильовичу,—спитала Ганна,—ви багато жили на селі?

— Я зріс там. Моїми товаришами змалечку були мужичата. І я дуже вдячний долі за те, що вона так зо мною зробила. Без цього не знав би як треба народу, не міг би працювати для його.

— Працювати для його...—замислено сказала Ганна,—але як? Ось чого я не знаю!

— О, праці так багато, що не знаєш, за віщо братися. Сама просвіта народня—величезна праця. Звісно, що нам доводиться в цьому напрямкові робити на самому літературному полі. А хіба це мало? Скласти народню літературу—це не играшки.

— Добре ж, як у кого є талант, а як нема?—
От ви запевне пишете!—сказала Ганна і глянула
на Гордія.

Гордій справді писав, хоча й не народні
книжки. Їх він не хотів поки писати, кажучи, що
робитиме це тоді, як досягне повної широкої освіти.
Але він складав вірші, і в його вже був чималий
зшиток, віршами списаний. Він спершу зрекався,
але потім признався в цьому Ганні.

— От, як би прочитати!—промовила дівчина.

— Вас зацікавлює? О, я дуже щасливий
буду, як що ви схочете прочитати,—відмовив
Гордій.

Ту хвилину Квітковський знову прилучився
до їх, бо вже час був вертатися додому. Гордій
провів їх аж до хати.

Вернувшись Гордій додому, сказав Демидові,
що стрівся з Квітковськими, але про вірші не ска-
зав,—Демид бо (Гордій давав йому иноді їх чита-
ти) не зовсім уподобав деякі з їх, кажучи, що там
більш реторики, ніж поезії. Це вражало Гордієве
авторове почування, і він часом ховався од Демида
з віршами, хоча й дуже бажав би мати його за
повсякчасного слухача. Другого дня він сам одніс
вірші до Ганни.

Вони були здебільшого все змісту персональ-
ного. Демидів закид про реторику не був неправ-
дивий, але Ганна цього не помічала,—їй зда-
валося гарним усе, що робив Гордій. Найбільш
сподобались їй двоє віршів. В одніх автор казав до
народу:

Ти той, що я в тобі свій ідеал уздрів,
Тобі вклонивсь до ніг твоїх;
Ти той, кого в душі я змалку вже любив
У мріях чистих молодих.

Привідицею твоїм в твоїй за світ борні
Я ще з дитинства марив бути,
І допомгти тобі бажалося мені,
Щоб збувсь своїх ти горя й скрути.

Другі вірші були змісту ще більш особистого:

І матері, й батька
Не знав я своїх
І все те кохання,
Що мав би до їх,
Віддав я, убогий
Народе, тобі,
Бо жив я з тобою
І в щасті, й в журбі.
Я мучився вкупі
З народом моїм,
Я плакав і часом
Сміявся із ним.
В дитинства мого
Сирітськії дні
Були мужичата
Братами мені.

Про ці останні вірші заговорила Ганна з Гордієм, стрівшисься з їм знов у міському саду.

— Знаєте, я вивчила двоє ваших віршів...—почала вона несміливо.

— Справді?—зрадив Гордій.—От, не варто було! Але ж які?

Ганна сказала які й додала широ:

— Вам мабуть тяжко було жити змалку?

— Тяжко? Я не знаю, може й тяжко, але хіба це не все одно?—ніби недбало відмовив Гордій.

— Розкажіть мені про себе!..—попрохала дівчина.

Гордій замислився на хвилину, а потім почав оповідати. Він оповідав так, як його дитинство уявлялося йому тепер. Оповідав про забутого, занедбаного хлопчика, про самотного сироту, що зна-

ходив єдину радість у житті—братаючися з „дітьми народу“. Він оповідав, як навчався змалечку любити сей народ, як зважився працювати для його і тільки на те придбав і освіту. Він казав, що працюватиме в літературі і, опріче того, стане мужичим адвокатом: бідний мужик гине, не знаючи законів. Ганна слухала цю палку оповідь, і її добре дівоче серце сповнялося пекучим жалем до того малого занедбаного сироти, а потім її очі починали бачити в Гордієві борця за народне щастя й долю, героя. І йдучи поруч з їм, Ганна думала:

— Шаслива буде та, що піде з ним укупі на цю святу боротьбу.

З цього часу образ Гордіїв уже не покидав Ганниної душі: вона носила його в собі, не могла збутися його.

А збутися вона хотіла. Вона бо вже почувала, що робить якесь злочинство проти когось. Проти кого? Знала, хоч не зважувалась поки наменувати його. Ці думки вбивали в неї всю енергію. Вона сновигала з хати в хату без діла, не мігши його собі знайти, бо її обхоплювала чи то якась важка нудьга, чи то сподівання чогось. Почувала, що щось мусить статися, і це не давало їй спокою, дражнило їй нерви. Демид заходив до їх тепер не часто; він мав багато клопоту з батьковою справою, і йому було ніколи. Але Гордій сам бував досить часто, познайомився з її матіррю, і Ганна виразно бачила, що він ходить за для неї. Дожидала того часу, як він сам це скаже. Але що вона тоді йому відмовить?

Що відмовить! Як би вона знала!

Знала тільки, що вона напів в'язала вже себе з Демидом. Вона завсігди була до його прихильна. Його тиха, але кременна вдача, його ласкавість та

щирість приваблювали її. Але тепер інший став перед нею, і той інший був такий блискучий, що Демидова постать зовсім зблідла перед ним. Демид був звичайна гарна, чесна людина, а цей був повитий якимсь героїчним саявом. І дівчині несамохіть згадувалися Гейневи вірші про лицарів духа святого, того духа,

Що робив та й нині робить
Найдивніші дива:
Розбива тиранів замки
І кайдани розбива.

Давні рани смертні гоїть,
Людське право знов дає,—
Через його поміж людом
Рівність, воля настає.

Він прогонить злу темноту
І примари чорні пріч,
Що псують кохання й втіху,
Нас дратують день і ніч.

Збройних лицарів багато
Дух святий собі обрав,—
Щоб його чинили волю,
Душу їм одважню дав.

Дорогі мечі в їх сяють,
Мають прапори у їх!
Ти б хотіла, любко, бачить
Гордих лицарів таких?

— Еге, і я бачу його,—казала вона собі,—
він перед мене, сей лицарь!

Дівчина чула, що блискуча постать Гордієва, узброєна в її мріях у святого духа лицарську зброю, запановує у неї в душі, а Демидова постать оступається далеко назад.

Але їй було сором. Вона подала Демидові надії і була через це винна. Що ж мала робити? Чи не мусила зректись усяких думок про Гордія і справдити Демидові надії? Але ж це було б їй занадто важко...

Саме тут набіг один випадок. Одного разу намірялися їхати в театр. Квітковський узяв ложу, бо хотіла їхати й мати. Але мати потім щось рознемощила і зосталася дома.

Брат та сестра поїхали вдвох. Давали якусь нудну драму. З початку другої дії Ганна вже не слухала. Її просто дратувала та нісенітниця, що балакано на сцені. Їх товариство з ложі не схотіло дослухувати і поїхало після другої дії додому. Ганна й собі хотіла була вже попрохати брата їхати з театру, як зненацька побачила, що він комусь кивнув головою.

— Хто там?—спиталася вона.

— Раденко,—він мабуть зараз прийде.

Ганнине серце чомусь одразу стрепенулось і затихло.

— Нащо йому приходити?—промайнуло в неї в голові. І потім їй здалися надзвичайно довгими ті хвилини, що проминули, поки відчинилися двері, і в ложу ввійшов Раденко.

— А Гайденка нема?—спитався Квітковський здоровкаючись.

— Нема—не схотів.

— Сідайте!—попрохав Квітковський і поступився Гордієві своїм стільцем поруч із Ганною, а сам сів трохи позаду. В цю мить піднято завісу.

Поздоровкавшись, Ганна повернулася до сцени і, здавалося, не зводила з неї очей. Вона не дивилася на Гордія, що сидів поруч з нею, але вгадувала всі його рухи; вона чула, що він тут, біля неї.

Завіса впала після третьої дії; Квітковський пішов з ложі. Ганна зосталася сама з Гордієм.

— Ну, як вам подобається ця премудра драма?—спитався Гордій, уперше вдавнися до неї.

— Ніяк,—одмовила вона.

— І ви не помилилися!—весело сказав Гордій.—По правді кажучи, нас одурив заголовок. А хто це грає героя? Дозвольте мені глянути в програмку.

Він простяг руку. Ганна мусила повернутися до його. Їх очі зустрілися, рука доторкнулася до руки. Ганна здригнулась. З тих очей лився на неї такий світ, що їй одразу зникло з перед погляду все навкруги—і ложа, і сцена, і весь театр з сотнями людських голів. Вона встала, мов хотіла оборонитись од цього впливу, що скоряв її. Але нічого не могла зробити і знесилена знов сіла на стілець. Цієї саме миті завіса піднеслася вгору.

— Вам не лушно?—спитався Гордій.—Може трохи відхилити двері?

— Ні, ні,—з якимсь острахом сказала дівчина і зараз же пожаліла, що так сказала. Їй треба було тікати від цього впливу, бо він її—вона виразно чула—скорив цілком, але тікати вона не могла.

— Боже мій! чи довго ж іще?—думала вона. На її щастя драма була в чотирьох діях і саме це була четверта. Але поки ж скінчиться!..

А тим часом Гордій не зводив з неї очей. Його палка вразлива натура теж тягла його до Ганни, і в його грудях займалося бажання вхопити ці малі руки і вицілувати їх усі...

— Сказати їй усе?—промайнуло йому в голові.—Чи не краще б дома? Та хіба не однаково? Хай собі там той натовп слуха драму, а вони прислухаються до тієї пісні, що в їх у душі співа.

Вони сиділи вже трохи далі, в глиб у ложі. Їх мало було видно. Гордій повернувся до Ганни, і його ясний погляд упав на неї.

— Ганно Михайлівно!—почав він і зупинився на хвилину.

Вона вся здригнулася.

— Ось воно!—подумала вона.

Але Гордій себе подужав і сказав тільки:

— Ганно Михайлівно! завтра, як що я прийду, то не відніму у вас потрібного на що инше часу?

— Ні,—тихо відмовила дівчина.

— Я маю дещо вам сказати,—почав знову Гордій, але цієї хвилини двері відчинились і ввійшов Квітковський. Гордій стріпнув плечем,—так у його звичайно виявлялося пересердя—і змовк. Мовчки досиділи вони до кінця дії і, не дожидajući водевілю, вийшли. Прощаючись, Гордій палко стиснув Ганні руку, а Квітковському сказав:

— Я у вас незабаром буду.

Ганна вернулась додому зовсім иншою. Почула, що ступила на новий шлях і що з того шляху несила звернути, або вернутись назад.

Вона не спала всю ніч. Уже не думала, бо не могла боротися з тим почуванням, що її обхопило. Тільки почувала себе страшенно винною перед Демидом.

— Що робити? що робити?—стукала їй у голові, як вершлягом, страшна думка в той час, як дівчина, стиснувши зуби та втупивши очі в темряву, лежала нерухомо на своєму ліжкові, закинувши руки за голову.

Другого дня вона не вийшла з своєї хати. Мати, побачивши її, звеліла їй не вставати, думала навіть послати по лікаря, та Ганна не схотіла.

Але вона не могла й лежати. Бліда, змучена блукала по своїй хаті. Не вийшла обідати і тільки ввечері стрілася з братом.

— А в нас були Раденко та Гайденко,—сказав Квітковський.—Кланялись тобі.

— Вкупі?—спиталася Ганна.

— Що—вкупі? кланялися вкупі?—засміявся брат.—Ні, нарізно.

— А, який ти!.. Були—здвох?

— Ні, спершу був Раденко, а тоді Гайденко і навіть останній не знав, що перший був. Якось розминулися. А що хиба?

— Та нічого, так...

— Я сказав, що ти хвора, і Раденко обіцявся зайти завтра.

— Були обидва,—думала Ганна,—спершу був Раденко, а тоді Гайденко. Обом треба дати якусь одмову. Одному вона вже обіцяла цю відмову, а другий ось-ось попроха її. А що вона відмовить?

— Спершу був Раденко, а тоді Гайденко—знову зринали братови слова у неї в голові.—Еге, спершу .. Але чого вона мучиться? Хто пізно приходить, той сам собі шкоде. Ну, і хай так буде! Хиба вона вже не вільна? Хиба вона з'язала вже себе з Гайденком? Вона йому сказала, що відмовить зголом, але хиба це визначало, що вона відмовить: *еге*? Ні, треба швидко якось це скінчити!

Але як саме скінчити? Чом вона не може сказати йому: *ні* та й годі? Що її зупиняє? Вона не розуміла, зовсім не розуміла.

Але другого дня вона зважилась. Треба ж щось було робити. Вона вхопила аркушик паперу і написала на йому швидко один рядок...

Похапцем заплхала папірець у коверту, написала адресу. Але як одіслати цього листа? Почтою не хотіла. Скористувалася з чоботаревого хлопця—у їх дворі жив чоботарь, і його гарненького хлопця знала Ганна і часом давала йому читати книжки.

Навчивши його куди нести листа та не казати від кого і не дожидати відмови, вона послала його.

Демид сам був дома, як хлопець пхнув йому в руки коверту, і одним скоком уже вибіг з сіней.

Демид зачинив двері і глянув на адресу. Пізнав писання.

— Що це?—подумав він.—Чи не сталося чого? Вона була хвора.

Розірвав коверту і прочитав:

„Простіть! Не можу. Забудьте! Г. К.“

Рука з листом затремтіла в Деміда. Ось і сталося! Тільки сталося зовсім несподіване. Він іншого, зовсім іншого сподівався. Ні, він навіть певний був. А тепер... Що ж це? Через віщо? за що?

Демид засунув листа в коверту і сховав у кишеню. Тоді підійшов до столу, сів і, зіпершись на стіл ліктями, обхопив руками голову. Він чув, що йому треба зрозуміти те, чого він ніяк не міг розуміти...

А Ганна тим часом дожидалася чоботаревого хлопця (їй хотілося бути певній, що лист уже в руках у Деміда) і, не мігши всидіти в хаті, одяглась і пішла йому на зустріч.

Пройшла вулицю, завершила за риг і відразу зустрілася з Гордієм.

— Ганно Михайлівно! а я до вас іду,—сказав Гордій, стискаючи їй руку та сяючи очима. Він помітив, яке стурбоване в Ганни обличчя, але вона здалася йому ще кращою, ніж звичайно, і його серце радісно затріпалось, як він подумав:

— Вона моя, вона буде моєю, ця чудова дівчина! Моя люба, моя...

— Ви дуже поспішаєте кудись, Ганно Михайлівно?—перепинив він сам себе.

— Ні,—ледві одмовила Ганна,

— Коли так, то пройдімось трохи, і я скажу вам, чого я йшов до вас.

Ганна мовчки повернулась і пішла поруч з Гордієм.

— Пройдімо в міський сад,—попрохав він.

Сад був за кілька ступнів звідси. Вони ввійшли в його. Людей було так мало, що легко було знайти захисток для розмови.

— Ганно Михайлівно, ви не догадуєтесь, чого я до вас, власне до вас, приходив?—спитався він.

У Ганни застукало в голові і вона ледві могла промовити:

— А чого?

— Скажу просто: я люблю вас. Я приходив прохати вас бути моєю дружиною.

Вони йшли безлюдною стежкою, сховані од людського ока за густими деревами. Ганна схилила голову й мовчала.

— Ганно Михайлівно!—почав знову Раденко, і голос йому затремтів.—Галю!..

Вона підвела голову і глянула йому в вічі. Перед нею була могутня ссяйна врода, перед нею була людина, що сперечатися з нею вона не могла. Гордій зрозумів це, і ту ж мить його губи схилюлися над дівочим обличчям...

Демид сидів за столом, стиснувши голову руками, похилившись над листом і тупим нерозумним поглядом дивився в клаптик паперу, в ті слова, що на йому стояли: „Простіть! Не можу. Забудьте!“ Сидів і силкувався зрозуміти те, чого не міг зрозуміти.

Гордій увійшов у хату. Його обличчя сяло надзвичайним сявом.

— Ну, друже—скрикнув він, ухопивши Демида за руки,—поздоровляй мене з моєю радістю і

радій, бо я знаю, що моя радість, то й твоя. Я одружуюся з Ганною Квітковською.

Грім, що вдарив би зараз серед хати, не так би вразив Деміда, як ці слова. Він зблід ще дужче і занімів. Але це тільки на хвилину. Міцна душа перемогла сама себе. Він мовчки взяв листа зо столу і стиснув другові руку...

Гордій за своїм щастям не помітив нічого. Він почував потребу розказати про нову подію і, ходячи по хаті, радісно оповідав про свої заміри, про те щастя, яке має бути, про те, що Ганна буде ідеалом дружини, що вона зможе зробити навіки щасливим того, за кого піде, і багато такої щасливої нісенітниці, що звичайно рветься з уст у безмірно на той час щасливих людей...

А Демид усе слухав, і кожне слово було йому гострим ножем у груди. Довго говорив Гордій і тільки ввечері побіг з дому до Ганни...

Демид зостався сам. Він навіть не думав. Ні, думав, але то були вже не думи, то були найглибші почування, бо не можна було б розібрати, де кінчається дума і де починається почування.

Він завсігди марив про те, як він щиро працюватиме на користь рідній землі, але поруч з тією, що їй оддав би він своє серце. „Вона“ була у його в уяві чимсь вищим, що перед їм він мусив схилитися і без чого не міг жити.

Та, яку він знайшов, не різнила з тим образом, що змалювала йому фантазія. І він оддав їй своє серце навіки, без звороту.

Був певний, що й вона віддала йому своє. Була до його така прихильна, така ласкава! І він був певний...

Але помилився... Ще й надто. Мало того, що віднято в його щастя,—доля направила зробити це

його єдиного щирого друга. І Демид почував, що його нещастя робиться удвоє важчим.

— Нащо це так? Через віщо це так?—питався він.—На підставі якого права, на підставі якого закону розбито його сподівання, зламано його життя? Де після цього розумність у житті?

І Демидові здавалося, що все це життя, що крутилося навколо його, було якоюсь безладною мішаниною: постаті крутилися, ходили, переходили, розмовляли, плакали, сміялися і все крутилися, крутилися без краю. Крутилися не круг себе, а мов у калейдоскопі. І все вихрилося без мети, без ніякої мети і без ніякої розумности. Він пізнавав навіть знайомі обличчя, пізнавав Квітковського, товаришів, Гордія, пізнавав її і навіть себе. І все крутилося, мішма безладно мішалася, штовхаючись одно об одне, завдаючи одне одному біль, рани—і все те без мети, а так, тільки тим, що туди їх крутонуло. Цей крутінь сповнив невеличку хатину, тісну, погану норю. І ця норя була той світ, що його так славлено за безкраїсть та пишність. Брудна норя, безладний крутінь.

Але ж Боже мій! Скільки їх, скільки їх, скільки їх! Вони сповняють усю хату. Вони не дають йому дихати, не дають йому жити. І він не може їх прогнати, не може оборонитися, бо що ж він може зробити серед цього крутіню, серед цієї безладної, безрозумної мішанини?

І мішанина крутиться, і Демид не тільки бачить, а й чує, як вона крутиться, чує безладне шамотіння одежі, чує безладний гомін. Шамотить! шамотить! шамотить! Якось гостро: шам-шам! шам-шам! шам-шам!

І Демида мучить цей шам-шам. Йому здається, що кожний шам б'є його по голові. Він хоче

затулити вуха, але не може поворухнути рукою. Він хоче кричати, але кричати несила. Ні, він кричить, але тільки голосу його не чує—він це добре сам поміча. Тоді він збира останню силу і скрикує...

Що це? Крутінь зник, але навкруги темрява. Демид починає пигадувати собі—де він, що він. Промина кілька часу, поки він догадується, що це ніч, що він у своїй хаті.

Треба б спати, але Демид спати не може. Він починає думати, але думки знов стають уявами і знову постаті крутяться...

Глянувши Гордій уранці на свого друга, аж злякався:

— Що тобі таке, Демиде? Ти як з хреста знятий!

Демид махнув рукою, сказавши, що трохи недужає. Йому важко було розмовляти з Гордієм. Тим він страшенно зрадив, як того ж дня приїхав до його батько. Демид сказав, що поїде з ім погостювати додому. Казав *погостювати*, а справді не думав до міста вертатися. Гордій мав написати йому, як буде весілля, бо неодмінно хотів, щоб Демид був боярином. Батькові треба було найменше тиждень, щоб покінчати всі свої справи. Цей тиждень був Демидові важким тижднем... Але минув і він, і, нарешті, вони поїхали.

Гордій же захопився діяльно доводити до краю те, що почав. Він не мав ще ніякої посади, та дуже й не дбав про неї, бо йому кращою здавалася непідлегла адвокатура. Через місяць він уже мав таку-сяку адвокатську практику, що дала йому змогу жити вдвох з жінкою. Він написав тоді до Демида, але Демид одмовив, що хворий і тим не може приїхати.

Через тиждень після цього Гордій одружився з Ганною.

IV.

Заробітку з адвокатської практики було в Гордія Раденка поки ще мало: ледві вистачало, щоб прожити вивох з жінкою, наймаючи малюсіньку квартиру з трьох світличок,—з їх одна була спочивальнею, а друга — чим тільки можна: і залогою, і їдальнею, і витальнею; нарешті, третя — Гордієвим кабінетом. Світлички були тісні, та наші молоді не дуже тим журилися: хоч грошей мало, так щастя багато.

А щастя справді було багато в цих маленьких світличках, молодого палкого щастя, що ступманює голову і примушує забувати про все навкруги, окрім себе.

Прокидаючися Гордій уранці, бачив поруч із собою на подушці вродливу жінчину голівоньку. Обличча зачервонілося зо сна, волосся трохи скуйовдилось, довга чорна коса впала на груди. Яка тепер гарна тут його Галя! Хочеться поцілувати її, але боїться збудити. Ще рано, ще тільки сім годин, а вони вчора пізно поснули. Йому треба дещо зробити, налагодити в суд—він туди ходє щодня вранці,—а вона хай спить. Тихо, обережно встає він з ліжка, швиденько влягається. Вже хоче вийти з хати, як чує, що дві теплі руки обхопили його з-за плечей за шию.

— А! ти думав утекти!

Він повертається. Галя, напів підвівшигя з постелі, обхопила його за шию і прихилилась голівонькою йому на груди. Він хапа її на руки, пригортає до себе і починає цілувати обличча, шию, плечі, руки...

— Пусти!—борониться вона.—Пусти! Я вдягатимусь—іди собі геть!

Вона завсігди вигонить його вранці. Він покірливо йде і зачинає за собою двері. Хоче вмитися. Та ледві встиг узятися за воду, а вже двері відчиняються і Галя вибігає з їх одягнена, але з голими рученятами, і сміючись вихоплює в його волю.

— А! ти хотів утекти від мене! Раніш за мене вдягтися і вмитися! От же не буде цього!

Але Гордій однімає в неї глечик з водою; він хоче їй зливати, бо хоча в їх і є дівчина Химка, але ж Химці він такого гарного діла не приручить. Ледві вона нахилиється над мискою, ту ж мить Гордієві губи торкаються до її шиї.

— Слухай, Гордію,— не пустуй бо!

Гордій починає зливати на руки Галі, а тоді вона йому. Ще кілька хвилин, і вони вже вдягнені, веселі, щасливі... І Гордієва рука знов якось несамохить обвивається круг її стану...

— Але ж ти просто неможливий! Адже тобі треба йти в суд!

— Треба.

— То сідай і пиши свої папери.

— Сяду!

— Пусти, мені треба прибірати,—пручається вона.

Гордій нехотя пускає і ще більш нехотя сідає за свої папери. Поки він напише що треба, самовар уже стоїть на столі, і вони поруч сідають до його.

Обое вже виголодались чимало, і Гордій хотів би й чого більшого, ніж ті франзолі, що на столі. Але ж на більше треба й грошей більш, їх же поки ще мало, а життя в місті коштує дуже дорого.

— Хочеш їсти?—питається лукаво Галя.

— Чому ні?

— І дуже?—ще лукавіше запитує вона.

— Запевне!

Відкілясь у неї в руках з'являється щось блискуче.

— А то що? Мабуть сардини!

— Який ти догадливий! Але ти вгадай, де я їх узяла!

— Це дуже хитро вгадати, бо ти в мене надзвичайно мудра господиня.

— Глузуй! Глузуй!

— І не думаю глузувати, а навпаки—схиляюся покірно перед твоїм фінансовим генієм.

Така розмова могла б тягтися дуже довго, як би не надходив час іти в суд. Але він, на превеликий жаль, надходить, і Ганна застається сама.

Вона дещо прибіра. Тоді сіда робити. Шие або вишива. Робить довго, широко: це Гордієві сорочка. Шиючи, дожида його, дума про його і час минає швидко. Трохи зазирає в кухню, допомагаючи наймиці варити не дуже мудрий обід. Опівдні снідає. У цей час і Гордій звичайно сніда—там, у буфеті в своєму суді.

— Ось ми й снідаємо!—каже Ганна.

Ми—се-б-то: вона і Гордій.

Як вони поснідають, здебільшого бере книжки і йде в бібліотеку. Там перебіга очима сьогоднішні газети. Гордій тільки трохи зазирає в газету в суді,—нема часу. Але в неї дуже гарна пам'ять, і вона ввечері розкаже Гордієві все цікаве. Адже правда, що розмовляти краще, ніж читати? Гордій каже, що все, що проходить через її вуста, робиться вдсятеро цікавішим. Вона сидить у читальні з годину, бере нові книжки і йде додому.

Часом забіга до матері. Стара самотна пані завжди рада дочці. Вони розмовляють, і мати жаліється дочці на сина: він зовсім змарнів, зробався ще нервовіший.

Ганна й сама трохи помічала, що брат зробивсь якийсь більше стурбований. Але вона жила дуже швидким, дуже щасливим життям і якимось не могла спинитися над цим.

Од матері йде додому. Вже три години. В чотирі завжди приходять Гордій. Ганна цю годину перебува звичайно читаючи.

Надходить чотирі—двері відчиняються, і він уже в хаті, а вона в його в руках...

По обіді—відпочинок.

Ні, не відпочинок, бо хіба ж можна назвати відпочинком те, що в їх часом бува... Посідали вдвох читати, і Гордій читати не схотів, а схотів пустувати з її руками. Вона сказала, що так не хоче і що втече, і справді втекла. Але він почав за нею ганятися і зараз же наздогнав її в тій хаті.

Після короткої борні вона скорилася, але ж за те і його скорила. Вона привела його знову на канапку до книжки...

Часом буває, що до їх дехто приходе ввечері. Дуже рідко брат, а більше чужі люде, знайомі... Але ж мабуть без їх краще.

Без гостей вечір збігає швидко, так швидко, що Гордій нічого не встига робити. Давно вже хоче заходитись коло однієї української праці, але ніяк не добере вільного часу, щоб почати.

— Ну, та почнеться колись!—каже він,—а поки...

Це значило, що Галя у його в руках...

І так що-дня. Дні всі однакові, зовсім однакові—що сьогодні, те й завтра. Але воно—все це—таке гарне, що ні трохи не надокуча: і вчора, і

сьогодні, і завтра, і після завтрього все хочеться того ж таки одного, все хочеться такого легкого рівного життя, осяяного сяєвом од гарного молодого щастя...

Але пошалу й не помітно прийшла й одміна.

З того часу, як одружилися Гордій та Ганна, минуло вже чимало часу. Минула зіма, весна, кінчалося вже літо—мало не рік. Перший запал кохання простиг, прийшов тихіший час. Вони вже не нудилися один без одного так, як перш, їм схотілося бачити людей. Почали вони бувати в людей і люде в їх,—до їх часом збірався той гурток, що й до Квітковського, нових людег не прибувало,—все ті самі. Починали вони надокучати.

А про те й дома Гордій з Ганною встигли вже і намілуватися, і наговоритися, і через те день у їх минав звичайно так, що вранці Ганна шила або читала, а як приходив Гордій, то по обіді він зараз брався за книгу до чаю, після чаю ж сідав за свою офіціяльну роботу. Робота була не цікава. Гордієви мрії про те, щоб бути мужичим адвокатом не справджувалися: ніякі мужики до його не йшли, а йшли всякі пронозуваті добродії—здебільшого панки та купці і з їми доводилось йому мати діло. А це була праця не зовсім люба і в їй не було нічого такого, про яке Гордій колись марив. Була, правда, ще инша праця—своя; Гордій з Ганною заходилися вкупі коло однієї літературної роботи, але вона посувалася погано. Втомлений з роботи офіціяльної, Гордій мало коли брався до неї. Він тільки писав часом вірші, кажучи, що надрукує їх, як набереться на чималу книжку.

Кінець вечора, що заставався після всякої роботи, спершу йшов на розмови проміж себе. Але де далі ті розмови якось стихали: часом нема про

що говорити, часом і є, та втомиться Гордій, то не хочеться розмовляти; іноді посердяться. Спершу вони не сердились одне на одне, але з якогось часу їй це стало. Почалося воно з одного зовсім незначного випадку.

Одного разу Гордій прийшов з суду дуже роздратований. Йому трапилася прикрість, довелося посваритися з товаришем. З сварки могли бути зовсім нелюбі послідки. Повернувшись додому, Гордій не застав дома Ганни: Химка сказала, що вона пішла до матері. Сердито стрепнувши плечем, Гордій скинув сурдута, вдяг легшу сдежу, взяв книгу і ліг на ліжку читати. Але книга читалася погано, бо раз те, що Гордій був сердитий, а друге — йому ніколи сьогодні було поснідати, і він був дуже голодний. Почитавшись з чверть години, кинув книжку.

— І чого вона не йде? — подумав він про Ганну, — мов не знає, що час обідати!

Устав і подививсь у вікно, чи не йде. Її не було. Постоявши трохи коло вікна, знову ліг на ліжку і взяв книгу. Читаючи через десяте — п'яте та сердючися на Ганну, прождав так ще з чверть години і аж тоді почув, що двері відчинилися і Ганна прийшла. Вона вбігла в хату весела, трохи розчервонівшись од швидкої ходи, з словами:

— А я засиділась, загомонілась, а ти вже мабуть тут хочеш їсти?

Гордій нічого не відмовив. Не помічаючи, що він сердиться, Ганна, роздягаючись у другій хаті, гомоніла до його:

— Так хочеш їсти, га?

Гордій ледві одмовив, не одриваючи очей од книги:

— Та вже ж...

Ганна ввійшла з тієї хати і підбігла його поцілувати. Вона одвернула його голову од книги і нахилилась до обличчя:

— Ах, та дай же мені читати!—невдоволенням голосом промовив Гордій.

Тут тільки Ганна помітила, що він сердиться, і відразу притихла. Глянула на Гордія ще раз трохи стурбованим поглядом, але нічого не могла сказати, бо ввійшла Химка, несучи обід. Несподівана Гордієва холодність так уразила Ганну (досі нічого такого не бувало), що вона не насмілювалась сама озватися, і вони весь обід висиділи мовчки. Але як Гордій після обіду знову ліг мовчки читати, то вона обурилась. За що це так? Що вона зробила? Невже це таке злочинство, що вона на які там пів години, чи більше спізнилася? Адже як Гордій часом і дужче спізняється, то вона ж не сердиться!

З такими думками Ганна сіла за свою працю. До вечірнього чаю вони не промовили й слова і тільки вже за чаєм трохи розбалакалися, хоча й не щиро. За те вночі вони довго одне одному не дали спати спершу своїми зітханнями, потім розмовою про те, що сталося (одне одного обвинувачувало), і нарешті, згодою—гарною і щирою.

Незабаром після цього набіг і другий випадок.

Одного разу вони вбіралися йти в гості. Гордій зібрався і стояв одягнений, а Ганна все копалась у комоді.

— Та скоро ти?—спитався нетерпляче Гордій.

— Зараз,—одмовила вона,—ось хустку візьму.

Хустка все чомусь не знаходилася, а Гордія брала нетерплячка.

— Та ну вже ходім! доки ж воно буде? І так спізнилися!—мало не скрикнув він.

Цей крикливий тон здався Ганні якимсь таким зневажливим, що її мов у серце що вразило. Ковтаючи сльози, мовчки вийшла вона за Гордієм і ввесь той вечір вони ледві озивались одне до одного. Потім вони, звісно, помирилися, але такі випадки почали траплятися де далі—частіше. Мало не завсігди це починалося однаково. Гордій сердився за яку дурницю, її ображувало це, але вона, не показуючи того, силкувалась одмовити йому якомога спокійніше. Цей спокійний, навіть холодний, як здавалося Гордієві, тон зовсім не подобавсь йому і сердив його ще дужче. Він починав читати або й просто мовчати. Часом їм обом хотілося скінчити це, вийти з такого важкого становища, і хто небудь з їх намагався зробити це штучним способом і озивався до другого так, мов нічого й не було. Але з цього не помагалося. Другий помічав нещирість і відмовляв теж нещиро, і те, чого хотіли збутися, не то не зникало, а часом ще й більшало. Так тяглося звичайно доти, поки думки поверталися зовсім на другий бік, і все це забувалося.

Чимало суперечок повставало з того, що Ганна ніяк не могла погодитися з деякою Гордієвою завичкою поводитися з нею. Гордій принципіально був дуже ліберальною людиною в справі відносин проміжпо жінкою та чоловіком і силкувавсь і в своєму семейовому житті робити так, як думав. Але ж він не міг устерегтися того, чого сам не помічав у собі.

Народився Гордій з давнього панського роду, що звик панувати над мужиком і так виробив у собі цю потребу панувати, що вона передавалася спадщиною від батька до сина. І потім—освічений пан, живучи серед неуків-мужиків, звик вважати себе за далеко вищого від тих, що були навкруги його, авторитетом тим, хто був коло його. І це по-

чування власної вишости, авторітетности теж сталося спадщиною.

Обидві ці спадщини Гордій одержав. Життя їх прибільшало. Змалку йому довелося запанувати над селянськими хлопцями. Розумніший і сміливіший за інших, він і потім, живучи вже серед інтелігенції, завсігди у своєму гурті верховодив. Товариші ще в гімназії дивувались, що він так багато читав і знає більше за їх, корились його розумові і зовсім схилялись перед його сміливістю. Гордій завсігди, ще змалку, уявляв себе героєм. На яке саме геройство народився він на світ, того не знав, але певний був, що геройство це мусить бути. Прочитав у одному російському романі, що Наполеон I мав завичку складати руки на грудях навхрест,—з того часу ця поза зробилась йому найулюбленішою і часто можна було бачити його, як він стояв у класі коло вікна: круг його кричали й метушились товариші, а він, задуманий, навхрест руки на грудях склавши, мов не помічаючи нічого того (а справді—дуже бажаючи, щоб його помічено), що навкруги робилося, стояв... як Наполеон...

Далі Гордій зробився демократом і Наполеона звав уже деспотом. Та за те інші образи у його в душі запанували—такі саме величні, як і Наполеон, хоч і не такого коліру, і Гордій так саме позичав і в їх дещо...

Товариші може б сміялися з цього (ба, деякі таки й сміялися), як би вкупі з тим Гордій не був гарний товариш. Се-б-то—не товариш,—бо він звичайно дивився на всіх трохи згори, але проводирь. Як що треба було йти до начальства—прохати чого, або як що гімназисти, вчинивши яку шкоду, мусили з неї викручуватись, визволячись од кари, то в таких випадках ставав на чолі класу Гордій. Ро-

зумніший та сміливіший за інших, ще й гарний учень, він мало не завсігди досягав свого. Це придало йому популярність у гімназії. Цю популярність Гордій умів удержати й в університеті. Все це зучало його поводитися з іншими людьми як високому авторитетові, вишій натурі з простими, вимагати від цих простих людей надзвичайної уваги до себе й послуг.

Сам він не помічав, що тон у його в розмовах був завсігди гостро-авторитетний (за це він мав чимало ворогів) і що, бажаючи від інших вдячності за свої вчинки, сам часто був невдячний, бо шоб йому роблено від людей гарного, приймав здебільшого як належну йому данину. Навіть думав, що навпаки—понижає себе перед іншими людьми...

Ганна розвивалася здебільшого самостійно. Мати її була цілком пасивною людиною, батькові за службовою роботою та за іншим клопотом не було зовсім часу керувати доччиним розвитком. Дівчина читала й думала або вдвох з братом, або здебільшого сама. Була якийсь час під братовим впливом, та давно вийшла з під його і самотужки думала над тими питаннями, які перед нею вставали. Все це зробило з неї натуру, що не любила скорятися чужій владі.

Закохавшись в Гордія, не думала про те, хто верховодитиме у їх у дружинній спілці. Але зовсім не однакові речі—перший запал кохання і щоденщина. Кохала Гордія й тепер, але також хотіла жити по-своєму. Одначе незабаром побачила, що за для Гордія мусила зректися багатьох своїх звичок та сімпатій. А надто Гордій, хоч і кохав її й поважав (вона це знала),—все ж і до неї говорив тим авторитетним тоном. Спершу, як вони подружилися,

цього не було, але що більше Гордій звикав до нового життя, то авторитетніший робивсь у його тон.

Надто ж за останній час зробився дразливим. Його не задовольняло життя, бо надії його якось не справджувалися. Він марив про любу працю за для громадянства, а довелось панькатися з судовими паперами; хоч би заробіток був з їх добрий, так і того не було; з Ганною був нелад часто, були ще всякі нелюбі випадки та пригоди; за останній час їх якось траплялось не трохи і деякі, як напр. суперечка з товаришем, чимало дошкуляли. Життя починало виявлятися тим, чим воно справді є: не ясним шляхом до величного героїства, а щоденним, часом досить брудним, клопотом. Ясні Гордієви мрії поблідли, палкі надії на щастя прохололи. А без щастя життя здавалось Гордієві зовсім нерозумним, не мало мети. В мету тогосвітню він не вірив, і все частіше й частіше почала заходити йому до голови та думка, що не минає, мабуть, ні одну інтелігентну людину: нащо це все? Яка мета у всьому цьому житті? Мети він не знаходив і це його обурювало, це робило його дразливим, нетерплячим, палким на слова. І сам того не помічаючи, він часто ображував Ганну. Одного разу—років через півтора, як вони побралися—трапився такий випадок. Гордій вернувся натомлений додому. Це було перед вечірнім чаєм. Ганна давно не була в матері і спиталася Гордія, чи не пішли б вони туди сьогодні після чаю.

— А! ніколи мені!—відмовив Гордій.

Він пішов у другу хату, а вийшовши через хвилину побачив, що Ганна лежить на вікні головою й плаче.

— Галю! чого ти?—кинувсь він до неї.

Вона плакала мовчки.

— Та скажи ж бо, ну що тобі? Чого ти плачеш?

Вона підвела голову, повернулась до його і, дивлячись крізь сльози, мало не скрикнула:

— Я не звикла, щоб на мене так кричали!

Гордій страшенно здивувався: він не розумів нічого.

— Та що це? Як кричали?

— Ти кричиш на мене, мов я тобі наймичка!

— Та я зовсім не кричав на тебе,—чого це ти?

— Ти сам не помічаєш, як кричиш, але ти кричав!

Справді, відмовляючи Ганні, Гордій сказав з пересертям, але він зовсім не помітив, щоб це було криком. І він опмовив:

— Я цілком нічого не розумію, що це тобі здається.

— А, й не треба!—скрикнула Ганна, схопилася з місця і побігла в другу хату.

Гордій zostався сам. Він і, собі розсердився, вважаючи, що Ганна сама винна. Принесла Химка самоварь,—Ганна не вийшла. Гордій сам запарив чай, сам напився—Ганна не виходила. Після чаю він одягсь, узяв шапку і пішов. Уже виходячи, він гукнув:

— Я йду в бібліотеку!

Як зачинилися за їм двері, Ганна заплакала ще дужче. Вона все дожидалася, що він увійде до неї. Тепер почувала себе глибоко ображеною. Наплакавшись добре, встала з ліжка, вмилася, вийшла з своєї хати і засвітила лампу. Химка вже давно поприбирала чайний посуд. Ганна сіла була за роботу, але робота не робилася. Взятася була до книжки, але й книжка не читалася. Молодицю обхоплювала тяжка нудьга. Вона думала:

— Так он воно як! Невже я на те йшла заміж, щоб так жити? І неville це той Гордій так на неї сьогодні крикнув, що на його недавно ще вона за малим не молилася? Еге, дуже одмінився він! Ореол, що повивав його, поблід. Ганні він уявлявся перш як борець геройський, що з їм поруч вона йтиме життєвим шляхом. Тепер бачила, що помилилася,—принаймні досі ніякої геройської борні Гордій не починав. Навть невеличка праця, що мала ідейний характер—літературна українська робота—і та мало що посувалася. А тут ще ці непорозуміння, ці зовсім несподівані суперечки. От хоч і сьогодні! Він справді на неї крикнув—за що? І за що потім розсердився і пішов, навіть не попросившись? Цього досі ніколи не було. Що вона йому зробила? Ще як би горе в його яке було на серці, тоді ще можна це простити. А то й горя ніякого нема. А проте... звідки вона знає, що нема ніякого? Може йому було чого тяжко—часом буває так на душі дуже важко, а чого—і сам не знаєш. Треба було йому простити, а вона зараз у плач. Добре знає, що Гордій плачу не любить і зараз кидає розмовляти, як що вона довго плаче. Зовсім не треба було плакати. Вдруге вона так не робитиме, а тепер поки ждатиме його.

Молодиця знову почала читати. Але читалося погано. Примусивши себе перекинути з десяток карток, глянула на годинника. В цей час бібліотека вже замкнена. Але Гордія досі не було.

Мабуть він пішов до кого з знайомих,—подумала Ганна, і їй схотілося, щоб цього не було. Прощадала Гордія ще годину, другу, а він не приходив. Химка давно вже спала, хропучи у своїй хатині. Хоча було ще тільки десять годин, але те

хропіння таке вражіння робило, мов би вже було дуже пізно.

Силкувалась не думати про те, що сталося сьогодні, але за кожною іншою думкою неодмінно ховалася думка про це.

Годинник задзвонив. Ганна налічила одинадцять годин. Після одинадцятьох вони звичайно лягали. А Гордія все нема. Знов нудьга обхопила її ще дужче. Боже мій! нащо ж так робити?—думала вона,—він же зна, що я жду його мучачись,—чому ж він не йде?

І вона то лягала на ліжко і лежала, закинувши руки за голову та прислухаючись до кожної ходи на вулиці, то знов уставала й ходила по хаті. Одного разу їй зовсім здалося, що хтось узявся з улиці за їх двері. Вона кинулась одчиняти, але нікого не було. Трохи не плачучи, вернулася назад.

А Гордій тим часом, посидівши в бібліотеці, пішов був додому. Але додому йти не хотілося. Зайшов до знайомого. Хоч йому було там зовсім невесело, але він сміявся та голосно розмовляв. Як вийшов звідти,—була місяшна ніч. Гордій ішов улицею і бачив над собою незмірно високе безкрає небо, все облите срібним сявом. Те небо його дратувало:

— Як просторо, як вільно, як гарно там!—думав він.—Чому тут не так!

І він згадав, що він посварився з жінкою, і зрозумів, що був винний. Але йому не хотілося, щоб він був винний. Його дратувало це безкрає місяшне сяво, і йому не хотілося, щоб це саме через його, через Гордія, земля зробилася йому така далека від усякого порівняння з цім небом. Він почав обвинувачувати Ганну: наче вона не

могла звеліти, щоб самоварь вчасно був—адже на те вона господиня! І потім—говориш, а вона мовчить... Але тут же зараз Гордій згадав, що й він мовчав, як вона говорила, а самоварь... Гордій глянув знову на небо. Воно сяло. Господи! яка краса! А він про якийсь там самоварь, про мовчання! Як йому не сором!

І він за малим не побіг улицею, поспішаючись додому. В хаті світиться. Він подзвонив. Через кілька хвилин Ганна відчинила йому двері. Він глянув на неї, на її любе обличчя і ту ж мить ухопив її на руки і почав цілувати в губи, в очі, в лоб, у руки. Він поніс її на ліжко і припав коло його навколішках, і знов цілував їй руки, ноги.

— Люба! кохана! серце!..

Ганна п'яніла з тих любощів, та й сам Гордій сп'янів...

Такі випадки де далі траплялися все частіше та частіше. Вони завсігди кінчалися згодою і згодою такою гарною, що Ганна несамохіть згадувала Некрасова вірші:

Послѣ ссоры такъ полно, такъ нѣжно
Возвращенъе любви и участья.

Та як би там не було після суперечки, але сама суперечка була річчю дуже важкою. А тут ще одна річ трапилась: Ганна мусила зробитися матіррю.

Уявляючи собі ще з дуже молодих літ щастя з милою, палка натура Гордієва розуміла його не інакше, як невпинне гаряче кохання та життя вдвох. Про дітей не думав, навіть більше: не бажав їх. Дитина—це пелюшки, крик, пишання, купання, не зовсім гарні пахоші... Потім дитина, це—безсонні ночі Ганнини, змарніле обличчя Ганнине, відміна

свіжих молодих, дівочих форм у тілі та інші,—а Гордій був греком у своїх поглядах на жіночу вроду... Далі ще, дитина—це надполовинене кохання, бо тоді вже Ганна не буде цілком самою його Ганною... І довідавшись Гордій про новину, зараз же трохи скривився. Ганна помітила це, і їй зробилося шкода і себе, і тієї дитини, що буде.

Розумів, що мусять же бути у їх діти, але хоч трохи згодом, не зараз хоч!.. Дратуючись пильнував, як стан у Ганни повнішав, а обличчя худло, марніло. Навіть серпився—не на Ганну, звісно, бо чи ж вона могла бути винною?—а просто сердився, що так сталось; але його поганий гумор одбивався знов таки на його відносинах до жінки.

Чимало суперечок траплялося також з-за Квітковського.

V.

Гурток, що зібравсь у Квітковського, був звичайним українським гуртком: було дуже багато ідейних балачок, ще більше розмов про старих „українофілів“, що вони не так робили як треба, або й зовсім нічого не робили, що треба робити инакше; але роботи не починав ніхто опріче одного-двох людей, що працювали самотужки. Декому це балакання вже дуже надокучило, а між іншими й Квітковському. Тим часом підскаочив прикрий випадок: один з гуртка, Давиденко, виїхав до Петербургу і незабаром у псевдоліберальному і до вкраїнського письменства ворожому „Обозрѣвателѣ“, надруковано статтю з його підписом...

У гурткові про цей випадок багато говорено. Одні обурювались, а інші... пішли слідом за Давиденком. Квітковський зовсім зневіривсь у гурткові. Натомісць його все більше й більше починали

зацікавлювати останні писання Л. Толстого філософсько-морального змісту на основі по своєму зрозумілої Євангелії.

Його хистка вразлива натура вже переймалася тими поглядами, що в їх за останній час кохався великий московський романист. Так зване „непротівлення злу“, заходи, щоб поліпшити особисту духовну істоту і неприхильність до громадянських справ—це було тепер у його на думці. Людське щастя бачив тепер Квітковський у фізичній праці і, йдучи слідком за своїм учителем, захожувався шити чоботи. В місті знайшлося ще з пів десятка таких людей, як він, і вони думали заснувати якесь товариство на „толстовських прінціпах“. Гордій сміявся з цього, а Ганна обороняла любленого брата. Одна з таких суперечок особливо була в тямку і Ганні й Гордієві.

Одного разу Ганна, вернувшись від матері, розказала Гордієві, що Петро Квітковський, укупі з своїми однодумцями мають заснувати хліборобську спілку.

— Петро кидає незабаром своє учителювання і йде туди,—додала Ганна.

— А де ж вони землі візьмуть?—спитався Гордій.

— Та в одного з їх трохи грошенят є, так він уже взяв у посесію клопоть землі.

— Чорт зна що таке!—сердито промовив Гордій,—у нас і так мало інтелігентних українських діячів, а тут ще й ті, що є, дуріють.

— Що ж ти зробиш, коли його така праця не задовольня?

— Не задовольня? А химери ганяти—задовольня? Ну, які вони хлібороби? Що з їх за пуття буде?

— Я й сама не думаю, щоб з цього яке пугтя було, і мені самій сумно, що він одкинувсь од нашого гурту, але—по правді кажучи—не штука й одкинутись. У нас працюють звичайно самими язиками, а дійсної роботи нема. Ну, хоч візьмемо й нас—багато ми робимо?

Вони й справді небагато робили, і Гордій це знав. Але тепер ця жінчина увага чомусь уразила його і він відмовив сердито:

— Скільки б не робили, та робимо все ж більше, ніж ті дурні, що, латаючи чоботи, думають ущасливити і себе й людей.

— Нехай і так, але ж нащо лаяться?—сказала Ганна.

Гордій глянув на неї і побачив, що в неї на очах сльози. Вона дуже любила брата й матір і вражалась, коли хто про їх що негарне казав. Гордій знав це, але тепер його опанувало пересердя. Він одвернувся і сказав крізь зуби:

— Ну, невелике лихо, коли й сказав так—адже з того він не подурніша. Ти взагалі ображуєшся з кожного слова, яке я тобі кажу про його або про матір.

— Не ображуюсь,—одмовила Ганна,—з кожного слова, але ти якось іронічно на їх дивишся, і це мене обурює.

— Ат, облиш!—сердито відказав Гордій,—ти завсігди чепляєшся до слів.

Ганна заплакала. Гордія це зовсім розсердило:

— Ну, от—тепер сльози! А чого—хто його зна!

— Того, що ти сьогодні неможливий!—відмовила плачучи молодиця.

— Я завсігди однаковий.

— Ні, ти перш був не такий!

— Це докори?

— Я... я не докоряю тобі... Але... але... це правда, що ти дуже одмінився... Я не знаю, через віщо це. Скажи мені, що я зробила тобі, Гордію, що ти на мене все сердишся?

— Ти мені нічого не зробила, і краще буде, як що ми кинемо цю розмову.

— Але ж я не можу далі так жити! не можу! — скрикнула з усієї сили молодиця і голосно заридала.

— А я не можу жити, коли мене дошкуляють образливістю та плачами,—зімво відмовив Гордій і вийшов з хати. Він одягсь і пішов з дому.

Ганна зосталася сама і могла наплакатися до схочу. І вона довго плакала і довго погім думала, рівняючи свої колишні мрії про дружинне життя до сьогочасньої дійсности. Дійсність не підходила до мрій...

А Гордій, ходячи по міському саду, теж міг думати. І він думав багато. Розумів тепер, що в таких випадках, як був оце, винна не сама Ганна, а й він. Та було вже пізно. Він думав про своє сем'йове життя і в його з тяжкого горя боліло серце. Ні, не пощастило йому, не пощастило! Якось не ладнається в їх, якось не підходять вони одне до одного вдачами, і ось нелад, і ось горе. Але через віщо ж це? Адже він її любить? Запевне,—хоча бувають такі хвилини, коли йому здається, що в нїї не любить, коли у його в душі прокидається мов би щось ворбже до неї. Йому здається тоді, що вона не задовольня його. Еге, в їй є чимало такого, що не задовольня його. Надто ва останній час через цю дитину вона стала така дражлива, недоторкана і дуже змарніла. Обличча схудло, пашеки повипиналися, стан зовсім зопсувавсь, і Гор-

дій не міг спокійно дивитись на її живіт. Він ви-кликав у його мов якусь фізичну ворожість. Гор-дій завжди уявляв собі свою дружину ясною та вродливою як сонце,—а сьогоднішня Ганна зовсім була не така. Правда, це річ дочасня, але вкупі з тим це річ і періодичня. І це обурювало його.

Істніє на світі врода, краса—на те, щоб давати щастя людині. І ось після кількох років такої „пе-ріодичности в цій справі“ ця краса мусить змар-ніти, зів'янути. З ясної вроди зробиться стара баба.

І так з кожною вродою. Властиво—на світі нема краси.

Das Schöne blüht nur im Gesang!—згадавсь йому вірш з німецького поета.

— Nur im Gesang? Тільки в піснях живе пре-красне?—думав він.—А в житті? В справжньому житті? Нема?

В такому разі, що ж зостається від життя?

Freiheit ist nur in dem Reich der Träume
Und das Schöne blüht nur im Gesang.

Так, так: воля тільки в країні мрій, пре-красне тільки в піснях. Правда, як то відомо, теж „стоїть у порога“, а весь світ „кривда зажер-ла“; добро і таке инше так саме мабуть тільки в піснях або в країні мрій. Що ж тоді зостається від життя?

Життя! Хиба це життя, що в йому найвищі добра людські: краса, воля, правда живуть у са-мих мріях? Коли так, то нас тільки дурено, як у солодких пісеньках співано про всі ці гарні речі. Солодко співано, але все це брехня і в житті цього нема. Нащо тоді життя? Тоді життя просто гидке смердюче болото або рівна, сонцем спалена нікчемна пустиня.

І в Гордія з'явилася злість, лютість. Його одурено, він стриває в житті не те, чого сподівався.

Він марив про довішню вроду, а йому кажуть, що вона в самих пісеньках. Він марив про геройські вчинки, а йому доводиться думати про гербові марки, про апеляцію, про касацію, розмовляти з глазким купцем і обороняти може шахрайства його—і все це на те, щоб мати шматок хліба, а шматок хліба мати на те, щоб жити, а жити... Жити на те, щоб упиватися красою, волею, правдою, добром—так думав він спершу, дурний! А тепер? *Все це в самих пісеньках!!...*

А нащо ж жити, коли так?

Він зупинивсь на цьому питанні. Він становив його собі вже не одного разу, але відповідь здавалася тоді не мудрою і не довго її шукано. Тоді було все так просто: старі традиції—забобони; вірити треба тільки в нові ідеали: у правду, в добро, у красу, у волю, у братерство... А з цієї віри зараз виникала й одмова: жити треба на те, щоб користуватися з правди, з добра, з краси, з волі, з братерства і за це самому треба було робити так, щоб і люде могли з цього користуватися. І він вірив і жив щасливий.

Еге, він вірив! Миліони людей вірили в персонального Бога, але такі, як він, молоді, одкинули ту віру, як забобони, і постановили намість неї теж віру—в ідеали XIX сторічча. Замість віри знов таки віра.

Але в тому ж і сила, що він тепер не міг вірити. Коли перша віра впала,—чому не могла впасти й друга? Правда, добро, краса, воля, братерство, рівність—це все тільки частини, дрібненькі складові частини з одного великого, незмірно великого, що без його людина жити не може, що в йому людина мету своєму життю бачить. Це вели-

ке—*щастя*. Ось воно! Ось чого треба людині і ось чого вона не має. Яка ж може бути віра в частини, коли не існує ціле?

Та й частини ті, хоч і кожду нарізно розібрати,—в їх так саме не можна вірити. Ні правда, ні добро, ні краса, ні воля, ні братерство, ні рівність не панують *ніде* на землі, ні серед якого народу, ні серед якої держави—*ніде*. Існують тільки поривання до їх та може уривково часом виявляються вони в приватних відносинах. І він має вірити в те, що, відколи світ стоїть, існує тільки як ідеал і ніколи не зіходило в життя? Чому ж, коли так, не вірити в кайдани, в кров, у темряву, в неволю, в зло—вони більше панують на світі, ніж усе те!

Щастя! щастя людині треба! Щастя вона не має! Вбачав колись щастя в правді—і бачить, що що-дня ламає правду в житті, найбільше що до Ганки; в добрі—і чує в себе в серці саме зло; в красі—і бачить, як краса одцвітає; в волі—і повинен бути невольником шматкові хліба! *Це щастя?* Але ж це може бути дочаснім!—казав йому якийсь голос.—Ви могли з Ганною не зрозуміти одне одного, але прийде час, і ви погодитесь, і зло у тебе в серці одміниться на добро. А неволя з-за шматка хліба, нелюба праця—невже ж це річ довічня, невже це річ така, що її не можна відмінити? Борись і досягнеш!

Так, він може борстися і він боротиметься. Він виборе собі волю, працю любу, хоча мільйони людей стогнатимуть під невольною тяжкою працею. Нехай він погодиться й з Ганною. Це все добре. Але що потім? Буде потім щастя? Ні. Принаймні—*воно нічого не варте, це щастя.*

Еге, те щастя, що його так бажає людина, що в йому вона вбачає мету своєму життю,—справді не варте нічого.

Яке це щастя, коли я, напившись вранці чаю, вийду з дому і забуду застебнути пальто на верхній гудзик і через це буде якесь там запалення в легенях, чи ще якась погань, і я дам дуба!

Смерть—це та річ, що вона собою знищує всю вартість чого б там не було на землі. Щоб може важити хоч би й найвище щастя на їй, коли смерть відразу (*і що-хвилини!?*) може знищити все? І тоді темрява, ніщо...

Він згадав, як читав колись у часописах, скільки важив мозок у одного великого, що зажив собі європейської слави, письменника. Він не пам'ятає, скільки саме, але не забув, що в тому таки часописові описано було й те, як великому письменникові розпиляно голову, винято мозок... Не знає він, чи поховано мозок потім у яку золоту урну, чи просто прийшов сторож, скипкою зскріб шматок мозку у черепок—укупі з попільом од тих цигарок, що їх анатоми курили,—і притулив черепок до голови...

Згадав це, і його всього мов скрутило. Людина, найкраща людина, ідеал людини, жила і мала щастя—робити своєю працею добро мільйонам—і ось тепер що? Брудні сторожеві пальці пхають мозок у черепок, ні, навіть не пальці, а скипка. А цей шматок, що до його сторож гидує доторкнутися руками, цей шматок є те, що дало нам ті великі твори! І все це скипкою, скипкок!

Щастя! Ось він—прообраз того щастя. Він боротиметься—нащо? Щоб умерти?

Добре тим, що вірять у життя инше, тогосвітнє! Добре! О, як би він тепер бажав вірити,

та не може! Ця віра дає надію, дає мету в житті, дає розуміння, вагу життю. А без неї все кінчається чорною, безнадійною, абсолютною смертю.

На який же чорт ці зорі—довічні, невмірущі, цей місяць, ця земля—все це німе, мертво—і невміруще, а я—вмірущий, я—живий, тямущий? Ба, ні! „наука“ (він іронічно всміхнувся) каже, що й вони вмруть, що й сонце вмере, що це все якась безодня поглине. А там? Він хоче знати, хоче розуміти, що там—може тоді він знайде й собі відмову. Але що там—він не знатиме і не зрозуміє—хоч не питає.

— Und ein Narr wartet auf Antwort...—згадалась йому його ж одмова Демидові.

Дурень дожидає відповіді,—запевне, дурень! Одмови бути не може. А коли так, то нащо це все—життя, сонце, земля, щастя—все це, що є, що бачиш, що знаєш? Ні на що! Ну й геть усе к чортовому батькові!

Гордій плюнув і встав з ослону. Він озирнувся. Міський садок був порожній і темний, бо сторож уже погасив у йому ліхтарі. Була вже ніч.

Гордій пішов додому порожніми вулицями. У його в душі не було нічого, окрім того почування, що викликало його останню фразу: ну й геть усе к чортовому батькові! І прийшовши додому, він уперше, відколи одружився з Ганною, не скінчив суперечки згодою, навіть не промовив і слова до жінки, а ліг спати в другій хаті на канапі.

Тяжкі дні почалися з того часу і Гордієві, й Ганні. Він мучився своїми питаннями і мало коли й озивавсь до Ганни. Все, що він помічав перед себе, він зараз припинав до одного—до свого питання. Бачив, що Ганна сумує і йому навіть хоті-

лося її розважити, але думка: „нащо? Більше, чи менше суму—однаково черви у ямі ззідять!..“—спиняла його від того. Ця думка отруювала йому все, і він усюди, з-за всього кільки день бачив саму смерть.

Несподівано перепинила такий напрямок у думках одна річ. Мало не через два роки після одружіння Ганна породила сина.

Як почалися породілліни муки, то спершу вони не зробили на Гордія ніякого вражіння, але де далі вони все більшали та дужчали. Уночі вони зробилися такі, що в Гордія стиснуло серце з жалю, і він одразу забув усе, що його мучило і мучився тепер самими Ганниними муками. З острахом, затаївши духа, дожидався він кінця і відразу стрепенувсь, як почув дитячий крик...

І як уперше взяв Гордій на руки шматок цього червоного м'яса, то він зараз же подумав:

— Нащо це? Адже...

Але ту ж мить шматок червоного м'яса заворушився, скрикнув. Гордія мов струсонувало щось: життя! живе життя!

І надзвичайна любов обхопила Гордія на деякий час до цього живого життя. Він колихав сина, він цілував його, він упивавсь його рівним диханням. І потім, положивши дитину поруч із матіррю, він став навколішки біля ліжка, припав головою матері до ніг і сльози закапали в його з очей...

Але все це запомогло Гордієві перебути тільки гострий біль своєї душі, але не могло відвернути його від тих фатальних, неминучих питаннів, не могло дати на їх одмови. Правда, Гордій повеселішав, життя з Ганною зробилося рівнішим, але те, що носив він у душі, не покидало його ніколи—

воно його гризло, воно отруювало йому кожну годину.

Несподівано надійшла ще одна зміна. Бездітний дядько Гордій вмер і все, що мав, одказав небожеві. Гордій робився багатою людиною.

Вернувшись Гордій з похорону, розказав Ганні, що Демид уже не йде в лікарі, живе дома, господарює... Гордій не міг до його придивитися, бо бачився з їм нашвидку, але помітив, що він якось одминився. А про те й Ганна мала незабаром побачити його: Гордій кидав судову практику і їхав на свій новий хутір господарювати. Він радів з цього, як дитина, він був такий веселий, такий щасливий, що й Ганну зробив щасливою та веселою, хоча їй і не хотілося через дещо їхати на хутір...

VII.

Демид Гайденко справді одминився: немов постарішав, споважнів, а поміж бровами в його лягла глибока риска...

Демид радий був приїхати додому. Як його батько, невисокий, але кременний дідок з сивими вусами, без бороди, сидячи біля його в якомусь передпотоповому хутірському повозові, штовхнув його в бік і сказав:

— Дивись, уже наші луки видко!—то замислений Демид стрепенувся. Він почав глядіти на широкі, тепер пожовклі, луки, що по їх бігла, виблискуючи на сонці, вузьенька річка, на гайок по над річкою і, нарешті, на рідну хату, що тільки верхом своїм визирала з буйного саду. Він дививсь на їх так, мов би він не два місяці, як покинув їх, а бачить їх знову після довгої кількорічної розлуки. Якесь давнє-давнє почування любе знов об-

хоплювало його, і все здавалось йому таким новим і таким гарним. Колись давно почувався він так саме... Але то було так давно,—і тепер мов би на його новим духом віє...

— Що це?—подумав Демид.—Чого це мені так покращало це все, таким ріднішим, любішим зробилося?

І він згадав, як виїздив з міста і як місто здавалось таким надзвичайно похмурим, темним, гнітючим...

— Демиде, голубчику! синочку!—скрикнула старенька сухорлява Демидова мати, вискочивши на рундук та обхопивши сина.

— Боже мій! як же ти змарнів!—скрикнула вона знову, глянувши йому в обличча.

— Дарма,—ось ви, мамо, мене підгодуєте,—усміхнувся Демид.

— Біжи, стара, вари галушки, вареники, книші, пироги, пундики...—промовив Кирило Семенович.

— Бо зна що ти, старий, кажеш!.. Та й де ж таки видано, щоб книші, пироги та пундики варили!—одмовила Марта Іванівна і повела сина в хату.

Демид увійшов у просту, добре йому знайому, світлицю, що звалася в їх пишним ім'ям—вітальня, —тим, що тільки в їй можна було вітати гостей, —уздрів знайомі, помазані білою глиною, стіни, кілька стародавніх стільців по-під стінами, ще стародавніші два крісла біля столу, канапу стару та малюнків кілька по стінах—уздрів це все і почув себе так спокійно. Глянув на батька та на матір: обличча у їх сяли з щастя. Демид обняв матір і поцілував щиро, потім батька.

— Ну, ось я й дома!—і правда ж, що нема і не буде ніде так гарно, як дома!

— Йо?— перепитав зрадівши батько. — Тільки тепер гляди, бережись, а то мати загодує тебе всякими своїми...

— Бо зна що ти кажеш, старий!..

— А то й ні? А ти б краще спиталася, чого це Демид приїхав.

— А вже ж чого: мабуть попрощаться та на свої лікарі їхати!—і обличча у Марти Іванівни застиглося.

— От же й не вгадала, стара! Поганий ти угадько, поганіший за тих трьох циганових синів, що, знаєш...

— Та знаю вже!.. Але що ж там таке, коли не лікарі?—питалася Марта Іванівна.

— Лікарів, мамо, ще поки ніяких і нема, ще коли там будуть, а я приїхав просто у гості до вас,—сказав Демид.

— Оце гарно, синку, вигатав, хоч я на тебе надивлюся...

— Як що ми з їм не помremo з голоду!..—перепинив Кирило Семенович.

— Ой, лишко!.. я ж і забула за обід!—скрикнула мати і побігла до пекарні.

— Ну, а я піду в свою хату,—промовив Демид,—трохи вмиюся,—і вийшов. Його хата, та, що в їй звичайно жив, як бував дома, була малюсінька світличка з одним вікном, з ліжком з одного боку та з лавою, селянським килимом укритою, з другою—з столом та з стільцем. Як що додати сюди полички на книги та два три письменницькі портрети, а серед їх великий Шевченків, то це й усе, що було в їй. Демид умивсь, передягсь і пішов до гурту. Там гарячий борщ уже парував на столі. Зголоднілі подорожні так залюбки заходились коло його, що ніколи було й розмовляти.

Але як трохи під'їли, то Марта Іванівна, що не зводила з сина очей, запиталася несміливо, видимо боячись лихої відповіді:

— І довго ж це ти будеш у нас, синку?

— А поки проженете! — усміхнувсь Демид.

— Ні, ти кажи!

— Та й сам не знаю... Хочеться дома побути — уже, як що дозволите, з місяць поживу.

— Йо! — скрикнула радісно Марта Іванівна, — вона ніяк не сподівалася такого.

— Боюсь тільки, що нароблю вам клопоту, — сказав Демид.

— Дарма, сину, — мати любе клопіт, їй без клопоту, як салдатові без війни! — озвався Кирило Семенович.

— І що бо ти кажеш, старий, — рівня до салдата! — промовила невдоволено Марта Іванівна. — Вона завсігди воювала з своїм „старим“: він любив її лякати і трошки глузував, що була така товкуща, а вона раз-у-раз ображувалася з того, хоча, звісно, в її без краю доброму серці ця образа держалася тільки доти, поки вона показувала своє останнє слово про неї.

Після цього розмова зробилася зовсім весела. Батько й мати переказували Демидові усякі хуторянські новини, а Демид слухав їх, забувши на який час те похмуре гнітюче місто, що з його він приїхав...

Та лігши він того вечора вже пізно спати у своїй хатці, в самотині, почув одразу, що згадка про те місто знов починає панувати над їм, знов стискає йому серце. Але це було не надовго. З ліжка йому видко було у вікно. Осінь була суха і небо зоряне. Демид бачив, як ледві блищала здалека тоненькою смужкою річка, як темнів гай. Як він

часто бігав у тій гаї, як часто купався в тій річці!.. І знов старі дитячі згадки обхопили його і занесли з собою в той мрійний, напів сонний край, де завжди відпочиває серце людське від тих болющих ран, що завдає йому сувора немилостива дійсність. І Демидове серце відпочивало, і він сам не помітив, як заснув добрим спокійним селянським сном.

Він прокинувся другого дні вранці. Сонце тільки зійшло. Демид швидко одягсь, умивсь і пішов з хати. Батько вже десь клопотавсь по господарству; материн голос чуть було Демидові з пекарні. Нікого не стрівши, вийшов у невеличкий садок і пішов стежкою. Садок був уже пожовтий; товстий шар зовсім жовтого листя лежав долі. Нога м'яко ступала по йому, шелестячи сухим шелестом. Демид любив те шелестіння і пахоші від такого листя. І ці пахоші, і трохи холодне повітря, і червоне ще сонце якось гарно впливали на його, робили бадьорішим, моторнішим. Широко, вільно дихаючи, пройшов садком, переліз через тин, перейшов луки і вступив у невеличкий круглий гайок. І там було так саме, як і в садку: жовто і півмертво; видно було, що за кілька часу і цього не буде, сніг укриє все і все буде мертво. Та дарма! зараз звідусіль віяло свіжістю, бадьорістю, силою. Демид розумів—чому. Це *мертве* віщувало незабаром *живе*. Те живе, що має прийти, що неодмінно мусить прийти, чулося у всьому: і в цьому свіжому повітрі, і в тому вічно-осяйному сонці, і навіть у цьому жовтому листі, що, зогнивши, мусило дати пожиток новому буйному життю. Ні, ні, це була не смерть, а відпочинок—відпочинок здоровий, свіжий...

Ставало гарно на душі. Він тяжко мучився досі. Вдарено його дуже, рана була глибока. Спер-

шу здавалося, що смертельна, думав, що все скінчилося і нічого не може початися. І це вбивало його.

Але тепер, серед цієї природи повіяло на його впокоєм, повіяло свідомістю, що далеко, далеко не все скінчилося.

— Боже мій!—думав Демид—який я себелюбець! За власним особистим нещастям, що розбивало цілком особисту частину мого життя, я забув про другу, величезну частину його—ту, що обнімає собою весь світ широкий, ясний та глибокий. Я марив про працю для народу, про поміч йому і про культурну роботу серед його, а скоро вазнав особистого нещастя,—зараз і забув про все!

Він вийшов з гайка. Перед їм прósлалося поле. Половина його була чорна, зорана. Там, де кінчалось оране, чотири пари волів тягли плуга. За їм ішов Трохим, батьків наймит. Він нахилився над плугом і державсь руками за чепіги. Він так робив це, що здавалося,—не воли, а він, попихаючи руками, різав плугом землю. Побіч волів ішов хлопець-погонич.

Угрузаючи в ріллю, Демид перейшов аж до орачів.

— Боже поможи!—прóмовив він, підійшовши до Трохима та йдучи поруч з їм.

Трохим, не одриваючи ні рук, ні очей од плуга, кивнув йому головою, промовивши:

— Спасибі!

— На зяб?—спитався Демид.

Трохим знову кивнув головою, не покидаючи свого діла. Воли тихо тягли плуга, Трохим з напруженими руками керував їм. Демид ішов поруч з Трохимом. Так вони дійшли борозни. Хлопець завернув воли. Трохим витяг плуг з землі, підняв

його. Воли потягли граділь у бік, колішня завернулася. Трохим заніс плуга і поставив як треба.

— Стій! — сказав він і випроставсь.

— Здорові були, Трохиме! — промовив Демид, подаючи йому руку.

— Та в мене руки умазані! — відмовив невисокий, але кремезний, з невеликими чорними вусями, моторний Трохим, поглядаючи на свої руки, умазані в землю.

— От ще вигадуйте! — сказав Демид, стискаючи йому руку. — А дайте я за вас поорюсь!

— А не забули? — спитався Трохим.

— Чому забув? — відмовив Демид і взявсь за чепіги. — Ви покуріть, а я піду. А ну!

Погонич ляснув батогами і плуг рушив. Хоч Демид і сказав, що не забув орати, але зараз же почув, що трохи одвик. Він вивчився орати в кінці цього літа, як орано на озиме — вивчився, звісно, не з якої там потреби, а більше за ідля гімнастики, бо, яко лікарь, вважав фізичну працю, та ще й на дворі, за потрібну людському здоров'ю. Але тепер він чув, що руки його не так певно керували плугом, як тоді.

— Демиде Кириловичу! — гукнув Трохим, набиваючи люльку, — а то ж нашо огріх?

— Не буду! — відмовив Демид, але за малим зараз же й другого не зробив. Мерщій наліг з усієї сили на чепіги і поставив плуг, як треба. Земля здималась поперед плуга, репалась і одверталась чорними соковитими скибами набік.

— Глибше! — гукнув Трохим.

Демид ще наліг на плуг — скиби потовщали.

На новій борозні Демид почув, що вже впевненіше керує плугом. Хоча Трохим, накурившись добре, ходив за їм і казав, щоб він віддав йому

плуга, але Демид не послухавсь і орав доти, аж поки прибiгла наймичка кликати їх снідати. Демид довів борозни, витяг, струснув плуга і перекинув його на бiк. Погонич повиймав занози з ярем і налігані воли пішли пастися.

— Ну, ходiть!—промовив Трохим,—тепер і попоїсти можна.

— Чому ні?—вiдмовив Демид і почув, що в його трохи болить спина і страшенно хочеться їсти.

— А вам, тату, ще багато орати на зяб?—спитався за сніданням Демид.

— Та спiзнилися, сину: один наймит не дожив, кинув... Сам Трохим усього не вхопить. От і завтра доведеться його вiдiрвати вiд оранки та послати в город. А другого наймита не хочеться наймати.

— Так ви, тату, вже вiзьмiть Трохима куди вам треба, а я сам поорюсь—сказав Демид.

— Ну, вигадав ще!—вiдмовив батько.

— Та чого ж там вигадав?

— Та наче справдi нікому робить!

— Адже сами кажете, що спiзнилися. Та мені й хочеться трохи поробитися—саме тiло просить фiзичної працi.

— Так це ж важко—увесь день орати!—впевняв Кирило Семенович.

— Коли й буде важко, то тiльки спершу. Ореж Трохим.

— Ну, гляди!

— Бач, приїхав вiдпочивати, а сам он що!—невдоволено сказала Марта Иванiвна.

— Та воно, стара, оце саме й вiдпочинок вiд книжок!—заспокоїв її Кирило Семенович.

А про те ні Кирила Семеновича, ні Марту Иванiвну не здивувало Демидове бажання. Демид і

завсігди, ще змалечку, охоче брався до простої роботи. Помагаючи батькові та матері в господарстві, Демид давно ще вивчивсь молотити і любив цю роботу. Та й самі старі Гайденки, хоч і не зважали ні на які там наукові досліди про те, що треба людині фізичної праці, а просто з неминучої потреби брались часом за граблі та вила, а Кирило Семенович і до плуга. Звісно, батькові й матері трохи було дивно спершу, що чоловік, скінчивши університета та мігши бути людиною великою (так вони думали про Демида),—ішов орати, та потім звикли і коли тепер вони й умовляли Демида не робити цього, то просто думаючи, що це буде йому дуже важка робота.

Поснідавши, Трохим пішов до іншого діла, а Демид з погоничем удвох до плуга. Демид орав увесь день і страшенно втопився: спина, руки й ноги дуже боліли, найбільше спина. Він заснув як мертвий, але встав другого дня до схід сонця вкупі з батьком—свіжий та дужий. Трохи здригаючися з холоду, побіг до возівні, витяг плуга і запряг удвох з погоничем воли. їхати тепер треба було аж на другу ниву—далеко, тим на весь день. Жаліслива Марта Іванівна ще звечора бідкалась, що Демид не обідатиме дома і хотіла була прислати к обіді по його коня, та Демид зважливо повстав проти цього. За те вже обід вона йому добрий прислала.

Демид за цей день утомивсь далеко менше, ніж учора. Аж до неділі орав він щиро і встиг доорати все вчасно і тим не трохи здивував скептичного свого Трохима, бо той думав спершу, що це тільки так—пустує панич.

Але панич не пустував. Навпаки, Трохим міг бачити, що він де далі все щиріше та щиріше береться до простого діла. Після оранки Демид за-

ходивсь коло саду і, нанявши собі хлопця до помочі, почав копати та перекопувати та садити. В один час з усіма робочими людьми на селі уставав він уранці і йшов до роботи. Здорове осіннє повітря проймало його спершу холодом і примушувало широко братися до лопати. За чверть години йому було вже душно, а к сніданню у його з лоба капав піт. І так спливав у роботі весь день. Демид почував себе здоровим і спокійним. Він думав тепер мало про останні політичні новини, або й зовсім про їх не думав; за те його дуже зацікавлювало, що в його не ставало соломи, щоб захистити на зиму від морозів молоді деревця та виноградні куші. Читав він трохи ввечері та святами та неділями—більше не мав часу.

Таке життя подобалося йому. Властиво він не думав про те, чи воно йому подобається, чи ні, а просто йому було так спокійніше жити і він жив так. За фізичною працею та за щоденним клопотом від його якомсь відходили ті важкі згадки, що завсігди, як з'являлися, несли з собою муку...

А тут незабаром ще робота настигла. Одного разу, шпортаючись у саду, Демид побачив, що до його йшла мати, а з нею якась селянська жінка.

— А кинь на хвилину, синку, та йди сюди!— гукнула мати, не хотючи лізти між покопані ямки.

Демид кинув лопату і підійшов.

— А що, мамо?

— Та ось молодиця прийшла—чоловік ногу врубав—так чи нема в тебе такого, щоб кров зупинити?

— Дуже врубав?—спитався він у жінки.

— Та там так, що не доведи й Мати Божа,— так кров і цебенить! Уже ми й стару Хомиху кли-

кали, щоб замовила кров—замовляла—замовляла—ні, нічого! Будьте вже ласкаві, поклопочіться!

Жінка вклонилася Демидові.

Він збігав у хату і взяв дещо з своєї невеличкої аптечки.

— Ходіть! Ви далеко живете?

— Та ні: сьома хата од краю на нижчій перії! Хиба ж ви не знаєте?—ми—Карпенки.

Вони пішли. Невеличка слобідка починалась, трохи оступившись од Гайденкового двору. Демид ішов швидко поруч з Карпенчиною, що, не кидаючи охкати та нарікати на свою долю, розповідала йому, що її чоловік Грицько робив до воза люшню і врубався; що вони вбогі, що дітей у їх нема, сама дочка Оришка, та й з тієї не яка там ще поміч—усього 15 год їй та й здоров'я мало... Вона може ще й більше розповідала б Демидові, так уже дійшли до хати.

Грицько Карпенко лежав у хаті на полу блідий, ледві притомний, бо з його дуже багато витекло крові. Ліва нога нижче коліна була гола і вся закрівавлена. Кров стікала на піл, капала додолу.

Демид позасукував рукава і мовчки почав розглядати ногу. Мабуть чоловік стоячи рубав щось проміж ніг і одбатував собі добрий шмат од литки. Демид заходився спиняти кров і за кілька часу досяг цього. Він обмив ногу, пересунув з кривавого місця хворого і почав зав'язувати рану.

— А дайте мені голки!—сказав Демид і підвів голову.

Він несподівано вздрів перед себе дівчину невеличку на зріст з надзвичайно тонкими, „панськими“ рисами в обличчі. Ще дивніші були дівчинини очі—великі та карі, що, широко розплющившись, з

якимсь несамовитим острахом дивились на криваву рану Грицькову; обличча було бліде, худі руки сціплені і міцно притулені до грудей.

— Орися! де ти голку діла?—озвалась Карпенчиха до дочки.

А Орися мов не чула і все стояла на одному місці, біля лежанки, не зводячи очей з батькової рани.

— Орися, чи чуєш? Та ось вона!—сказала жінка і сама подала Демидові голку.

— Чого ти тут стала на дорозі?—торкнула вона дочку за плече.

Дівчина мов прочумалась і тихо відійшла далі від печі, спустивши очі й руки.

— Ну, ось і край!—промовив, нарешті, Демид, добре завивши ногу в полотно. Як би ви, тітко, дали мені руки помити.

— Орися, біжи в сіни, набери швидче води!

— Та нащо ж набірати сюди води?—я піду на двір та там і помию. Ходім, Орися!

Дівчина глянула на Деміда своїми великими очима, узяла кухля і пішла за їм з хати. Помивши руки, Демид знову вернувся до хати і почав розказувати Карпенчисі, як треба поводитися з хворим і сказав, що навідуватиметься до його. Карпенчиха вислухала все, перепиталась і, нарешті, дякуючи випроводила Деміда з хати.

— Бувайте здорові, тітко! Бувай і ти здорова, Орися!—ласкаво сказав Демид,—йому було жаль дівчини, що так налякалася з батькового нещастя, і він додав:—Не журись: ми батька вигоїмо!

Орися, що досі ще ні слова не сказала, тільки почервоніла.

Демид пішов додому, але з того часу що-дня навідувався до хворого. Рана гоїлась не дуже швид-

ко і за той час, що Демид ходив до Грицька, він добре придивився до його сем'ї.

Проста селянська сем'я, не зовсім убога, але й не заможня. Жила день по дню з власної праці. Грицько і зроду був не дуже говіркий, а тепер за хворобою мало й бажав озиватись; за те надолужала Грициха, і незабаром Демид знав добре не саму цю сем'ю з трьох душ, але і всіх її родичів, сватів, кумів та сусід—знав, з ким Грициха ладнає, з ким лається, з ким позивається і чий годований кабан порив їй увесь город. Але Оріся мабуть удалася в батька: все мовчала. Вона була зовсім не така мала, як тоді, вперше, йому здалося—була навіть трохи старша на погляд од своїх літ. Чепурна якоюсь не простою, не мужичою вропою. Найбільше і досі вражали Деміда її очі—великі, великі. Дівчина завсігди ховала їх під довгими віями, але як вона часом підводила вії, то з під їх мов щось блискало; з Демидом вона не розмовляла, тільки відказувала на здоровкання та прощання, навіть не дивилася на його. А про те Демид упевнився, що вона не дивиться на його тільки тоді, як він на неї дивиться, бо одного разу він, зненацька озирнувшись, побачив такий запитливий та цікавий погляд з тих великих очей на його втуплений, що аж здивувався. Дівчина ж почервоніла густо, і на очі у неї аж сльози набігли і прудко, як сайгак, стрибнула вона з хати. Але скільки Демид ні зачіпав її розмовою, вона завсігди викручувалась отими „еге“ або „ні“.

— Та вона в нас дика!—заокотіла одного разу Грициха, побачивши Демидови заходи.—Чужого чоловіка сахається! І чого, дурна?—вдалася вона до дочки.

Але дочка почервоніла і, як звичайно, втекла з хати.

Бачивши те Демид, дуже зацікавившись цим гарненьким дівчам, прибрав инший ярміс і став поводитись так, мов зовсім її не поміча. Це допомгло, бо трохи згодом він побачив, що Оріся вже не тіка, скоро він увійде в хату, не кидає своєї роботи, а робить, що й робила. Одного разу вона навіть щось сама хотіла сказати Демидові, але зачервонілась і втекла. Т'але ж днів через два вона вже заговорила до Демида, а наприкінці Демидового ходіння до їх, вже й зовсім розмовляла— хоча обсе вони ще „політикувалися“.

Грицькова рана гоїлась погано і тільки через два тижні міг Демид не ходити що-дня та й Грицькові дозволив уставати. Тим часом йому доводилось мати діло уже не з самим Грицьком—чимало вже селян приходило по його з усякими хворобами та по всякі ліки. Це було й перш, що-літа, з того часу, як Демид став учитися в університеті—тим селяне з Костівки (так звалася та слобода, де Гайденки жили) знали Демида яко лікаря, а він їх. Тепер він залюбки ходив часто по всяких хатах до хворих. Опріче цього до його (так бувало звичайно, як він приїздив) почали бігати і чоловіки й жінки з справами писарськими—тому листа прочитати, а тій написати, а тому „прошення“ до судді, чи ще куди скласти. Усі ці речі робив Демид дуже охоче і що-дня бачив, як зацягало його це хуторянське життя: фізична робота, лікарська чи писарська поміч селянам (хоча останньої було й небагато) забірали в його ввесь час і робили його життя повним, бо задовольняли Демидову потребу—мати живу, людям користну діяльність. Ось він її мав тепер...

Еге, він її мав, і в його потроху виявлялася, та й зовсім, нарешті, виявилася думка: а чого ж йому ще? Куди йому ще йти? Чи не краще йому зостатися тут, де всі його знають і люблять і він усіх знає і любить, і працювати на користь цьому рідному куточкові, аніж їхати серед інших, незнайомих ще, людей? Він хотів бути лікарем од земства на селі. Але ж лікарем він може бути й тут, хоч і не од земства. Правда, там у його була б плата, а тут доводиться на батьковій шії сидіти...

Серед цієї невсипушої праці одержав він листа від Гордія—той кликав його на весілля. Він не поїхав, не здолів поїхати, але все те, що мов затихло, приспалося, тепер одразу прокинулось і загомонило у його в серці. І йому ще дужче схотілося зостатися тут, у цьому тихому рідному закуточкові. Але він не хотів завважати батькові. Правда, землі в батька було стільки, що можна було прожити й більшої сем'ї, ніж три душі—прожити, звісно, по простому, але ж Демид був би все ж зайвим ротом. Т'але ж тут сам батько поміг йому.

Це було вже взімку перед Різдом. Мати давно вже випрохала в Демида, щоб він зоставсь у їх до Різдва. А тепер батько почав домагатись, щоб Демид зостався ще хоч на рік, на два і тоді вже, коли схоче, їхав на свої лікарі.

— Ти й мені, старому, допоможеш у господарстві, а то я вже підтоптався,—казав батько.—Останься, сину!

— Але ж, тату, я буду у вас тільки зайвим ротом.

— Ну, що ти вигадуєш? Хиба все, що маємо, не твоє? Та й кажу ж—я вже старий став, допоможеш мені.

Ще більше намагалася мати. Їй так не хотілося, щоб її любий син їхав од неї—вона ж на його й не надивилася: то все вчивсь та вчивсь, а тепер їхати хоче. І Демид остався дома на більш-менш довгий час.

Він не нудьгував дома цієї зими, хоча й мало мав господарської роботи. За те він читав, писав, хворих лічив. До міста не їздив ні разу—його туди не тягло. Так проминула зима, прийшла весна, літо. Демид увесь уліз у господарювання. Старий батько справді вже підтоптався і радий був, що син стане замість його. А Демид знаходив у цьому щоденному клопоті, в цій здоровій праці якесь заспокоєння від усього, що його мучило. Чув, як ця праця зміцняла не саме його тіло, а й дух, і був радий...

Демид за роботою і не побачив, як проминуло літо, як прийшла осінь. Дорід цього року був дуже добрий, і доводилося працювати багато. За те один цей надзвичайний дорід одразу підняв угору господарство у Кирила Семеновича і він шуткуючи казав, що це через Демида—як почав той господарювати, так і покращало; з цього батько виводив, що Демид і далі мусить тут господарювати. Але й без батькових доводів Демида не тягнуло нікуди звідси, навпаки—не хотілося покидати рідного гнізда. А надто, що нова цікава праця нагодилася йому.

VII.

У слободі Костівці було тільки двадцять п'ять хат,—тим Демид знав усіх костівців, а вони його. І ні разу він не бачив, щоб який костівець держав у руці книжку. А це того, що на всю слободу був тільки один письменний—Охрім. Він вивчився читати якимсь дивним способом, наймитуючи ще замолоду в дяка у Радівці, а писати й зовсім не вмів. Був одначе досить значною особою на слободі

—найбільше, як салдати прислали до своїх родичів листи з „сахарними поццелуями“ та з „прозбою: прешлитъ 15 руб. дѣнигъ“ і треба було ті листи читати. І тільки в Охріма і була одним одна книга на всю слободу—якась стара російська граматика, видрукована ще за царя Митрохи, як людей було трохи. Вона завжди лежала в його на полиці, але часом у свято він стягав її звідти, струсував пил і клав перед себе на столі.

— Хороша книжечка,—казав він,—треба почитаться.

І, послинивши чорний палець, він силкувався перегортати картки. Але пальці, задубівши на повсякчасній роботі, не слухались Охріма, не гнулись, і тільки після довгих труднощів картка, нарешті, перегорталася, і Охрім починав читати:

„Грамматика есть руководство къ правильному словоупотребленію въ разговорѣ и письмѣ. Грамматика раздѣляется на 3 отдѣленія, кои суть сіи: первое: словопроизведеніе, изъясняющее, коимъ образомъ слова составляютъ въ рѣчи. Второе: словосочиненіе, изъясняющее, коимъ образомъ слова соекупаются...“

Охрімова жінка (дітей у їх не було) тихенько сідала трохи далі від чоловіка на лаві і, підперши щоку рукою та журливо похитуючи головою, слухала чоловікове читання.

— Хороша книжечка!—казав Охрім, дочитавши перший бік і починаючи перегортати картку на другий.—Туг наука!...—Як би її головою постиг (дякове слово), то розуму на це треба повну голову.

Але „постигнути“ книжечку Охрімові так таки й не доводилось, бо далі другої картки він ніколи не читав:

— Хороша книжечка! тільки в очі щось мружить—хай удруге колись дочитаю.

І він згортав „хорошу книжечку“ та й клав її на полицю, щоб знов зняти місяців через два і знов прочитати першу картку. За те Охрімова жінка, сівши того дня на приспі під хатою вкупі з сусідками, зненацька, серед иншої розмови, казала так, мов би це їй було байдуже і зовсім не вдивовижу:

— А мій старий сьогодні все книжку читав—Спо-о-ди, мудра: і довіку не розбереш! А він її так і чита, так і чита!

І вона скоса поглядала на сусідок, пильнуючи, як воно їм здається. А сусідки думали сами собі, а потім, уже без Охрімихи, і казали одна одній:

— А вже й несеґься Охрімиха з своїм читанням! Як він учений і всяку мудру книжку зна, так уже й казати що-разу.

На цьому й зупинялася просвіта в Костівці, і всі люде, що жили в їй, мали такий погляд на книжку та на письменність,—мов би то річ зовсім не цьогосвітня. Тим дуже здивувався Грицько з Грицихою, як одного разу Демид сказав їм:

— А давайте я вивчу Орися читати та писати!

З дива вони спершу нічого не могли сказати, але Орися зараз же скрикнула:

— Не хочу! не хочу!—і вибігла налякана з хати.

Демид знав, що коли сама Орися не схоче, то не допоможуть ні батько, ні мати,—тим і облишив її. Але одного разу був він у гостині в Петренка. Петренко, заможний господарь, мав трьох дорослих і двох малих синів—та ще й одного онука.

— Чому ви не вчите своїх дітей?—спитавсь Демид у його.

— А де ж би я їх учив?—одмовив той питанням.

— Де? А ось давайте, я вам навчу!

— Ви?—Петренко здивувався і більше нічого не сказав.

— Чого ви так дивуетесь? Хиба думаєте, що в мене не стане розуму навчити?

Господарь одказав:

— Ні, не те... А бачите,—як же таки ви, такі вчені, будете дітей учити?

Петренко за увесь свій вік знав тільки одного вчителя. То був радівський старий салдат. Петренко бачив його тоді, як він п'яний лежав коло шинку і старшина звелів „укинути його в темну“. І всякий учитель уявлявся йому саме в такій постаті—тим його й здивувало, що Демид береться вчити дітей. Та потроху Демид вияснив йому справу.

Петренкові це сподобалося. Але обачний господарь спитався:

— А яка ж буде плата?

Демид досі не думав про цю річ докладно і відмовив:

— Я ще не знаю, яка вона буде; як що школярів буде менш, то плата буде більша, а як що школярів буде більш, то плата буде менша.

Демид одмовив це навмання, та зараз же й подумав:

— А справді: дурно я вчитиму, чи за плату? Чи не здасться їм дуже дивним те, що я, ні сіло, ні впало, берусь учити діти дурно? Та чи не треба, щоб і їм, батькам та матерям, чогось коштувала наука—тоді вона здаватиметься їм дорожчою?

Одначе сказав:

— Собі я плати не візьму, бо я з того не забагатію, а воно мені буде за забавку вивчити

скільки там хлопців читати та писати—ше веселіше з їми буде—однак зімою нема роботи. А от на книжки та на папер доведеться вам дати грошей.

— А багато?

Демід порахував і нарахував од кожного школяра сімдесят п'ять коп.

— А книжки ж нам будуть?—спитавсь Петренко.

— Ні.

— Вам?

— І не мені. Будуть шкільні: даватиму їх читати хлопцям і тоді, як у школі вчитимуться, і тоді, як і не ходитимуть у школу.

— Та це дарма... Тільки як би ж ще хто... А то самому якось ніяково...

— Чому ніяково? До доброго діла й самому можно, а до поганого й гуртом не треба.

— Та це так.

— Та й не сами ви будете. Онисько Шапувал оддасть свого.

— Хиба казав?

— Еге. Та я ще й другим казатиму про це, може хто й схоче. Хлопці та дівчата є на слободі.

— Хиба й дівчат набіратимете?

— А чому—ні?

— Та нащо воно здалося дівчині?

— На те, нащо й хлопцеві.

— Та хлопцеві ж хоч що записати, Євангелію почитати, молитви вивчити.

— А дівчині або жінці того не треба? Хиба їй не довелось би чого записати?

— Та ні, сказати, буває так, що й вони забувають, а як би записано, то може й не забули б.

— Ото ж то!.. А хиба Євангелію та молитви

жінці не треба знати? Адже і їй треба навчити діти молитися.

— Бач!..—промовив Петренко і замисливсь, а трохи згодом додав:—А воно, коли хочете, то може й так...

Демид ще довго розмовляв про це з Петренком. Петренко слухав його, сперечався іноді, але видко було, що Демидове слово його переважає. Демид був цьому дуже радий. Придбати собі за прихильника такого поважного чоловіка та заможного господаря, було річчю не малої ваги. А що Петренко був справжнім його прихильником, то в цьому Демид незабаром упевнився, почувши, що він клопочеться на слободі за школу. Через місяць після Покрови Демид уже рахував вісьмох певних школярів: сьомох хлопців і—що найважливіше—одну дівчину.

Одного разу, як Демид оповідав батькові про свою школу, той спитавсь:

— А що, сину, цього не заборонено: вчити дітей?

— Ні, тільки під попівським доглядом.

— То ти б з'їздив до нашого батюшки.

Демид подумав і сказав:

— Еге, так буде краще... Поїдемо, тату, у неділю вдвох до церкви та й до його заїдемо.

У неділю Демид з батьком справді поїхав у Радівку до церкви, а відтіль до попа. Піп був з старих і нічого не знав, окрім звичайної служби церковної, бо що знав, усе позабував. Одбував службу, дбав про добробут своєї великої сем'ї. Про нововигадані церковні школи озивався неприхильно, бо така школа могла б йому тільки клопіт зробити. На його наполегали, щоб він завів її і в себе, а він усе відмагався, а дома казав, що ці всі

школи тільки на те повігадувано, щоб нові хабарі з батюшок лупити: коли не хочеш школи,—вези хабарь. Як сказав йому Демид, що хоче дітей учити, він спершу не зрозумів його, навіть злякався, думаючи, що той говорить про церковну школу в Радівці, але розпитавшись, махнув рукою:

— Та вчіть скільки хочете! Адже, кажете, по закону можна? Молитов тільки добре навчіть та внушайте, щоб слухались. А то тепер мужик—страху на його нема. Тоді страх був, як поміщики були... Тоді мужик духу боявся... А тепер що?..

Батюшка ще довго говорив на цю тему, шавкакчи беззубим ротом та трусячи білою головою з корсткою кіскою.

Нарешті десятеро хлопців і двоє дівчат прийшли до Демида. У дворі в його була хата, що в їй ніхто не жив. Її вимазано, натоплено, поставлено там столи і таким побитом з неї сталася школа.

І радіючи, і страхаючись почав Демид науку. Боявся він, що не вмітиме навчити дітей, як бажав би. Але вже наприкінці першого дня його страх мало не весь зник. Його школярі були такі слухняні, такі уважні, так кожне його слово вухами ловили, що Демид одразу почув себе своєю людиною серед цих маненьких людей. Як же поминав тиждень, то й діти, і вчитель зовсім уже породичались. Школярі—все діти 10-13 років—звикли до „дядька“—так вони звали Демида,—а дядько до їх, і тільки ще дівчата трохи осторонь держалися. Хоч посувалися й не дуже швидко, та працювали весело й розумно.

За те у Демида з'явився зовсім несподіваний ворог. Одного разу, як Демид учив, зненацька відчинилися двері, і Охрім уступив до школи. У його

в постаті було щось особливе, голова гордо задира-лася вгору.

— Здорові були, з вівторком!—промовив він.

— Здорові! Просимо!

— От, прийшов поспотріть на вашу школу,— забалакав Охрім, і Демид здивувався,—з якої рації він почав ламати язика.—Подозвольте поспотріть!

— Просимо! дуже радий!—промовив Демид увічливо і, посадовивши Охріма, почав знову вжити. Охрім посидів, згорда підвівши голову, з годину, а далі, нічого не кажучи встав, попрощавсь і пішов. Через кілька днів Петренко розказав Демидові, що Охрім підбурює людей проти школи.

— Хиба то школа?—каже.—От як я вчився, —зараз азбучку, тоді склади, тоді молитви, а це що? Окають та гакають та й годі.

— Це він на вас сердиться!—додав Петренко.

— Защо?—здивувався Демид.

— А за те мабуть, що ви не пішли до його порадитися!—сказав сміючися Петренко.

Хоч Петренко й сміявся, але цьому була правда. Охрім, уважаючи себе немов би за міністра народньої просвіти в Костівці, образився, що його обминуте в справі народньої просвіти ж. Тепер він з усієї сили змагався так чи инак зіскредитувати перед селянами школу. Мабуть через те двоє батьків тільки пообіцялися прислати своїх хлопців у школу, а не прислали. Навіть більше. Школярі вивчали вже половину літер, як один багатий чоловік зненацька забрав свого сина зо школи. Демид ходив питатися, чого це так, умовляв, але почув одно:

— Мені його дома по хазяйству треба.

— Це брехня!—сказав потім Демидові Петренко.

— Це його Охрім направив. Він ще й інших під-

бурює. Дехто з батьків ремствує, що місяць діти вчаться, а й азбуки не вивчили.

— Та 'дже вчаты!

— Так у вас якось не так... Охрім каже, що зараз треба всю азбуку вряд вивчити: аз, буки, віди... Навчає, щоб брали дітей з школи... Може й забрали б, ну, так кажуть: уже заплатили.

— Ну, а ви як? не ремствуєте на мене?—спитався Демид у Петренка.

— Та вже ж підождемо кінця, а тоді й будемо казати,—хитро відмовив той.

Демидові трошки гірко було чути це, а ще гірш було почути від своїх школярів, що деяких з їх не пускають з дому батьки, і вони то виблагають, то одурять батьків, а таки втечуть у школу.

Проміж цим клопотом мав Демид нагоду ще й вітати в себе гостей. Одного разу Демид почув у себе в дворі дзвоник поштарський, і пара коней підїхала до школи. Двоє якихсь добродіїв устало з поштарської чортопхайки і увійшло в школу. Попереду йшов високий кремезний чоловік з великою лисиною і з довгою бородою. За їм невеличка людинка з сірим потомленим обличчам та з рудою борідкою. Перший був у гарній селянській чумарці, а другий у якомусь татарському „халаті“, чи в пальто. У першого на мідяному ланцюжку висіла на шиї так звана по селах „мендаль“.—Горло задерши свою велику голову, він увійшов у школу, мовчки озирнув усіх начальницьким поглядом і, голосно одкахикнувшись, промовив;

— Здрастуйте!

Школярі поздоровкались, Демид підійшов до гостя.

— Радовської старшина!—промовив той, подаючи Демидові руку.—А се мой писарь,—він кивнув на зднього.

— Дозвольте рикиминдуваться, — забалакав той, трохи образившись такою неповагою до своєї особи,—заластной писарь, секретарь Радовской волости —Іван Іванович Попов.

— Ось що... Гм!..—голосно одкахикнувся старшина і важко сів на Демидів стілець, хоча Демид ще його й не прохав сідати; писарь зараз же притулився на лавці біля школярів. Старшина задер голову ще вище і взявся у боки лівою рукою. Тоді знов голосно одкахикнувся і почав:

— Гм... Як старшина, то єсть начальник у волості, прослішал: школа. Конешно, просвіщеніє юношества і наставленіє на серце... Як отаць волости жалаю посмотріть, какім сложенієм у вас діло йдють...

І пан старшина знову велично позирнув по всій школі. Демид хотів був йому відмовити, але йому не дав другий пан—пан писарь. Цей, закинувши ногу на ногу, дивлячись на стелю, почав:

— Конешно, многожилатільнее було б, ежели би ви злалали спервоначала сношеніє з канцелярією Радовской волості, которая заведуеть усси етіми ділами. Но у всяком случаї любознательно, сказав би, обревизувать просвіщеніє юношества...

— Дуже радий!—промовив Демид і почав далі вчити.

Та він добре знав, з ким має діло,—тим, скінчивши лекцію, озвався до гостей:

— От поки школярі там бігають, а ми підемо та закусимо. Я, знаєте, сам у цей час снідаю, та й вам треба з дороги підживитися. А там знов у школу.

— Гм... Авжеж... Закусить усігда ползигелно... е... е... як вас... того... ім'я-отчество?— спитався старшина.—Я не знаю.

Демид сказав і додав:

— А я ось так ваше знаю!

— Нічого удивительного нема!—одмовив старшина, трохи приплющуючи очі,—то ж я—один на всю волость!

Демид поспішивсь повести „одного на всю волость“ з його „секретарем“ до себе. Тільки вже вони більше не вернулися в школу. Демид відав, що вони можуть йому нашкодити гірш, ніж хто инший, і зовсім навіть зупинити його діло. Він уконтентував їх так добре, що поїхали вони від його цілком задоволені. Тепер Демид знав, що з цього боку він поки забезпечений.

Але Охрім тим часом робив своє діло. Демид бачив, що й цей може йому пошкодити, і він наважився припинити його відразу. К Різдву всі школярі вже вмiли так-сяк читати й писати. І ото Демид запрохав усіх батьків і навіть Охріма до себе в школу в один день. Як усі походилися і посідали на стільцях, він сказав:

— Я беру ваші гроші, то й повинен робити діло. От я й попрохав вас прийти, щоб подивились, чи справді є з нас пуття. Посидьте в нас, послухайте, що ми знаємо, та й попитайтеся, коли хочете.

Охрім іронично всміхався. Демид почав питатися школярів. Він кожного питав спершу молитви, тоді казав йому читати, нарешті, писати на класовій таблиці слова та цифри. Усі школярі знали що треба. Батьки страшенно здивувались, бо ніяк не сподівались такого. Чули, що по старих школах, де вчили салдати, першу зіму вчилися читати,

другу писати і хиба на третю аж починали писати „номері“—се-б то: цифри. А тут це все за півтора місяці! Вони голосно почали хвалити школярів та дякувати Демидові. Охріма мов що вщипнуло. Він зблід, потім почервонів і нервово, тремтячою рукою поліз у пазуку і витяг відтіль якусь книжку.

— Читають!—промовив він іронічно.—Вивчили те, то й читають. Ні, нехай вони *оце* прочитають!

І він кинув книжку на стіл. Це була славетна „Грамматика“. Демид дав її читати школярам. Перший прочитав, за їм другий, третій, четвертий...

— А що, Охріме,—спитався глузливо Петренко,—мабуть школярі вже більше за тебе знають?

Охрім сердито вихопив книжку з рук у п'ятого школяра і засунув її за кожух. Тоді промовивши: „А все ж не по правилу“!..—повернувся і вийшов з школи.

Люде засміялися йому в слід. З цього часу костівці стали вважати Деміда за надзвичайно гарного вчителя, і другого ж дня приведено до його ще трьох нових школярів.

Таким побитом Демид мав тепер досить діла. Зранку він уставав удосвіта, вештався по господарству аж до снідання; поснідавши, йшов у школу і вчив у їй годин до чотирьох з перепиною на обід. Як школярі розбігалися, Демид знову робив що по хазяйству або столярював: він за останній час почав учитися столярства. Часом його кликано до якого хворого. Тепер у його вже була чимала аптека—ліки з неї доводилось йому продавати, а за те що сам ходив, звичайно, не брав нічого. Спершу його вважано за простого і дуже доброго пана, але ж трохи... дурненького мабуть, бо де ж таки:

кинув панство та взявся за мужицтво (так про його казано). Але кілька розмов про це з Петренком та з іншими селянами, потім те добро, що він людям робив, примусили й людей глянути на його іншим оком. Його часто кликано в гостину до селян і він, звичайно, не цурався.

Одного разу зайшов до його Петренко. Він часом заходив до Демида в неділю, чи в свято побалакати про всячину: про те, що воно таке „телеграм“, про те, чи правда тому, що скоро „ревізія“ буде і таке інше. Він був чоловік розумний, і Демид іноді залюбки розмовляв з ім, хоча й помічав, що Петренко йме йому віри, як він оповідає про те, що по „газетах чути“, але зовсім поки не хоче няти віри, щоб сила в „телеграмі“ і в хмарі була одна. Зайшовши тепер, Петренко своїм звичаєм не зараз почав про те, чого прийшов, а спершу говорив то про се, то про те, а вже далі сказав:

— А вам новий школяр знаходиться.

— Хто?

— Та родич мій один... Ви його таки не знаєте, бо він не тутешній, з Радівки,—Андрій Кодоленко прозивається. Так він мені рідний племінник. Мою сестру та взято заміж у Радівку за Кодоленка. Дітей у неї було тільки оцей парубок та дівчина підстарша. Та тільки він боїться, що дуже великий: йому вже дев'ятнадцять год.

— То нічого, ще швидче навчиться.

— Та мабуть швидкий до вчиття буде. Там пам'яткий такий, що аж дивно! Усю службу в церкві зна, а читати не вміє. Ми стоїмо в церкві—де вже нам замічати—і не розуміємо нічого, а він усе зна. Так хочеться ще й читати навчитися. Оце випрохався в батька, щоб у школу ходити. Я, каже, не пожалію й десятьох рублів, аби вивчили.

— Ні, плата буде з його така, як і з інших.
Хай приходе.

Через кілька день Андрій справді прийшов до Демида. Це був високий, ставний, трохи схудлий парубок, не поганий з обличчя, чорнявий, з розумними ласкавими очима, але такий несміливий, що Демид ледві міг з їм розмовляти: за кожною відмовою він страшенно червонів. Демид зараз же посадив його до трьох нових школярів і почав учити вкупі з їми. Але другого дня, страшенно червоніючи та соромлячись, Андрій сказав.

— Я се знаю.

— Що знаєте?

— Азбучку...

Він знав по ряду всі літери, але по старому: бе, ве, ге... Демид почав йому вияснити, через віщо його знання нездатне. Андрій сумно похнюпив голову. Але в Демида ту ж мить сяйнула в голові одна думка. Він ухопив три рухомі літери і поставив їх до читання.

— А гляньте сюди, Андрію, які це букви?

— Ес, о, ен,—одмовив Андрій.

— Ось слухайте ж сюди: це вони тільки так *звуться*—ес, о, ен, а як читати, то *вимовляти* їх треба так: *ес* треба вимовляти *с'*, *це*—*о*, а *ен* треба вимовляти *н'*. Розібрали?

Андрій мовчав: він не розібрав. Демид вияснив ще раз.

— Це-б-то в кожній букві є своє ім'я?—блиснувши очима, спитавсь Андрій.

— Еге ж, еге!—відказав Демид—Але як читати, то ім'я не треба казати, а треба вимовляти так: *с'*, а оце *о*, а оце *н'*. Вимовте так!

— Сс... оо... нн...

— Ну?

— Сс... оо... Ссс... Сон?

— Еге, сон.

— Той, що сниться?

— Хоч і той.

— То це я й прочитав?

— А вже ж!

— Оце й усе?

— Усе!

— І кожному книжку читатиму, як що знатиму, як букви вимовляти?

— Атож!

— Кажіть же швидче, як вимовляти!

Демид почав казати, а Андрій з блискучими очима, увесь випроставшись, проказував за ім.

— Ще, ще покажіть!—попрохав він, як Демид скінчив уперше.

Демид проказав.

— А нуте, тепер складіть що!

Демид склав одно, друге коротке слово.

Андрій прочитував.

— Ще! довге слово!—у Андрія горіли очі, спинялося в горлі дихання.

Демид склав *сорочка*.

Андрій подумав і сказав:

— Сорочка! сорочка! сорочка!—він трохи не танцював.—І оце все?

— Все!

Важко дихаючи, Андрій сів на своє місце.

— А я ж думав!...

За три дні Андрій одвик од, *бе, ве* і хоч не швидко, ледві тягнуци, а читав. За те далеко важче було йому писання. Він неодмінно хотів навчитися писати, а його зашкарублі на важкій праці руки не слухались очей та голови і зовсім не туди, куди треба, вели писало. Воно стрибало в Андрія

туди й сюди по таблиці. Але ж у парубка був не самий розум, а й терпіння. Він упрохавсь у Демид да ночувати в школі і весь час до вчиття і після вчиття сидів над писанням, аж поки подужав його трохи.

Тоді заходився читати, читав з запалом і перчитав не саму маленьку шкільну бібліотечку, а багато й Демидових українських книжок. Найбільше вражали його такі книжки, як „Дещо про світ Божий“. Він не зрозумів її спершу, Демид звелів йому читати при собі і вияснив що треба. Андрій розібрав усе, і світовий лад одразу мов устав у його перед очима.

— Он воно що!—скрикнув він і все обличча в його засяло.—Як же воно і мудро, і... просто... Але зненацька якась думка зупинила його.

— А це не гріх?—спитався він одразу.

— Що?

— Оце все визнавати...—Це ж од Бога...

— Ну, то що? От ви зараз сказали, що мудро світ збудовано. А хиба ж може бути гріхом довідуватися про Божу премудрість?

— Ні...—одказав Андрій і замисливсь.

Видко було, що якась нова думка з'явилась у його в голові.

— То виходить,—почав він нескоро,—що наукою догожаеш Богові, бо визнаєш його та прославляєш.

Хлопець знову замислився, а згодом сказав:

— Це правда. То я нічого про Бога не тямив, а тепер мені Бог такий!... такий!...

Андрій схопився з місця, очі в його занялися, але він не міг висловити свого почування. Він зітхнув і знову сів.

— Ні, я не вмію сказати цього,—промовив він стиха.—Тільки Бог такий мені тепер великий!..

Він знову замислився.

— Так он воно що!—промовив згодом.—Наука ба яка! Ні, я тепер нікому не пойму віри, як хто мені брехатиме на науку!

ІХ.

А тим часом якось непомітно наблизилась і весна. Школярі з школи порозбігалися на весняну роботу, та й Демидові вже було ніколи вчити. Демид потроху робився справжнім господарем, не цураючись простої хліборобської роботи. Селяне спершу дивувалися тому, але як часом хто з їх питався про це, то Демид казав, що служити не хоче,—лучше йому на своїй землі робити, ніж наймитувати; надто ж на тіло здоровіше, коли чоловік робить просту роботу.

Ця відповідь не зовсім задовольняла їх, але далі вони звикли до Демидового життя, то не стали й дивуватися.

Влітку Демид мало мав часу на книжню справу, та воно швидко й проминуло, те літо, за господарською працею. Але в-осени і взімку він перечитував усі літературні новини за рік та доводив до ладу свої роботи. Він зібрав чимало етнографічного та лексичного матеріялу і тепер упорядкував його. Ще почав чималу працю політико-економічну про селян. Школа складалася в його тепер уже з двох класів, бо були школярі другого й першого року. Андрій, маючи дома роботу, вже не ходив до школи, але часто одвідував Деміда, читав часом з ім удвох книжку або брав книжки додому. Він читав уже досить добре. Кільки історичних книжечок познайомили його трошки з

українською історією. Він зацікавився дуже і почав прохати в Демида такої книжки, де „усе було б списано про Україну“. Такої книжки не було, але Демид пообіцяв розказати Андрієві все, що він схоче. У першу ж неділю Андрій прийшов слухати. Трапилось так, що саме тоді, як Андрій прийшов, у Демида сидів Петренко та Онисько Шапувал— молодий господар з Костівки, що перший після Петренка згодився віддати свого сина до школи. Демид став оповідати при їх, що знав з української історії, з самого початку. Всі слухали надзвичайно уважно та цікаво, часом перепиняючи Демида та просячи щось вияснити. Бачучи таку увагу до свого слова, Демид промовляв широко, з запалом. Як він доказав, що хотів, слухачі в один голос почали прохатися прийти і на ту неділю послухати далі. Радий Демид залюбки на це згодився. Але другої неділі йому не довелось казати далі, Петренко привів з собою ще двох нових слухачів костівців і всі гуртом прохали проказати знову з початку.

— Дужче замітимо,—сказав Петренко.

Хоча Андрієві цікавіше було б слухати далі, бо він і так добре це все „замітив“, але не було чого робити—слухав і він удруге. За те через два дні було невеличке свято, і Демид міг повести своїх п'ятьох слухачів далі. Кільки свят та неділь викладав він своїм слухачам українську історію, ілюструючи її кобзарськими думами та деякими поетичними творами українських авторів. Довівши до краю сей виклад, Демид ще прочитав своїм слухачам кілька історичних повістей та драм: „Чорну раду“, „Тараса Бульбу“, „Марусю Богуславку“ та инш. Та на цьому не стало. Відмовляючи на питання, Демидові довелось промовити

кільки лекцій в космографії та з географії. Демид, сміючись, звав своїх п'ятьох слухачів „Костівським університетом“. Але нова весна припинила лекції в цьому університеті і погнала на поле і професора, і студентів.

Андрій одначе не покидав частенько заходити до свого вчителя. Одного разу, прийшовши в неділю (це було рано по весні) та згадуючи зімні лекції, він сказав Демидові:

— Я все оце думав і дивно мені було, що ось скільки лилося крові за народню волю, а тоді знову народ у панській неволі опиниється. Я думаю, що воно так: як що відразу смикнути, то воно чуть; а як що потрошку затягати петлю, то його мало й помітно, наче й не чуть,—а так затягне, що потім і не зворужнешся. Он ви подивіться,—і тепер так. Багаті люде не смикають одразу, а потрошку затягають петлю. Бідному чоловікові ніяк і воружнутися,—де вже там йому пручатися.

— А що ж хіба тепер?—спитався Демид.

— Та що? Он ви гляньте хоч у нас, у Радівці. Там старий пан ні до чого не мішавсь, а все отой Галушка, управитель, робив... та й тепер робить... Ну, от він з нами, з радівцями й зазмагався. Нам землю так вирізано, що вся кругом у панській та й годі. Куди не повернись, так зараз худоба до панів у шкоду і вскоче. Чи скубнула, чи не скубнула там що, а вже об'їздний з нагаєм біжить і по спині тебе лата, і худобу займа, а тоді —плати.

— Чого ж ви не жалієтесь, коли нас б'ють?

— Еге, пожалієшся! Він так б'є, щоб на самоті, щоб ніхто не бачив, або хоч і бачуть, так яксносмичецькі люде,—хіба ті за нами руку потяг-

нуть? Ні, де вже його жалітися—хиба сами парубки зберуться та одлубасять.

— А хиба трапляється?

— А чому—ні? Так одного разу об'їздному боки полатали вночі!... А то й Галушку самого... Одного разу пасуть наші люде воли—в-осени діло було—і я там був. І все ми парубки здорові. Коли це набіга Галушка верхи, нагай у руці, а сам-один,—мабуть десь їхав та й побачив нас. Набіга та зараз:

— Ви, такі-сякі,—нащо пасете на панському?

Та як підскачить та мене по плечіх нагаєм, а тоді другого парубка. А далі—зирк,—аж воли не на панському, а тільки біля межі. Я тоді як скочу та як смикону в його з рук нагай та його тим нагаєм—раз! А другий парубок підбіг та тягне його з коня. Та тільки й здоровий же каторжний Галушка: висмикнув у його руку та як дасть ко-неєї ногами в боки,—так той кінь, як змії, і стрибнув на нас, за малим не подавив,—ледві одступились, а Галушка втік.

— Ну, що ж він тоді?

— Та що? Він уже давно уївся в наших лю-дей, а тоді ще дужче почав дошкуляти. Був у нас клопоть луки. Він зазмагавсь за той клопоть: яко-номичецький та й економічецький. А він—наш. І вже так, що й мірщика кличе. Приїхав міршик, почав міряти і той клопоть до економії міря. Ми тоді громадою зібралися—не даємо і мірщика про-гнали...

Андрій спинився і обличча в його відразу похмарніло.

— А тоді ж що?—спитався Демид.

— А тоді він у суд! Оце вже другий год по-зиваємось... Він править не то йому землю, а й

гроші щоб заплатили за неї—по 20 рублів за десятину, бо воно лука,—говорить,—сіно... а тієї луки 10 десятин, то що-року це 200 руб., а ми ту луку косимо відколи воля вийшла,—то хіба се мало нам платити? А наша радівська громада невелика, 300 душ.

Андрій замовк, і обличча в його зовсім осмутило. Трохи згодом він махнув рукою і ще щось хотів був казати, але ж ту мить двері відчинилися, і новий гість уступив до хати.

— Здоров, Демиде!

— Гордій!..

Це був справді Гордій. Демида не здивувало, що він прийшов, бо знав з його останнього листа, що він має приїхати. Товариші поцілувалися.

Андрій почав прощатися і пішов.

Товариші цікаво розглядали один одного. Гордій був такий, як і перш, тільки щось лягло на його обличча таке, що зараз брало очі, скоро на Гордія глянеш. Щось непокійне, мінливе пробігало по тому обличчю, дивуючи Демида.

Гордій теж дивувався на товариша. Той заріс дужче бородою, обличча йому погрубішало. Очі які були спокійні, такі й тепер. Але вся його постать, одягнена не в звичайну Гордієві панську одержу, а в сільську чумарку,—якось покремезнішала, змужичіла.

— Та й селянин же ти зробився!—вимовив нарешті Гордій.—Та тебе й не пізнаєш, що ти був коли городянином. Що ж ти робиш, як ся маєш? Чув, чув, що ти тут зробився народнім просвітником, ще й „толстовцем“.

— Нащо так казати і вияснити те, що ми робимо, неодмінно чужим впливом? І чи багато нового в тому, що я кажу, чи роблю? Чи дуже це різнить з Шевченковими поглядами на себе: був-

ши інтелігентом (адже він був інтелігент!), зоставатися мужиком, одружитися з мужичкою, а не з „панночкою одукованою“? Ні, не від Толстого світогляд мій іде, а від Тараса Шевченка. Він не одрізняв націоналізму од демократизму. Так думаю й я. Коли б я прийшов до народу „паном“, хоча б і ліберальним, то він мені віри не поняв би і мої слова хоч і слухав би, але думав би, що я брешу і хочу його піддурити. Я й зважився спершу заробити сю велику річ—народню віру. Заробити ж її можна тільки виявивши себе людиною, що робить практичне діло, таке, що його годує, виявивши себе тим, що народ зве словом *хазяїн*. Найзручніший до цього шлях був заходитися коло своїх господарських справ. Я й заходився.

— І вірять же тобі?

— Як тобі сказати? Дехто вірить, напр.,— оцей Андрій... А інші... наш народ хитрий дипломат у відносинах до інтелігенції. Інший добродій знатиметься з тобою кілька років, розмовлятиме часто і, здається, віритиме всьому, що ти скажеш, а потім виявиться, що, слухаючи тебе, він до кожного твого слова додавав „брешеш“.

Гордїй зареготався:

— Ну, братіку, так далеко не сягнеш!

— Еге, але це доводить, що яко мога більше такої роботи треба. Що більші мури повстали проміж інтелігенцією та народом, то більшої праці треба, щоб їх розваляти, бо тільки тоді, як їх не буде,—тільки тоді ми виграємо справу.

— Виграємо!—промовив зітхнувши Гордїй.—Боюсь я, що мало ти можеш зробити при всіх таких обставинах. Що важить твоя діяльність проти роботи всіх тих сил, які держать маси в темряві, в некультурності?

— Звісно, я сам, один—нуль; але я певний, що не буду сам, за мною йдуть і прийдуть інші.

— Знаєш, ти вмієш упевняти,—сказав Гордій стискаючи руку Демидові і почув, що смуток наліг йому на серце. Колись і він, Гордій, умів упевняти. А тепер, слухаючи широкого Демида, йому хотілося сказати: Це все добре, але нащо? Адже... Але він нічого не сказав і тільки сумно похнюпив голову. Враз підвів її.

— Але я добра роззява: забув переказати, що тобі кланялась жінка.

— Спасибі! Я ще більша роззява,—навіть не спитався, чи здорова вона.

— Еге, здорова.

— Але ж, Гордію, я тобі багато дечого казав про себе, а ти про своє життя нічого,—промовив Демид.

— Про своє?..—Гордій трохи скривився.—Хай колись, іншим разом...

В сю мить їх покликано до чаю.

Випроводивши після чаю Гордія, Демид не вернувся у хату, а став на рундуку: йому не хотілося йти з цього трохи вохкого, але здорового свіжого вечірнього повітря. Вийшов у свій сад, перейшов по кладці невеличку річечку,—струмочок, що перерізував сад,—повернув ліворуч і вийшов з саду на шлях. Той шлях був у Радівку і зараз же зникав у невеличкому лісі, що ріс над річкою. Демид озирнувся круг себе.

Ліворуч біленькі хатки на слободі, мов у оправі з темно-зелених садків, золотилися в останніх промінях сонця, що пишно й червоно сідало за слободою. Праворуч, скільки оком сягнеш, слався степ—часом чорний—то рілля, а здебільшого зелений;

просто перед Демидом тремтів молодим, ще трохи блідим листом чепурний, стрункий ліс.

Демид широко потяг собі в груди м'яке весняне повітря і зупинивсь. І слобідка, і степ, і ліс, і пестливе повітря, що обвивало їх,—все це складало одно ціле і таке гарне, таке гармонійне ціле. І Демид чув, що й він теж частина свого цілого, і йому було і легко, і гарно. Умисно широко дихаючи, перейшов він невеличкий клаптик безлісного шляху і вступив у гай. На його повіяло пахощами лісовими, пахощами від молодого листу, від молоді кори. Він глянув угору. Листя вже зчорніло: сонце сіло за обрій.

— Пізно вже...—почулося Демидові десь коло його.—Пусти, голубчику!

— Не пустю ще, моє сердечко, моя ясочко! Ще рано. Ми й так не часто бачимося.

Демид зупинивсь. Йому зовсім не хотілося сполохувати якусь закохану пару, і він не знав, чи йти йому далі, чи вертатися, бо не розбірав ще, відкіль саме голоси—здавалося, наче вони позаду. Демид озирнувся і справді побачив трохи набік од шляху, за деревами, дві постаті. Тонка дівоча постать здалася по знаку Демидові. Стан дівчині обвивали парубкови руки, голова, трохи закинена назад, лежала під парубковими губами. Голосний поцілунок почувсь у лісі.

— Ой, не дуже бо, Андрію!

— Серце Орисяю,—ніхто не почує, бо нікого нема.

— Еге, а щось недавно їхало...

Орися! Андрій!—відразу пізнав обох Демид і пішов далі, щоб їх не полахати. Одійшовши геть, звернув у гушавину. Сів на пеньку. Голова йому палала. Перед їм одразу, мов жива, уявилась инша

картина: як він, Демид, ішов садком з Ганною і питавсь у неї, чи хоче вона піти за його...

І невимовна туга обкопила його. Туга по зруйнованому щастю, по вбитих надіях. Не можна жити без щастя, не можна жити без надій. А він жив ось скільки часу і думав, що можна. Та досить було йому побачити на мить справжнє людське щастя, щоб зараз же впевнитися, що він помилявсь, що він не має сили зректись *такого* щастя, що він хоче його мати. Але він його не матиме. І через кого? Через Гордія! Через того, кого він звав своїм другом! Друг, що одняв щастя! Гарний друг!

Демид чув, як його обхоплювала злість, як повставало вороже почування проти Гордія. Йому хотілось оддячити Гордієві за своє нещастя, зробити йому якесь зло, таке зло, яке він, Гордій, зробив йому, Демидові!..

Темрява давно вже обгорнула ліс, давно вже десь нявкнув сич, а Демид усе сидів, нічого того не помічаючи. Сидів, аж поки повний місяць вплив на чисте безхмарне небо і закинув свій срібний промінь у ліс. Промінь улав просто Демидові на руки і відразу вони засяли. Демид сахнувся:

— Якого ката!—подумав він сердито і глянув угору.

Крізь листя ледві видко було клаптик осяяного неба. Демид устав важко і пішов додому. Вийшов з лісу, знов увійшов у сад. Вікна в хаті світилися,—старі батько та мати дожилися Деміда. Але йому не хотілося їх бачити. У грудях щось росло, піднімалось. Якась нова сила мов обхоплювала його. Зла сила. Демидові хотілося когось дошкулити—за те, що він такий нещасливий, за те, що всі, окрім його, мають щастя-долю. Він *тоді* переміг себе, сказав собі, що не личить розумній

істоті віддаватися так дуже своєму особистому горю і так перемагався увесь цей час. Але тепер годі вже! Він хоче щастя, бо инакше не може бути, бо всі мають щастя, а він сам тільки... Але де ж те щастя? де його взяти? Де? де? де?—стояло перед Демидом пекельне питання, мучачи його несвітською мукою.

Щось блиснуло долі. Він підійшов ближче,—це було там, де він ще вчора копав з Трохимом канаву, а блищала проти місяця вибіляна у землі залізна лопата.

— Бач, кинув лопату!—подумав Демид про Трохима і відразу почув до його таку злість, що трохи не побіг зараз же з лопатою до наймита. Але зупинився і нащось глибоко всадив лопату в землю, надавивши її ногою. Звиклі до роботи руки перехилили лопату і вивернули грудку землі. Не розуміючи сам, нащо він те робить, Демид знову поставив лопату під ногу і наліг на неї. Лопата вгрузла в землю. Демид вивернув землю і знову застромив лопату й вивернув. І він почув, як та сила, що була зараз у його в грудях, уся повертається в оцей бік, до оцієї землі, і йому схотілося робити, робити. І напруживши всю свою мужню силу, він почав копати далі канаву. Лопата за лопатою одверталися швидко, але Демидові здавалося, що він дуже повагом робить, і він усе швидче та швидче совав лопатою. Піт крапав йому з обличча, але він того не помічав і все кидав та кидав лопатою, різав та різав нею землю.

Почув нарешті, що втомився дуже. Кинув лопату, утер спітніле обличча і сів на купу землі, важко дихаючи. Стало спокійно. Зовсім не так, як там, у лісі. Почав знов думати. Що сталось? Що відмінилося? Нічого: все так саме, як і було. Там,

глибоко в душі, болить—правда. Але ж воно боліло ввесь час. Сьогодні тільки вражено наболіле місце. Перещемить,—затихне. Він не має щастя, а всі його мають. Усі? Як йому не сором було це думати! Стільки горя на світі, щоб перед тим горем його маненьке лихо!.. Ну, нехай він сам нещасливий! Чому? Тому, що він любить Ганну, а вона не його, а Гордієва? Але ж хіба од цього він менше любить її? Хіба це не дає йому любити її? А в цьому, в любови, уся й сила! Аби любов, а то де любов, там і щастя! Це так просто, так зрозуміло, так гарно. Аби в його в серці любов панувала, то й щастя буде. Він був там, у лісі, нещасливий. І це тим, що тоді в його в серці тієї любови не було. В його в серці був тоді самий егоїзм та ще заздрість. Еге,—він заздрив тій молодій любій парі, заздрив Гордієві. Та хоч би заздрив, а то!.. Чим винен Гордій, що Ганна покохала його, а він Ганну? Та й хіба Гордій знав, що в його було на серці? Хіба він, Демид, сказав про те Гордієві, як другові? І він ще міг після цього нарікати на Гордія!.. Він усе ж любитиме Ганну,—хіба це не однаково?

—Брехня! сам себе дуриш!—кричало в його в душі.—Дуриш, а добре знаєш, що ні, що не однаково, що тобі иншого щастя, иншого кохання хочеться.

Ну, то й що? Правда! Та це вже не переміниться. Але заздрити, злувати—як це недостойно путящої людини! Коли болить,—хай болить, але захирається глибоко, не вилазить на світ, не псує душу, не заставляє заздрити навіть Орисі та Андрієві!

Любі, молоді, щасливі!—по своєму щасливі, а він по своєму. Хай же вони будуть щасливі! Який гарний цей Андрій і яку гарну він собі дівчину

знайшов. Вона буде йому доброю жінкою. Шкода тільки, що неписьменна. Та дарма: Андрій навчить. Будуть щасливі,—любі, гарні!

Демид устав. Було йому легко. Був навіть радий, радий з усього. І з того, що на небі ясно й пишно сяв місяць (він засміявся, згадавши, як вилаяв місяць), і з того, що навкруги листя шелестіло, і тому, що Андрій та Орися будуть такі щасливі. Він скинув лопату на плече і пішов у хату, бо йому хотілося бачити людей, розмовляти з їми. Але біля дверей він зупинився:

— А чи піду я туди? Чи побачу я її?

Яке питання! Вже ж він піде і побачить! За що він сбражуватиме друга, що не зна нічого? Нема чого боятися, що їм ніяково буде зустрітися з Ганною: нічого не буде, бо нічого не одмінилося: вона любила Гордія і любить його; він любив Ганну і любить її. І він піде, і побачить її, і все буде добре.

І він одчинив двері, переступив двома ступіннями темні сіни і ввійшов у хату.

— Мабуть дожидалися мене!—промовив він весело.

Вони справді його дожидалися.

Не вважаючи на те, що завтра був день робочий, Демид довго ще не спав, то розмовляючи з старими, то сидючи потім сам з своїми думками біля одчиненого вікна.

Першого ж свята Демид пішов у Радівку. Він ізнов проходив тим лісом і поминав те місце, де побачив Орису та Андрія, і те, де він сидів і де його обгортала ніч... Але тепер інші почування панували у його в душі...

Дійшов до Радівки, поминув слободу і підійшов до панського одноповерхового будинку з ган-

ком та з колонами. Зараз же в дворі його стрів Гордій:

— А, от спасибі, що прийшов! — скрикнув він, широко стискаючи Демидові руку. — А я вже думав: як що сьогодні тебе не буде, то в неділю поїду та силоміць заберу тебе. Ну, ходім же до хати!

І Гордій повів Демида в хату і вони обидва посідали у невеличкій, з старими меблями, але чепурненькій вітальні.

— Ну, що поробляєш? — запитавсь Демид.

— Та те ж таки, що й казав: господарювати думаю. За останній час дядькового життя було так, що дядько мало до чого й мішавсь, безконтрольно всім порядкував Галушківський. Ну, а тепер треба росплутувати, бо і з рахунками, і з чим иншим чимало понаплутував. Не знаю, чи доведеться держати його далі.

— А от бач — і я згадав, до речі приходиться, — сказав Демид. — Твій Галушківський ще за дядька запозивався з радівцями: одсуджував у їх там клапоть луки і гроші за неї — щось тисяч шість, чи що. Не міг би ти рездивитись уважніше на це діло, бо, здається, цей Галушківський і тут наплутав і увесь цей позов повстав з-за особистої образи, щоб помститися за те, що його побито.

— Це мабуть тобі той... Андрій, здається? — казав? — спитався Гордій.

— Еге.

— Добре, я це зроблю, і це дуже може бути так, як ти чув, бо я ж кажу, — цей Галушківський ні про віщо не дбав, окрім власної кишені. Але що ж це я роблю? Треба ж Ганні сказати, що ти прийшов. Вона буде дуже рада. Ось, коли хочеш, поки прийду, — і Гордій посунув до Демида купу нових газет та журналів.

Гордїй пішов, а Демид, розгорнувши один росповсюджений, але поганий російський часопис, уславлений своїм вилянням туди й сюди, відразу не стямився з дива, побачивши там підпис: *И. Давиденко*. Стаття була—проти громадської ініціативи; автор доводив, що уряд зробить усе ліпше за громадянство. Демид випустив часопис з рук і замиливсь.

Увійшов Гордїй і відказав на його здивування:

— Та хіба ж ти не знаєш, що він давно вже там пише? Спершу в „Обозрѣвателѣ“, а відгіль уже не важко було перейти і до цього смітника. Не він сам, їх багато таких. Час такий, і Давиденки—це ознака часові.

Двері відчинилися і увійшла Ганна. Демид устав. Обличча в неї схудло, але було таке саме чепурне, як і перш. Їх очі зустрілися. Демид побачив, що на мить у їх перебігло щось жалібно-допитливе, але зараз же зникло. Вона просто і щиро стиснула Демидові руку і сіла.

Розмова про Давиденка та про сьогочасній рух почалася знову. Ганна мало розмовляла, більше слухала.

— А що, пак, Петро Михайлович поробляє?—спитався Демид.

— Та я ж тобі чи казав, чи хотів казати,—вони—він і кілька однодумців—заснували толстовську колонію хліборобську у Переїздному.

— Справді? Я чув, що він зробився „толстовцем“, але не знав, що він так близько.

— От! не має чого робити!—промовив Гордїй.

Якесь невдоволення з'явилось у Ганни на обличчю. Вона посиділа ще трохи мовчки і вийшла, бо її покликано до дитини.

Вернулась тільки на обід. І за обідом, і після обіду Демид несамохіть придивлявся до Ганни та до Гордія, ще невідомих йому в цих нових відносинах — чоловіком та жінкою. Вони поводитися спокійно, навіть весело, але і в Ганни Демид помітив на обличчю саме таку риску турботи, невпокою, невпевнености, що й у Гордія. Цю риску можна було особливо гарно помічати тоді, як Ганна мовчала і обличчя в неї несамохіть набірало свій звичайний вигляд.

— З чого це? — думав Демид. — Чи в їх яке горе? Нешасливі вони чого?

Вже ввечері він пішов додому. Ганна та Гордій схотіли випроводити його. Всі троє пішли шляхом.

— Ти ж, будь ласкав, частіше до нас ходи, — чого тобі там сидіти сиднем? З нудьги згинеш! — казав Гордій Демидові.

— З ділом не згинеш з нудьги, — одмовив Демид, — а я ходитиму, як що не докучатиму,

— Що ти плетеш! — одмовив невдоволено Гордій.

Але Ганна зрозуміла, що Демидови слова належуть їй. І вона додала:

— Гордій тільки й говорить усе про вас, а я буду дуже рада, як що ви нас часто одвідуватимете.

— Добре! — відмовив Демид весело. — За це спасибі! Тільки ж і я вас дожидаю колись у свою хату. Глядіть!

— Гарзд! Ми не забаримось! — одказав Гордій і почав прощатися.

Х.

Багато дум передумала Ганна тієї ночі. Їй не хотілося їхати сюди, але мусила. З початку подружнього життя з Гордієм вона могла б сказати йому все про Деміда, але не сказала, бо боялась пошкодити їх приятелюванню. Вона знала, як Демид

її любить, як глибоко вразила вона йому серце. Почувала себе винною, але їй не хотілося згадувати про це, хотілося забути. І вона забула його в перші часи серед палкого кохання...

Далі знову згадала, — вже тоді, як ті перші часи минулися, як хвилини палкого кохання почали перемішуватися з хвилинами ворогування. З того часу частина Ганниної душі цілком і навіки закрилася від Гордія і в тій частині було й усе те, що торкалося до Демида.

Сьогодні вона побачила Демида в вікно. Він ішов не поспішаючись, і його завсігди трохи нахилена голова і зігнені плечі тепер навпаки — випростались. Ішов рівно й легко, і Ганна виразно бачила його загоріле, вітрами обвіяне, мужнє, навіть трохи змужичіле обличчя. Її обхопив острах перед цією дужою істотою, і вона відскочила од вікна саме в той час, як Демид зустрівся з Гордієм і стискав йому руку своєю здоровою мужичою рукою.

Ганна злякалась. Як вона поводитиметься, що вона робитиме?

На це не могла собі відмовити і сиділа мовчки, зціпивши руки.

Саме тоді Гордій покликав її.

— Іди, я зараз.

Мусила ще заспокоїтися, та не змогла. Дуже тремтіло у неї в грудях серце, як увіходила до вітальні. Але досить їй було трохи посидіти там, почути Демидів голос та глянути йому в обличчя, щоб зрозуміти, що вона помилялася, боячись Демида.

Обличчя в його справді змужичіло, погрубішало, але ж погляд був саме такий тихий і м'який, як і перш. І відразу увесь острах Ганнин зник. Розмовляла з їм, розпитувалась про його життя, опові-

дала дещо про місто, і їх розмова втрюх була весела й жвава.

— Який він добрий, гарний!—думала Ганна, і їй хотілося сказати це Демидові.—Він поводитьсь зо мною так, мов би я йому нічого не зробила, а видно, що йому й досі важко... Який він добрий!..

Але ж потім, як вона зосталася вночі сама та як згадала все, що було цього дня, вона знов злякалася. Тільки тепер уже не Демида їй страшно було, а самої себе. Згадала, як хвалила Демида, і їй здалося, що робить погано, цим ображує Гордія. Почувала себе винною перед Гордієм і мучилась тією винністю.

І кілька день вона була надзвичайно ласкава до чоловіка. Вгадувала його бажання, була весела, як він бував з нею, силкувалася нічим не захмарити йому обличчя: Та Гордій мало те помічав.

Він одвик це помічати. Після того, як народився син, життя у його з Ганною трошки покращало, але тільки на якийсь час. Потім знов стара пекуча думка запанувала над Гордієм. Вона не відходила від його, не покидала його й на хвилину—та думка. І все, що він бачив на світі, все, що давало йому життя, не мало за для його ніякої ціни, ніякої вартости, бо і він, і все те *мусило вмерти*. У його в душі тепер не було віри ні в віщо. Він не бачив ніякої розумности у всьому тому, що робилося на світі. Світ здавався йому якоюсь мішаниною, якимсь крикливим стовпищем. Там люде кричали, бігали, цілували чи вбивали один одного, але нащо те все вони робили—невідомо. Нащо вони вчились, мучились над книгою по десять, двадцять років? Нащо вони один одного садовили в тюрми, кували в кайдани? За те, що той того убив, а той того обікрав? От дурниця! Смерть усіх уб'є і всіх обікраде—чи

не однаково ж, що тепер, що тоді? Навіщо вони кохались? Адже прийде час, і та врода, що вони її на п'єдестал становлять, зробиться старою, зморщеною, беззубою огидою з тремтячим підборіддям! І знаючи, *запевне знаючи* це, можна кохатися? О, дурні!..

Він не міг уже. Він навіть і тепер уже в молодій двадцятилітній, пишній вродою Ганні, вишуквав те, що мало вішувати той страшний кінець. Кожна Ганнина хвороба, кожен пухирчик, що іноді набігав у неї, вражав його аж у серце, бо він думав:

— Ось воно *те*—вже починається!

І в його в серці запалювалася злоба, лютість на те, що так робиться. Ця злоба й лютість повинна була вилитися на щось, але того, против кого вона мала вилитись, того, що все це лихо робило, вона не могла досягти, і Гордій сам не помічав, як його злість поверталася на Ганну. Він жалів Ганну, як вона була хвора, але ще дужче і незмірно дужче сердився за це на неї, і як би він розібрав, яким шляхом він дійшов до цього, то помітив би таку думку: вона винна за те, що вона хвора, бо кожна хвороба наближа її до страшного кінця. І Гордій то вкидався увесь у клопіт про Ганнине здоров'я, змагався з нею за те, що вона не береже його, бажаючи хоч яким-небудь способом удержати своє єдине гобрс—її вроду—на можливо довгий час; то, занедбавши все, по кільки день не озивався до жінки.

Вони змучились обоє. Тим обоє дуже зраділи, як прийшла весна і могли їхати на село. Хоч Ганна й боялася стріватися з Демидом, але справді вона була рада відміні, хоч якій: „хоч гірше, та інше“.

На селі зараз же обхопив їх господарський клопіт. Треба було влаштуватися на новому місці. Це влаштування та дитина брали в Ганни увесь час, одбивали її від тяжких думок і зробили трохи спокійнішою. Саме так було й з Гордієм. Він увесь укинувся у господарство—він з ім уперше тільки зблизька знайомивсь—і це була друга річ, що через неї він не помічав Ганниної ласки до себе. Він сидів то в конторі з своїм управителем Галушківським, то їздив на степ чи в ліс дивитися на свою землю, на роботи господарські. Розбіраючи конторські рахунки, він бачив, що Галушківський його одурює, але бачив також і те, що сам він не знавсь зовсім на господарському ділі і тим мусив держати поки Галушківського, бо йому здавалося, що новий управитель з несвідомим господарства хазяїном тільки плутаниці нароблять. Він з усієї сили намагався стати добрим господарем, щоб не мати потреби держати Галушківського.

Сидячи одного дні в конторі, він спитавсь у його:

— Яке тут окономія має діло з Радівцями?

Галушківський, присадкуватий, трохи поси-вілий, з підстриженою борідкою та вусами, колишній панський оконом-кріпак, а тепер пан-управитель, глянув на Гордія хитрими малими очима з під густих навислих брів і, своїм звичаєм, одмовив питанням, щоб виграти часу:

— А яке ж там діло?

Така відповідь визначала, що Галушківський ще не знав, як саме треба казати Гордієві, і хотів, гаючися з одмовою, тим часом зрозуміти його замір. Гордій страшенно не любив цієї відмови. Він насупивсь і сказав сердито:

— От—про луку!

— А е, те! — моторно забалакав Галушківський:—мужики захопили панську луку і двадцять сім років хазяйнували на їй.

— Що ж ви?

— А мені покійні — царство небесне ім! (Галушківський перехрестився) — Никодим Петрович звеліли подати в суд:

Гордій знав, як Никодим Петрович, його дядько, „веліли“ Галушківському. Він спитавсь:

— Що ж суд?

— Присудив нам землю і три тисячі плати з їх за те, що нашою землею пользувались.

— Але як же суд міг присудити вам землю, коли ви кажете, що селяне аж 27 років хазяйнували на цій землі — адже десятиліття „давність“ минула.

— Ми свідками довели, що перші вісімнадцять год вони володіли нею од економії наймаючи, і нам присуджено з їх грошей тільки за дев'ять з половиною год.

— Але ж ви сами кажете, що вони володіли тією лукою 27 років.

— Чому ні?..

— Так як же ви могли довести, що цього не було, а що вони володіють менш як десять років?

— Так свідки сказали...

Галушківський сидів, як невинний.

— А свідкам же хто звелів так казати?

Галушківський стиснув плечима.

— Свідчили, як хотіли.

Спокійні відмови Галушківського, його невинний вигляд укупі з словами, що з їх було виразно видно, як він одурив суд, поставивши брехливих свідків,—усе це обурювало Гордія і йому так і хотілося зараз же крикнути:

— Геть відціль!

Але він здержавсь і тільки спитавсь:

— У якому становищу тепер діло?

— Окономія має вже сполнительний лист од суда і може по всяк час оддати його судовому пристапу, щоб той зіскав.

— Давно?

— Місяців скільки...

Видима була річ, що Галушківський придержував того „листа“ доти, поки довідається, яка людина його новий хазяїн.

— Ось що,—сказав суворо Гордій,—я бажаю се діло цілком зупинити. Всі документи до його зараз вийміть з конторських паперів і віддайте мені. А на луці тепер хто хазяйнує?

— Поки—мужики.

— Хай і хазяйнують! Давайте папери!

Галушківський а ні оком не змигнув і так, мов би все це було йому байдуже, пішов, витяг папери і подав їх Гордієві. Гордій побіжно глянув на їх, щоб упевнитися, що це те, чого йому треба, і положив коло себе.

— Ну, тепер давайте доглядати ті рахунки, що ми їх вчора не доглядали.

Почали проглядати. Як і завсігди у Галушківського, рахунки були цілком непомильні,—причепитися в їх не було до чого,—принаймні Гордій не знав, до чого. Але що вони були шахрайські, то се була річ певна, бо тисяча десятин чорноземлі, що нею заправляв Галушківський, давала досі ледві дві з половиною тисячі рублів що-року. Гордій се розумів, але він ще не стільки знав господарство, щоб помітити, де і скільки Галушківський зменшує прибуток та побільшує трати. Сьогодні, як і перш,

він лічив, рівняв рахунок до рахунку, але ні до чого не міг долічитися. Галушківський і навзаки не давав, що помічає Гордієви заходи. Так просиділи вони до обід. Зоставалося ще кілька рахунків. Гордієві не хотілося їх кидати, і він сказав Галушківському:

— Ідіть обідайте, а я додивлюсь це сам. Шахов не замикайте,—може що треба буде.

Галушківський мовчки вклонився і пішов укупі з конторником обідати. Гордій zostавсь над рахунками сам, поспішаючись, щоб не дуже загаяти обід. Але не додивився він ще й половини першого рахунку, як двері трошки відхилилися, і крізь їх у хату вистромилась невеличка голова на тонкій шії з прилизаним, присмальцьованим волоссям та з гострою борідкою. Це був економічний прикащик, на прізвище Олійниченко.

— Що вам?—спитався Гордій, підводячи голову від паперів.

— Я до вашої милости, Гордію Васильовичу,—промовив Олійниченко і вступив у хату.

— Чого?

Олійниченко не відразу відмовив. Спершу він причинив добре за собою двері, далі озирнувся по всіх кутках, чи нема де кого, а тоді вже підійшов ближче до столу і, зовсім схилившись до Гордія, стиха промовив:

— Зволите щоти провіряти?

— Еге ж. А що?

— Я, бач, про те... Я, бачите, свої щоти маю...

— Як то—свої?

Олійниченко ще раз по хаті озирнувся, а тоді сказав:

— Так... Управитель своє про робочих, а я своє. Він собі записує, скільки що-дня робочих брато, а я всю зіму й весну—собі. Він собі—почому поденні, а я—собі...

— Покажіть!

Олійниченко поліз у пазуху, витяг з під чумарки сувієць якихсь паперів і подав Гордієві. Вони пахли „махрок“ і були добре висмальцьовані. Гордій розгорнув їх і почав переглядати. Се були досить порядні щоденні записи робочих, зовсім такі, як і в Галушківського. Гордій витяг з шахи управителя записи і прирівняв їх до цих. Різниця була чимала. Що-дня Галушківський записував поденних мало не вдвоє, та й ціну їм становив більшу від тієї, що в Олійниченка. Гордій бачив, що коли рахунки не брехали і коли Галушківський з усім так поведився, як з ним, то половину того, що дала економія, він клав до власної кишені.

— А ви не помилялися?—спитався Гордій у Олійниченка.

— Боже мій! чого б я помилявся?!—аж підскочив той.—Та ви тільки, Гордію Васильовичу, розпитайтесь у конторщика,—тільки на самоті,—так він вам і не таке ще скаже.

— Рахунки ці хай будуть у мене,—сказав Гордій Олійниченкові.—Але коли виявиться, що ваша неправда, то я вас не зоставлю більше в економії.

— Я за правду не боюсь! мені не страшно! Ви тільки в конторщика розпитайтесь, Гордію Васильовичу! Він вам усе скаже!—задріботів Олійниченко.—Та хіба саме це? Та, Боже мій! Як би ви тільки знали, як він людей мучить. Він б'є їх нагем так, що кров виступає.

Гордія мов що штрикнуло.

— Ви правду кажете?

— Та, Боже мій! Та спитайтесь, Гордію Васильовичу, кого хочете! Та нема з тих, що в окономії жили, чоловіка не битого. А позаторік хіба він не побив у полі чоловіка так, що той трохи не умер: три тижні лежав хворий.

— Та чому ж він не жалівся?

— Еге, жалівся! Він бив його на самоті.

Олійниченко де-далі все насмілювався і розповідав такі управителеви вчинки, що коли всьому тому була правда, то Гордій не міг і дня держати Галушківського.

— Добре! Як що цьому правда, то дякую вам, Олійниченку!—сказав Гордій і пустив прикащика.

Другого дня Галушківський поїхав на поле, а Гордій zostався з конторником сам. Він без передмов сказав:

— Ці рахунки писано, щоб мені показувати, а де *справжні* рахунки, де записано, що *справді* трачено в окономії?

Конторник не здивувався, бо запевне був у одній спілці з Олійниченком. Він сказав:

— Рахунки справжні є, але в управителя і він їх нікому не дає.

— Чом же ви мені цього не сказали?—спитавсь Гордій.

— Простіть, Гордію Васильовичу!—вклонився конторник.—Ми люде під чужою волею. Ви сами знаєте—у мене сем'ї зо мною дев'ять душ, та все малеча. Хоча воно й правда була б, як би я вам сказав усе, та тільки буває, що й правду брехнею зроблять. Управитель велику силу мав за покійно-

го Никодима Петровича... А що як мені не поймуть віри, його сила переважить,—де я тоді з своєю дрібнотою поцінуся? Хоч з мосту та в воду!.. А тепер, як ви мене, Гордію Васильовичу, питаєтесь,—то мені не страшно вам і всю правду сказати.

— Кажіть усе, що знаєте!—звелів Гордій.

Конторник почав казати. Росказував здебільшого те ж таки, що й Олійниченко, але займав діло більш з боку рахункового. Витяг купу й своїх записів та иншого і показав Гордієві. Тут були і власною рукою Галушківського писані речі—такі, що він мабуть забув про їх та й кинув, або конторник їх украв у його. Вони виразно свідчили, що Галушківський крав. Гордій спитавсь, як поводить ся управитель з людьми. Конторник сказав те, що й Олійниченко.

Од конторника Гордій удавсь просто до наймитів та до инших, до яких міг, людей, що мали діло з економією. Всі наймити жалілися, що Галушківський б'ється та погано годує. Гордій звелів ключникові показати йому той харч, що видавано робітникам. Він був гнилий, сало часом з черваками. А в рахунках усе було записано за таку ціну, що за неї можна було мати все те найкраще.

Того ж дня Гордій звелів Галушківському здавати економію, а через тиждень його вже не було в Радівці.

Шукати управителя було тепер ніколи. Гордій зважився господарювати сам. Польове господарство добре знав Олійниченко. Гордій завів новий рахунковий лад у конторі, а сам увесь укинувся у господарювання—то їздячи зранку й до вечора полями, то читаючи господарські книжки. На це в його йшов увесь час, і він мало про що

инше міг думати, а вночі засипав, як мертвий. Та був і радий цьому, бо так було спокійніше...

Тим часом і Демид мав клопоту не трохи. Школа, звісно, з весни замикалася, але з господарством було роботи багато. Демид се літо ще щиріше працював, почувавши, що в праці знаходить спокій од багатьох турбот душевних. З Гордієм та з Ганною він бачився не часто, але Андрій мало не що-неділі приходив до його. Прийшовши одного разу, він усе чогось мнявся, видимо бажаючи щось сказати, та не наслідуючись. Нарешті сказав, що має про щось попрохати Деміда, і після довгих передмов признавсь, що думає тут, у Костівці, сватати „одну дівчину“, тільки не на цю, а аж на ту осінь.

— Чому?—спитався Демид.

— Та бачите... Я перепитувавсь через людей—батько та мати вбогі, то й не думають віддавати дочку цієї осени. Та й я не багатий... Ото ж я й надумав: випрохаюсь у батька та й піду цього літа на закоски у Донщину, на зіму каймусь де, на те літо знов на заробітки піду—як що Бог дасть урожай, то за літо можна рублів п'ятдесят заробити, а я два літа зароблятиму та ще й зімою десь наймусь. Батько тут і сами хліб упорають—у нас хазяйство невеличке. Тоді вже й свататиму.

— Мабуть ви не дуже любитеся, що так весілля одсуваєте,—пошуткував Демид та й сам злякався. Андрій зблід, тоді почервонів і знову зблід. Він який час мовчав, а далі сказав тремтячим голосом:

— Ми вбогі і без заробітків не вживеш... А я не хочу, щоб одружившись, я, з нічого їсти, вів свою жінку на чужу роботу! Я хочу жити хазяї-

ном, а жінка моя щоб була хавяйкою, а не наймичкою!

Заміри в Андрія були такі. Він має надію заробити за увесь цей час не менш як сто двадцять рублів. Рублів п'ятдесят піде на весілля, а за ті сімдесят рублів купить у одного чоловіка два наділи з салком. Купить, хоч що, а купить. Тоді в його буде три наділи—землі стане. Хоча їх з батьком тільки двоє робітників, але се байдуже—упоруються й з трьома наділами. Тоді він хоч не піде кланятися панові та прохати в його землі, а сам собі паном буде... Багато ще своїх мрій оповідав хлопець і нарешті сказав, хто його дівчина і про що має він прохати: він писатиме листи, дещо й про Орисю,—так щоб Демид їй переказував. В-осени він вегнеться. Демид зголився. Почувши про замір Андріїв, спершу він хотів був позичити йому грошей, щоб він міг усе це зробити цієї ж осені. Але потім згадав, що нема гіршого щастя, як позичене, і нема кращого над зароблене,—і не сказав про це нічого. Він тільки слухав, радіючи, гарячу оповідь Андрієву, слухав про те, як Андрій казав, що він навчить Орисю читати, що він неодмінно зробить так, щоб і вона знала все те, що він знає, щоб вона побачила, „що світ держиться душею людьською“... І багато, багато іншого.

Демид стиснув руку Андрієві і сказав:

— Ідіть і заробіть собі щастя! Нема нічого кращого над зароблене щастя.

Андрієві треба було йти, але Демидові хотілося ще з їм поговорити і він пішов його випровожати. Загомонівшись, непомітно дійшов аж до Радівки. Йому схотілося зайти до Горпія. Він не часто туди ходив, надія його, що легко буде поговоритися з тим, що існує, одурила, бо що-разу,

як бачився з Ганною, старі муки повставали знову. Але тепер йому схотілося зайти до Раденків та поділити з їми свою радість.

Він стрів самбого Гордія, з газетою в руках. Ганни не було, але вона увійшла трохи згодом. Демид почав оповідати про Андрія. Гордій вислухав його мовчки і нарешті сказав:

— Щось не йметься мені віри, щоб це справді, як ти кажеш, народжувалась сільська інтелігенція та й едналася з нами, з міською інтелігенцією. Досить бути в сурдуті, щоб вони не йняли віри ні єдиному твоєму слову, хоч би ти й найсвятішу правду казав.

— Ну, не завсігди так!—сказав Демид.

— Думаю й я, що не завсігди,—тихо обізва-лася Ганна.—Я мало знаю народ, але мені дове-лось зазнайомитися де з ким, і я зненависти не бачу.

— Дуже зрозуміло, що не бачиш. Баби бі-гають до тебе по ліки, або ще по які там сторії, і ти сама їм часом носиш якісь там подарунки—зрозуміло, що коли ти даєш, то не будуть же вони до тебе свою зненависть виявляти.

— Я їм нічого не даю... Яка дурничка там...

— Та вже ж хоч і дурничка, а коли ти обу-ла Панасову дівчину, то не кине ж вона тобі в вічі після цього—я вам не вірю! Але взагалі—па-нові віри не ймуть. Ну, ось хоч би та лука, що про неї ти колись мені казав. Як ти знаєш, я се діло зупинив. А мужики тепер розказують, що око-номія зупинила діло, бачивши, що невидержка: тим не жене їх з лука, що не випозивала нічого.

— Мені цього не доводилось чувати,—відмо-вив Демид,—принаймні від Андрія,—навпаки, він

вдячний... Ну, а коли й справді кажуть так, то нема туг нічого дивного. Вони звикли за Галушківського до ворожих відносин, то й тепер так на се дивляться. Бо й справді ж, така економія, яка була за Галушківського, могла зупинити справу тільки через те, про віщо кажуть твої радівці. Тебе ж вони ще не знають.

— Не знають, а поводяться зо мною так, як неначе вони мене знають з найпоганішого боку. Нащо вони вважають мене за свого ворога, та ще й такого, що з їм треба боротися не зовсім чесними способами?

— Якими?

— Ну, наприклад, хоч би такими, як рубати мій ліс, або пускати свій товар мені на поле на озимину?

— Та не з тобою ж вони поводяться так,— знов кажу,— а з твоєю оконсмією. Її вони знають, і вона їм здається, чи справді є—їх економічним ворогом. Та ще й те. Мені здається, що в таких випадках казати: „мужики“ або: „радівці“ буде не по правді. Звичайно, такі шкоди чинять окремі деякі люди, а не вся купа людей. Скажу, напр., про себе. У мене теж бувають шкоди. Але я ніколи не обвинувачую за їх усю громаду, бо добре знаю, що в тих шкодах винен або Охрім, мій давній ворог за школу, або Панько. Як же хто инший ускоче в шкоду (це буває дуже не часто), то я запевне можу наперед сказати, що це сталося без ніякого бажання, а просто через недогляд.

— Ну, я не розбірав,—одмовив Гордій,—хто саме руба в мене ліс або воде коней та волів до мене на озиме пасти, але запевне знаю, що це не самий Петро або не самий Іван, бо на їх двох усіх тих шкод було б дуже багато.

— Звичайно, у твоєї економії мусить бути багато ворогів. Та й як же могло б бути инакше при наших обставинах?

— У всякому разі я з цим погочитися не можу. Це мене обурює, виклика мою злість,—те, що вони так не шанують чужої власности. Причини можуть бути такі, як ти кажеш, але факт з того не покращає. Ну, та хай йому цур! Давай краще про инше!

Заговорили про инше.

XI.

Літо минуло і Демидові, і Гордієві у звичайному господарському клопоті. Демидові той клопіт був уже не новий і подобався йому. Влітку він був більш інтелігентом, а влітку мужиком. Здорова мужича праця морально освіжувала його. Влітку Демид одержав од Андрія з-над Чорного Моря лист. Парубок пересилав через Демиду окремого листа до батька, а Демидові писав, що заробляє добре і прохав переказати од його привітання Орисі. Демид пішов до Карпенків і піймавши таку хвилину, як дівчина була сама в хаті, сказав їй про се. Вона страшенно почервоніла, але спиталася:

— А чом же він не написав нічого?

Демид зрозумів, що вона каже про лист до себе і відмовив:

— Мабуть тим, що ти не вмієш сама читати, а він не хоче, щоб ще хто инший знав про те, що він тобі напише.

Орися почервоніла ще дужче і осмутніла, але нічого не сказала, бо батько ввійшов у хату. Демид написав про це Андрієві. Той не відписував

довго, а на осінь знов прислав листа. Писав, що знайшов собі дуже добру роботу на пристані коло кораблів. Робітників мало, і він заробляє по рублю на день. Зостанеться там, поки буде такий гарний заробіток—хоч і на всю зиму. Орисі Андрій прислав коротенького листа, а в йому писав: „Це правда, що я не пишу тобі тим, що не хочу, щоб хто инший читав мої слова до тебе. Навчись сама писати!“.

Орися, почувши це, знов осмугніла. Осмугніла тим, що Андрія довго не побаче і тим, що він їй знов докоря, що вона неписьменна. Але ж як Демид сказав: „Хочеш, вивчу тебе читати?“—вона не відмовила нічого, тільки сльози затремтіли на очіх... і зараз вийшла з хати.

Що до Гордія, то йому цього літа клопоту було багато, і, здебільшого, не зовсім якого. Спершу він думав, що, вигнавши Галушківського, зробить усе, але тепер побачив, що помилився. Сам він мало що тямив у хазяйстві, а Олійниченко та конторник хоч і не крали, здавалось Гордієві, але ж і ладу економії не давали. Та й не хотіли про це дбати, а більше казали:

— Нехай, нехай спробує сам!

Вони трохи не полюбляли Гордія. Їм не сподобалося, що Гордій зупинив позов за луку та оступився за харч наймитам. Як на їх думку, мужиків треба було провчити, і вони зовсім не розуміли, як се можна зрестися права випозиваного вже; що ж до харчу, то сами вони й за Галушківського мали його добрий, а той бариш, що зоставсь од робочого харчу, потрапляючи до калитки Галушківському, хоч не дуже, але зазірав до кишень і їм. Тим вони на Галушківського й увелились,

що він не любив ділитися, що мало доскакувало до їх кишень; вигонючи його, вони мали надію на більше, бо Олійниченко сам націляв сісти замість Галушківського. А воно склалося так, що й те з рук пішло, що досі мали. Правда, вони вже знайшли змогу надолужати се на чому іншому, але все ж мали рацію сердитися на Гордія. Тим вони, наче дбайливі при йому, без його мало про що дбали, окрім власних кишень; Гордій цього не знав, хоча й бачив, що в господарстві чимале безладдя.

Але далеко гірший був Гордієві інший клопіт—з селянами. Відколи став у радівській окономії Галушківський, не втихала щоденна борня, щоденне ворогування в окономії з мужиками. Зрісши при панах, Галушківський зовсім одбивсь од народу, звучи його мужланами, а себе вважаючи за пана і був тим, чим звичайно бувають такі добродії на Україні—глитаєм. Маючи волю за покійного Гордієвого дядька, він робив, що хотів. І він завів у окономії справжні глитайські порядки. Це зробити йому було легко, бо вузьку стягу мужицької землі з трьох боків охоплювала панська і неминучі були повсякчасні „шкоди“. Ці „шкоди“ давали Галушківському—не грішми, а здебільшого відробітком—чималий бариш, але він його клав до своєї кишені, бо хоч йому роблено дурно, він таки записував за те плату. Та ще землю радівці мали не дуже добру і повинні були брати поля в окономії і віддавати в окономію воли й корови на пасовища. За все це плата була—і грішми й одробітками—добра. По інших окономіях було дешевше, та ніхто не смів туди податися, бо всі знали добре, що коли який радівець обмине радівську окономію, то Галушківський цього йому ніколи не забуде і чи тепер, чи в четвер, а таки

дошкулить так, що заболить. Та й ще одна річ: доводилося позичати в окономії гроші на податки — звичайно взімку, а влітку, в жнива, відробляти за їх. За таку літню роботу Галушківський давав зімою півціни. Як скласти до купи оте все, то й виходило, що на підставі вільної умови Галушківський міг так часто постукати у вікно до радівця і звеліти йому йти на панську роботу, як йому хотілося.

Ось через віщо сталося так, що окономія та радівська громада були довгий час запеклими ворогами і ніколи не покидали чигати один на одного. Галушківський мав силу і гнітив мужика тією силою; мужик її не мав і дошкуляв Галушківського тим, що, де міг, там користувався з панського добра, кажучи:

— Все це наше, бо з нашої крові та поту.

Галушківський ненавидів його, а він Галушківського. Галушківський де міг латав його нагаєм — без свідків — і мужик одного разу спробував це зробити. З того повстав позов за луку, і ворогування ще побільшало.

Отак стояла справа, як Гордій сам загосподарював. З самим Гордієм радівці мало діла мали, більше з Олійниченком, тим і знали його мало. Що Гордій не займав їх за луку, вони, знаючи, як досі окономія з їми поводитись, вияснили тим, що мабуть панові не пощастило. А Олійниченко та конторник, хоча й випхали Галушківського, але сами поводитись з людьми ні трохи не краще, коли не гірше, роблячи це, звісно, так, щоб про його Гордій не знав. Олійниченко, так саме, як і Галушківський, мав завжди при собі нагая і не минав курно випадку шмагнути їм кого з найманих ро-

бітників, чи з таких людей, що худоба їх була у шкоді. А надто ще мав звичай завсігди нахвалятися:

— Стривайте ви! уберемо ми вас у шори, мужлани!

Сі слова він позичив у Галушківського і себе за мужика не вважав, а думав, що він уже „на управительській лінії“ і за ддя того скинув чумарку і ходив у „жакетці“.

Канторник же користувався з усякої змоги обдурити людей, записуючи дні або рахуючи плату, і вмів так робити, що бариш од цього йшов до його в кишеню.

Правда, все це Гордій міг би помітити, як би пильніше придивлявся. Але його досі зацікавлювала сама хліборобська робота,—він залюбки їздив на поле і ходив дивитися на економічні роботи, але клопіт з найманими робітниками і т. ин. він кидав на Олійниченка та на канторника, бо не мав у тому нічого цікавого і думав, що досить, як що він переглядатиме їх рахунки. Економія зосталась до радівців за малим не такою, як і була, то й радівці поводились з нею так, як і за Галушківського, і „шкоди“ на полі, в лісі, на баштані були досить часто. Спершу Гордій терпів усе це, але один випадок обурив його.

Одного разу, після кількох уже шкод, Гордій пішов сам на поле і вездів у молодій пшениці пару коней. То був час сіножатній; сумежно з сим Гердієвим полем починалася мужича земля, а на їй якийсь добродій з радівців косив сіно. Недалечко стояв порожній віз. Гордій підійшов до добродія і сказав:

— Чи то ваші коні?

Добродій—великий рябий чоловік з понурим поглядом,—повернувся до Гордія, глянув і ведрів одразу своїх коней у шкоді.

— А, бісова худоба!—закричав він і побіг до їх.

Гордій швидко пішов за їм. Рябий мужик добіг до коней і хотів їх ухопити. Але коні злякались, що він так на їх наскочив та й кинулись набік, без жалю толочучи гарну пшеницю. Це ще більш уразило Гордія. Рябий мужик почав ганятися по пшениці за кіньми, кленучи їх на всі заставки, але вони не давалися. Добра частина лану була вже змережана стежками від кінської та від людської біганини. Нарешті мужик піймав спершу одну, а тоді другу коняку і повів їх до воза. Але Гордій, не спускаючи його з пшениці, переняв його.

— Ні, так не можна робити,—сказав він, беручись рукою за поводи.—Ви вдень тут косите і не бачите, що ваші коні у шкоді, а тоді ще витолочуєте стільки пшениці. Я не дам вам коней, аж поки заплатите мені за спаш.

— Гетьте, пане!—відмовив рябий мужик, одкидаючи Гордієву руку.—Хиба я їм велів туди йти, чи що, що ви до мене причепились?

— Я того не знаю, я знаю тільки те, що ви не маєте права мені пшеницю витолочувати. Я не пустю.

І Гордій знову міцно вхопився за повід. Мужик сіпнув його з рук. Гордій не подавався. Мужик зненацька пустив зовсім повід, скинув шапку і почав прохати:

— Пустіть, пане,—ій бо не доглядів! Воно, проклята личина, така, що її й не ведриш, куди втече. Пустіть, спасибі вам!

Мужик почав кланятися, хитро поглядаючи на Гордія. Але той дуже вже був роздратований і не хотів поступитись.

— Ні!—сказав він.

— Пустіть,—поклонюсь вам!

— Ні!

— Так геть же к чортам!—скрикнув несподівано мужик і штовхнув Гордія так, що той поточивсь і випустив поводи з рук. Ту ж мить мужик ухопив коні, смикнув їх і за хвилину був уже коло свого воза.

Навкруги не було видно нікого. Сам Гордій не міг нічого зробити. Він повернувся і пішов додому.

Цей випадок страшенно його обурило і він зважився першого ж, кого застукають у шкоді, позивати. Дождити цього довелось не довго. Через кілька днів Олійниченко заняв волів. Пішло діло до суду. Окрім Олійниченка, свідками було ще кілька радівців, що робили на полі тоді, як Олійниченко займав воли. Олійниченко казав, що заняв їх на Гордієвому, а радівці, що ні, що воли тільки коло межі були. Суддя не міг дорозумуватися правди, але бачучи, що таких свідків, які обстають за обвинуваченими, більше, виправив їх. Страшенно сердитий повернувся Гордій додому і знов таки через кілька часу, піймавши двох у своєму лісі, як вони там рубали, подав до суду. Цього разу свідками були наймити з окономії і мусили обстати за Гордієм. Суддя, вважаючи, що обвинувачені ще й одбивалися, присудив їх обох—Семена Голованя та Петра Кавченка—до тюрми. Гордій не сподівався такого суворого присуду і сам не радий був йому; але другого ж дня він міг знову обуритись, бо

помщаючись за цей присуд, Кавченкови та Голованєви парубки, вкупі з іншими, загнали більш як десять пар волів до Гордія в хліб на всю ніч і витолочили не одну десятину.

Таким побитом ворогування проміждо громадою та окономією зробилея гостре. Гордія це все страшенно дошкуляло, і він звичайно обурювавсь на Демида, як той казав, що цього могло б і не бути.

— Та як же ж могло б і не бути? — сперечавсь одного разу Гордій, сидючи удвох з Демидом у його в садку. — Адже не я їх займаю, а вони мене.

— Звісно, відносини, ненормальні в ґрунті, не зробиш нормальними, і пана-земельника не поєднаєш з хліборобом, але ж можна хоч не доводити діло до такої гострої сварки. Ні з того, ні з сього людина не полізе гризтися так, як тут у вас.

— Ат! це все ідеалізм твій! Ні, я бачу, що треба дуже й дуже переглянути свої погляди на народ, на мужика. Тепер тільки бачу, що одна річ — читати наших беллетристів-мужикофілів, а инша зовсім — жити з тими ж таки мужиками.

— Чим тут винні наші беллетристи?

— Бо вони мене дурять. Вони описують мені мужика не такого, який він є справді, а иншого, повитого поезією. Такого мужика тільки й знаєш, такого тільки й любиш, а як роздивишся на справжнього!..

Гордій махнув рукою і хотів устати, але Деמיד припинив його питанням:

— Ну, та що ж справжній?

— А справжній живе диким способом, пхається в пани, нівечить свою мову, одягу, звичаї, пхає наїдементарнішу мораль!..

— Се тільки показує, як багато треба нам працювати за для того, щоб усе це повернути на краще. Треба...

— Аг, треба!—перепинив його відразу Гордій, мало не скрикнувши, а нащо треба?

— Як, нащо?—хотів був сказати Демид, але Гордієві не треба було відмови.

— Еге, нащо треба?—ще раз запитався він.— Адже, правду кажучи, все це брехня. Я сидю оце з тобою і базікаю про народ, про просвіту, про інтелігенцію, а там у душі повсякчасне питання: нащо? Це все нісенітниця! Ні, ти мене не розумієш. Я бачу. Але ж ти не можеш мене розуміти тим, що не знаєш, що щоб я ні робив, щоб я ні казав, думки в мене завсігди про одно: нащо це все? Бачиш: не просвітна чи яка инша діяльність—нісенітниця, а нісенітниця єсть усе те, що ми робимо. Усе, і твоє теж! Ну, ти сидиш у школі, лічиш, освічуєш народ,—ну, а нащо це все?

Гордій скочив і нервово заходив по стежці.

— На те,—відмовив Демид,—що я бажаю цьому народові добра, що я хочу, щоб ці люде були щасливіші—більше любили та менше злували. І ще на те, що я люблю свій край і хочу, щоб він зробився дужий та щасливий. На те, що я люблю Україну.

Гордій одразу повернувся назад і став перед Демидом коло столика.

— Україна!—скрикнув він.—І я колись любив її, моливсь на неї! Але ж слухай: ти вмреш і що тобі тоді Україна? Хиба ти її понесеш із собою в труну? Не важи мені, що вмірають одиниці, а народ живе! Що мені, тій одиниці, в того, що народ житиме і тоді, як мене істима гробачча? Та й її ж колись іезисть. Ну, нехай вона зробиться величною

й славною—що з того? Чи не був пишний Єгипет? Чи не вславилась по світах красою й розумом Греція? Чи не панував могучий і блискучий Рим? І що ж од їх зосталося? Нікчемні недогризки. І що зостанеться від України? І що зостанеться від усіх людських Україн? І що зостанеться від усіх людей, од усієї землі?

— Ну, ти зазираєш на мільйони років наперед.

— Та як же инакше? Зрозумій же ти, що в усьому цьому нема мети! Зрозумій же ти таку річ! *Людина* робить і бідкається і силкується придбати собі найбільше щастя, але ж це щастя скінчиться смертю і все повернеться в ніщо. *Народ* дбає про свою культуру, силу—про своє щастя, але ж він умре і все повернеться в ніщо. *Людськість* колотиться, відколи світ стоїть, теж за своїм щастям, але ж і вона вмере і все повернеться в ніщо. І навіть *земля*, що на їй людськість живе,—вмере і навіть, кажуть, уся світова система завалиться. Що мені до того, що це зробиться через мільйони років, коли я знаю, що *все, цілком усе*, що я почав би робити, *повернеться в ніщо*, бо його присуджено до знищення, до смерті? Як я можу щось робити, коли я знаю, що все, що я зроблю веде тільки до смерті, до знищення! Скажи!

Гордеве обличчя зблідло, губи нервово тіпались, очі палали.

— А чому ти знаєш,—спитався Демид,—що все це справді так, що вся людська діяльність кінчається тим актом, що ми зevamo смертю?

— Бо не бачу нічого, окрім цього акту!

— То що? Людям теж злавалося, що на тому місці, де є планета Нептун, нема нічого, аж потім виявилось, що таки є.

— Ну, а тут же щоб є? Чим воно, усе це кінчається?

— А ти знаєш, чим воно починається?—спитав Демид.

— Я не знаю нічого, всі ми нічого не знаємо! Де це? У „Фаусті“, здається, сказано:

Was man nicht weiss, das eben brauchte man,
Und was man weiss, kann man nicht brauchen.

Демид похитав головою.

— Як же ж ти можеш так безапеляційно рішати питання, коли ти нічого не знаєш?

— Але ж ніхто нічого не знає. Про твого Нептуна, так там хоч математичні пророкування були, хтось там виражував, що мусить він конче бути. А тут...

— І тут так саме. Був час, коли ніхто про Нептуна не пророкував; а ще давніше було так, що люде думали, мов би земля—то всесвітність, а все широке небо з міріядами світів, то тільки додатки до цього світу, каганці для землі. Що до справи про життя й смерть нашу, ми стоїмо тепер саме в такому початковому періоді.

— Та зрозумій же ти, що ніхто нічого і не може знати.

— Тепер—єє. Але звідки ти знаєш, що минуть віки і становище не переміниться і таємничий Нептун, відповідь на наше питання, не виступить з темряви. І невже ти думаєш, що те, що повстало, повстало без ніякої причини? Все, що ми бачимо круг себе, доводить нам, що без причини нічого не повстає. І коли такий закон панує в частинах, то невже логічно буде думати, що ціле, світ, могло б повстати без причини?

— Се-б то: існує Бог?—зло спитався Гордій.

— Існує Бог!—одмовив Демид тихо.—Існує причина.

— Покажи мені його!—скрикнув Гордій, ставши проти Деміда з стисненими кулаками.

— Я не можу тобі показати його самого,—я тільки показую, що він існує.

У Деміда затремтів голос, обом їм перехоплювало дух.

— Існує! Коли він існує, так нехай скаже, навіщо він присудив усе до смерті! Хай покаже мені свою мету!

— Коли існує причина, існує й послідок, існує і мета!

— Яка?

— Не знаю, але певен, що мета ця—добро, і що прийде час, коли люде зрозуміють її, але зрозуміють не самими міркуваннями, а шляхом невтомної упертої праці.

— Ха-ха-ха! Існує мета! Що ж мені до того, коли ми її не знаємо? Мені треба знати її—тоді я тільки й можу спокійно жити, тоді тільки можу щось робити. А поки—все це іграшки, нісенітниця—всі ці школи, ліки, книжки! Все це нічого не варте!

Гордій зупинивсь і змовк на хвилину, а далі почав знову:

— Еге, не варте! Хоча, звісно, ти можеш сказати, що ні трохи не вартише гризтися з мужиками... Але ж зло має гризеться, зло! Аг, ну його к чорту!—скрикнув зненацька Гордій з невимовною лютістю і кинувся геть. Демид не спиняв його. Вибух цей і здивував і не здивував його. Він уже давно помічав, що з Гордієм робиться щось непев-

не, але не думав, щоб ті безвідрадісні думки так опанували його. Думав, що Гордій вернеться, але як проминуло кілька часу, то побачив, що той утік зовсім додому. Демид зостався в саду тихий і нерухомий, аж поки сонце, сідаючи за обрій, заграло йому на обличчі червоним одсвітом. Він підвівся. Великим огняним колом захбило сонце, цілуючи на прощання золотим промінням і землю, і води, дерева і квіти, людей всіх і Деміда.

— Але ж воно встане і засяє знову!—думав Демид.—І хто ж після цього мене впевнить, що ми не встанемо знову після того, як зайдемо за обрій свого тутешнього життя?

І, заспокоєний з цієї думки, він вернувся у хату.

Але Гордій не міг заспокоїтися. Літо з своїм клопотом щоденним пригасило було такі думки в його, але тепер, в-осени, він мав досить вільного часу, щоб думати, і стара мука знов запанувала у його в серці з нечуваною ще силою. Він ніколи не міг спокійно жити навмання, жити, не знаючи нащо, а тепер таке життя було йому й надто важке. Вага була така велика, що він навіть добрав усякого способу, щоб хоч як одурити себе. Починав впевняти себе, що важне не тіло, а дух і що тільки там треба шукати безсмертя. Упевняв себе, що добрі діла людські стають безсмертними, бо до віку впливають так чи інак на людськість. Або доводив, що безсмертя можливе тільки в довішній переміні індивідуумів і що він, Гордій, безсмертний у своєму потомстві. Але таких упевнень ставало хіба на кілька днів, бо зараз же Гордій починав думати, що добрі діла, до віку невміруші,—се тільки абстракція, а він хоче невмірущости як справді жива реальна істота, та що й добрі діла довіку жити не

можуть, бо вмруть укупі з людськістю; так саме й син його буде зовсім не те, що він сам, і що він, Гордій, хоче безсмертя не як син його, а як він сам є; та хоч би навіть задовольнитися і з життя в потомстві, то все ж таки умре й уся людськість. І доходило до того ж таки знов кінця—до загальної смерти, і всяка розумна мета в житті зникала; усяке діло, за яке взявсь би, було цілком ні до чого, бо нащо його робити, коли він умре і все умре? І знов безнадійна, ще лютіша, ще гірша туга обхоплювала Гордія.

Ще лютіша, бо знав, що всім цим не самого себе мучить, а й Ганну.

Ганна!.. Колись його укоханий у мріях ідеал!.. Що від його тепер зосталося?

Розбираючи довгими безсонними ночами самого себе і свої відносини до людей та до Ганни, Гордій мусив сказати собі, що Ганна не одурила його—з формального боку. Йї го ідеал був—жінка вродлива, щира, розумна та освічена, талановита і щоб палко його кохала. Все це було у Ганни... Але чому ж він холодний до неї, чому тепер вона зовсім не на ідеальному п'єдесталі? Гордій мусив побачити, що не вона в цьому винна. Правда, і в неї були свої вади,—наприклад, вона була дуже горда і не нахилялась перша до згоди; але хто ж без вад на світі? Не в тім річ була, а тільки в тім, що Гордій знав, що і ця врода, і цей розум, і це кохання—вмруть, зникнуть зо світу, але поки ще зникнуть зовсім, істнітимуть на світі старою руїною. Гордій не знав, на віщо він має кохати Ганну, жити як чоловік з жінкою, плодити дітей, коли всьому кінець—смерть, Гордій не бачив мети в сімейовому житті, але сачив, що се життя накладає на його деякі об'язки, і воно йому огидно. Так було з Гордієм духовним,

але був ще й Гордій—тіло. Це тіло казало: коли я мушу вмерти, то принаймні хоч поки живу, бажаю задовольняти всі свої потреби і найбільшу—кохання. Те, реальне кохання: задоволення з жіночого тіла, з його краси, вроди, з його пишних форм. Гордій, як стародавній грек, любив красу в людському тілі і розумів Ренанову думку, що найдосконаліша форма краси людської це жіноче тіло. І він хотів мати це тіло, хотів упитися втіхою з їм—він хотів мати в Ганні коханку, а не жінку. А її тиха, спокійна, трохи бліда може, натура зовсім не підходила до цього. Вона могла кохати і бути гарною жінкою, але коханою мала силу бути тільки місяць чи два. Далі їй уже хотілося щоденно-тихого, лагідного життя, хотілося з колісковою піснею на устах звивати тепле, але тісне кубелечко на семейове життя. А Гордій і досі поривавсь до якоїсь далекої мети і йому хотілося коханки, що йшла б поруч з їм до бою, а потім п'янила б його своїм коханням. Або такої, щоб і день і ніч воркувати з нею, щоб вона не могла на світі прожити без його помочі, без його повсякчасної оборони, щоб він її носив як дитинку на руках—от як Дора у „Давиді Копперфільді“, але тільки не така дурна та вередлива. А Ганна не була ні тим, ні сим і могла бути тільки вірною дружиною в тихому семейовому кубелечку. І Гордієві надокучила Ганна, і він не знаходив з нею навіть того щастя дочасного, земного, про яке він думав.

Ось через віщо Гордій та Ганна жили вкупі, стрівалися й розмовляли, навіть здебільшого як чоловік з жінкою жили, але все це була сама декорация, що ховала за собою безладдя. Тим і не диво було, що Гордій часом по кільки днів не озивавсь до Ганни, не казав їй тих навіть нічого

не вартих фраз: про синів ніс удряпнутий або про чай, або що... Що до інших розмов, то вони зрідка хиба розмовляли про літературу чи про політику, чи про яку іншу річ, таку саме далеку від їх особистого життя. Хиба як хто чужий заходив до їх, то тоді при йому розмовляли охоче, як добрі друзі, але не на самоті... Те, що вони могли одне одному сказати, здавалось їм не вартим того, щоб його казати; а те, що варте було і що треба його було сказати, того вони вимовити не мали сили. І вони мовчали...

Важко було так жити. Ганна часто плакала, мучилась, не сплючи ночі, але зарадити лихові не могла. Вона мало розуміла, через віщо це все так сталося. А зрозуміти вона хотіла і вся її гордість обурювалася проти такого життя. Спершу вона думала, що тут якесь непорозуміння і що досить вияснити те непорозуміння і життя у їх тоді одміниться. І вона збирала всю силу і питалася в Гордій: через віщо се так? Що вона йому зробила, що він став до неї такий? Але що-разу з таких питань нічого путнього не виходило.

— Що я тобі зробила, що ти став такий? — питалася Ганна.

— Ти мені нічого не зробила, — відмовляв Гордій.

— Але ж ти сумний і похмурий і від тебе слова не почувеш. Чого ти сумуєш чи сердишся?

— Та нічого нема, — голова болить, — одмовить Гордій і на тому розмова кінчається. Але часом і не кінчалася. Часом Гордій кидав Ганні який докір — що небудь не так вона зробила, яку дурницю. От, на питання про те, чого ти сумний чи сердитий, скаже:

— А чого ж ти не зважаєш на мої слова?

— Як?

— Я ж казав, щоб ти не держала більше ції наймички.

— Але ж, Гордію, вона гарна дівчина і працююча.

— Та розумієш же ти, що її батько своїм ходінням та своїми випрохуваннями увірився мені! Ну, та я вже про це багато говорив і говорити більше не хочу, бо завсігди так буває, що тебе не впевниш.

— Завсігди? — дивується Ганна. — А коли ж то так?

— Та ось, наприклад, хоч би... — і Гордій каже приклад один, другий. Ганна відповідає, починається від обох докори, а тоді сльози Ганнини. Сліз Гордій страшенно не любив і часто обурювався проти їх, хоча йому й шкода було Ганни. Він починав її розважати, і вся спірка кінчалася згодою, — не довгою, звісно. Зараз же, з другого ж чи з третього дня стара холодність потроху запацьбувала і панувала до нової такої сварки.

Ганна помічала, що й сама вона відмінилася до Гордія. Перше палке кохання зникло десь навіки; нове, тихе семейове почування Гордій одкидав, не хотів його. Це мучило Ганну, і вбивало її почування до чоловіка. Та вона цього не помічала ще поки...

Душевна Гордієва борня їй була мало відома: вони один од одного ховали свою душу. Але все ні про дещо Ганна догадувалась, бачивши, як Гордій часом мучиться. В такі хвилини їй було невимовно жалко його, хотілося підійти до його, приголубити, розважити; але першого холодного погляду Гордієвого було досить, щоб вона не зважилася це зробити. Вона знову ховалася сама в собі

і так жила. На вішо? Вона про се не питалася так, як Гордій, бо хоча не була дуже релігійна, але ніколи не губила віри, прищепленої до неї ще змалку. А ця віра в те, що єсть щось вище і од його залежить усе, запомагала їй у тяжкому житті. Не бачила, яким способом могла порадити собі, але вірила, що ще може все на добре повернутися, і вона сподівалася... Але силкувалася менше думати про се і тим залюбки вкидалась у роботу, панькалася з дитиною, коло хатнього господарства, ходила до знайомих селян запомагати хворим, то що. Але все це звісно, тільки трохи і тільки на де-який час затуляло від неї справжнє важкє її становище.

Гордієві ж ця зіма особливо далася в знаки, ніколи ще так тяжко йому не було. Вага була така велика, що в його з'являлися думки виняти з шухляпи в столі револьвер і скінчити все це відразу. Але мов якась таємна рука ще спиняла його. Ще була надія, маленька надія: а може?.. А може я ще знайду, чого шукаю, може я ще матиму відмову? Ця надія та жива життєва сила, що ніколи вона не покидає незбожеволілої людини, спиняла йому руку. Але все ж инша сила так тягла Гордія до цього, що одного разу воно за малим і не сталося. Подумавши потім про те, що було б із Ганною після цього і боячись, щоб і справді коли чого не сталося, Гордій поїхав у місто і зробив формальний акт, віддаючи ним усе, що мав, Ганні. Не хотів записати на сина, бо йому здавалося, що це було б образою Ганні, матері того сина. Але зробивши це і приготувавшись,—так йому здавалося,—до смерті, Гордій несподівано почув, що він якось заспокоївся неначе.

Тоді була вже весна,—зійшов сніг, вазеленіла перша травиця, зазеленів перший жайворонок, і жи-

вущим повітрям повіяло на Гордія. В його знову прокинулося бажання жити, що було при мерло холодною зимою. Йому схотілося щастя, вті хи... Але щастя, втіхи не було, і Гордій знову по чинав мучитися, злувати і казати самому собі свою стару думку:

— Нехай так, нехай я не знаю, навіщо існую на світі, але ж я існую і не маю сили не існу вати. І принаймні на цей час, поки існую, я бажаю щастя, бажаю впитися цим життям. Чом же й тут мені перешкода?

Ніколи так як тепер не бажалося йому щастя, — не довішнього, ні, — він на те вже не мав надії — а хоч дочаснього — але такого щоб голова палала й крутилася, щоб усьому горіти й згоряти, не помі чаючи, як живеш, не чуючи, що в ран, здобутих у борні з життям, лється кров. Якись нові образи, нові прагнення зароїлися в його душі. Йому схоті лося знову кохання.

Кохання? А Ганна? Невже...

Нашо брехати? Йому її жалко, він часто му читься, думаючи про її горе, але не вона може дати йому щастя, те палке щастя, таке, щоб у обіймах у його Гордієве серце спопеліло, і Гордій не став існувати на світі. Не вона!

Могутною силою тягло Гордія до такого щастя. Прагнення обхопило його цілком. І потім знов якась надія, маненька, ледві помітна — а може? А може як справжнього щастя зазнає (бо він не був досі ща сливий *справді*), то якось воно й та відмова набли зиться до його. А може? — казав він сам собі, добре розуміючи, що се та приказкова соломина, що за неї хапається людина втопаючи.

Але й ці соломини не було: щастя не йшло... За те вкупі з весною почався і той господарський

клопіт, що так дошкуляв Гордієві. Знов почалися „шкоди“ в лісі та на полі, почалася гризня з радівцями. Гордій знов уже двічі їздив до суду і виграв справу. Але за те радівці мстилися над їм ще дужче. Це все роздратовувало Гордія, і він казав:

— От воно, те щастя!

Але він не кидав свого і таки боровсь, таки гризся з мужиками.

XII.

Орися журилася.

Все літо і всю зиму Андрія не було з нею. Немає його й досі. Ішовши він, правда, казав, що все це робить за для її ж щастя:

— Горличко моя, треба йти, бо хочу, щоб були ми хазяями, не кланялися нікому. Зароблю я там грошей, то будеш ти, моя ясочко, в достатках жити.

Але ж він обіцявся на ту осінь вернутися хоч на який час і не прийшов. І тепер знову zostався там, у тому місті, пише, що живе по вісім рублів на місяць і житиме аж до косовиці, а в косовицю піде знов косити і в жнива, а додому вернеться після жнив і тоді вже, в-осени, свататиме її. Але ж скільки дождатися ще! Вона вже ждала, так довго ждала! В неї так стомилася душа за се довге ждання, а він каже: ще жди! Їй не треба грошей тих, їй треба тільки його бачити, говорити з їм. Скільки парубків сватає дівчат, не йдучи спершу на заробітки, і живуть щасливо. Нащо ті гроші? Хиба й без їх не були б вони хазяями?

А дождати так тяжко, так тяжко плакати в самотині і не мати кому про свої сльози розказати. У Орисі не було такої подруги, що їй могла б вона звіряти свою душу. Орися до всіх дівчат була за-

критва і в самотині терпіла своє горе. А як же то важко самій терпіти!

Починала перебізати в голові всіх своїх дівчат і про кожну сама себе питалася, чи оказала б вона їй усе, і про кожну відмовляла, що—ні. Як вона їм сказати може, коли вони навіть сміялися колись, що до неї Андрій ходив, а тепер покинув.

І вона зоставалася сама з своїми думами. А ці думи були ще важчі, бо дівчина не певна була, що Андрій і цієї осени вернеться. Так саме він писав і про ту осінь. Уже коли б йому хотілося бачити її, то вернувся б. А то й тепер може йому трапитись гарний заробіток і він зостанеться там ще на віму. Ні, ні, йому байдуже про неї, бо як би не байдуже, то він давно б уже був з нею.

Як би він знав, як вона мучиться, як вона ночі не спить, зрошаючи свою самотню постіль білу гіркими слізьми.

Постіль біла, стіна німа,—
Ні з ким розмовляти!—

згадується Орісі з пісні і ще дужче стискає серце їй. Господи, яка нудьга! Ой, Боже ж, нудьга! Через цю нудьгу огидло Орісі все: і дівчата, і пісні, і робота, і все!...

Вона дожидала його к Великодню, так дожидала!... Всі очі вигляділа його визираючи, а він не прийшов. І знов його немає, немає... до осени!... І чи прийде ж у осени? Іноді здавалося, що зовсім не прийде, іноді, що неминуче мусить прийти і до того ще й дуже скоро—на Зеленій Неділі. Чому саме на Зеленій Неділі,—вона цього до пуття не знала, але так якомось воно почувалося. Не може ж воно довше так бути! У душі щось пекло, щось поривалося

невимовними муками—зараз же, скоро побачити Андрія. Одного разу здалося, що коли не побачить його на Зеленій Неділі, то щось має зробитися, щось має статися. Ця думка якось урізалася їй у мозок, не покидала голови.

Де-далі все більше та більше зростало її пекуче бажання побачити Андрія і все певніша та певніша вона ставала, що це буде на Зеленій Неділі. Дожидалася того свята, як ніколи ніякого доти. І ось воно прийшло...

В неділю пішла Оріся до церкви. Молилася щиро, дякуючи Богові, що прийшло свято, певна, що воно принесло з собою її щастя. Тиха та радісна вернулася додому, пообідала і вийшла у невеличкий садок, що був у їх коло хати.

— Сюди прийде!—подумала і зважилась тут його діждатися. Дерева зелені, травиця м'яка́я, і сонце ясне, таке тепле, і щебетливі пташки—усе мов казало, що тут він буде. І вона дожидала.

Пробігло сонце вже більшу частину свого шляху на небі, а вона все дожидала, а він усе не йшов. Турбота почала вже обнімати дівчину, та вона силкувалася залавити її в собі. Ні, він прийде, хоч як, а прийде! І ждала..

Ждала, поки мати покликкала в хату за якимсь ділом. Тоді вже більше не верталася в садок. Але всю ніч не спала і другого дня встала як не своя. Чула, що в неї якось усі струни в душі понатягалися і всі вони бреніли одним почуттям, одним бажанням. Ні, він мусить прийти, він неодмінно мусить прийти, бо як ні, то вона вмере або щось зробиться, щось страшно попіється. Нічого не могла робити, не чула, як мати сварилася на неї, що не помога їй поратися. Тільки тинялася по хаті, беру-

чись то за те, то за се і нічого до пуття не можучи зробити. Мати, розсердившись, гримнула на неї, щоб вона краще нічого не займала, коли має так робити. Оріся покірно кинула все і пішла з хати в свій садок. Увесь час до обід і після обід вона висиділа в йому. Не дивилася ні на соняшне небо, ні на дерева, тільки прислухалася—чи не чути добре званої ходи... У вівторок вона ще певніша була, що він прийде, що він не може не прийти. Він не прийшов і в середу. І тепер ще виразніша стояла перед нею думка: або він прийде, або щось страшне подіється. Вона й цього страшного дожидалася, палко бажала, щоб коли вже не Андрій, то хоч воно сталося, щоб хоч як, а прийшов край цьому нестерпучому тремтінню усіх струн у неї в душі, що от-от, здавалося, порвуться. Четвер, п'ятниця, субота здались їй роками. Впевнила себе, що Андрій забарився в дорозі і неминуче мусить настигнути в неділю. Але вже далі неділі не може бути ніяк. У неділю, або...

Ледві висидівши в неділю за обідом, Оріся побігла з хати. Сказала, що йде на пасіку. У їх була невеличка пасіка—з десяток вуликів, у гаю, аж на горі. Вночі її беріг батько, а вдень часом і Оріся там сиділа. Любила се місце: тут стрівалася колись з Андрієм... Убралася в крашу святкову одіжку, бо йшла стрівати Андрія. Горбодами перебігла до річки, перехопилась через неї хисткою кладочкою і була в гаї. Не спиняючись, добігла до пасіки і тільки вбігши в неї, стала задихавшись.

Пасіка була на невеличкій прогайльовині на горі, серед лісу. Високі дерева, оточуючи її з усіх боків, робили круг неї таку стіну, що тільки підійшовши аж до пасіки видко було що в її ро-

биться. І на самій прогайльовині стояло кілька дерев, росла трава, з квітками рясно помішана, і стояло з десяток уліків; тут був і невеличкий курінь. Сонце сяло з неба, і золоті бджоли брєніли в повітрі.

Орися спинилася на хвилину, щоб оддохатися. Потім підійшла до куріня, зазирнула в його, немов думала, що там хто є. Нікого не було. Дівчина сіла біля куреня на пеньок.

Ліс тихо шелестів, якась пташка щось висвистувала, тихо та любо гули бджоли, купаючись у соняшному золотому промінні. Та Орися те мало що й помічала. І очі, і вуха в неї повернулися в той бік, відкіля вона дожидала Андрія... Просиділа так скількись,—нічого не було чути. Зненацька щось, мов хода, почулося здалека. Там, у лісі, низом ішла стежка,—дорога з Костівки в Радівку. Хтось ішов. Орися вся так і нашорошилась, уся зробилася слуханням. Вона прислухалася довго і чула, як ті звуки потроху затихали, і знов нічого не стало чути—тільки шелестіння та висвистювання та брєніння. Орися чула, як щось велике росте й росте у неї в грудях, більшає та більшає і ось-ось розірве їй груди. Це було дождання. І відразу вона знову почула... Ні, вона нічого не почула, то їй так здавалося.

— Не дивитимусь, не слухатиму, заплющуся, закрийся, і він сам до мене прийде, певне прийде.

Затулила обличча руками і зіперлася ліктями на коліна. Так буде добре. Ще підожде і не прислухатиметься так до кожного шелесту. Ну, оце щось тріснуло—це запевне не він, він іще не йде. Ці бджоли так гудуть, що зовсім не дають слухати. Але ж вона й не хотіла слухати—уже ж

Андрій не мине її, а як підійде, то почує вона його неминуче, ніяка бджола тоді нічого не зробить. А оце ще щось чути!.. Ні, і це так собі. Але ж дужче—хтось їде, їй Бо їде! Та вона не дивитиметься—хай їде... Але ж ніхто не їде, бо вже затихло... Ні, знову... то воно мабуть ставало, —а тепер чути виразно ходу.

Не одриваючи рук од обличчя, вся обхоплена якимсь острахом з безмірного дождання, слухала Оріся виразну ходу. Ближче, ближче, ближче... Ось уже проти неї... Звертатиме зараз сюди...

Але воно не звернуло. Ходя́ почала затихати і помалу зовсім затихла. Оріся почала дождати знову. Сонце підбилося аж на серед неба, а тоді пішло на низ і сідало все нижче, нижче, нижче... І наче западала кудись у глиб, наче крізь землю йшла та її віра, що він прийде. І знов: або прийде, або щось зробиться. Що саме,—не знає, але чує, що так більше не можна... Безнадійність уже починала якось холодити її всю, і той холод примушував труситися. Трусилася як у пропасниці, цокотіла зубами.

Сонце котилося далі на низ. Щось дивне було з нею. Вже не тремтіла з холоду, якась байдужість обняла її. Почула, що в неї заболіла спина так сидіти і встала. Ще брєніли бджоли, ще золотилися від сонця дерева... Ще воркувала десь горлиця... Ох, як би втекти, сховатись од усього цього!..

Як би втекти!.. Не прийшов же!..

Тихо пішла з пасіки і останні слова zostалися в неї в голові і вона мов якось не розуміючи їх усе проказувала думкою: „не прийшов, не прийшов, не прийшов“...

Страшний пекучий біль пронизав їй душу. Зрозуміла тепер, що вона самотна, покинута і від-

разу їй увесь світ погас і схотілося тільки одного — щоб ця мука скінчилася, скінчилася швидко, швидко. Скікнувши несамовито, побігла вниз і за хвилину була коло річки. Не спиняючись, вона з усього розгону кинулася в неї.

Але тієї ж миті дві чийхсь дужих руки обхопили її за стан і одкинули назад. Тремтючи всім тілом, дівчина глянула: перед нею стояв високий ставний панич, з блискучими очима.

— А що це ти робиш, дівчино? — спитався панич.

Орися мовчала трусячись.

— А хіба ж так годиться робити? Хіба вода на те, щб занашати життя? А життя хіба на те, щоб його занашати?

Орися не відмовляла нічого. Чула, що її обхоплює щось чорне, що вона зомліває... За мить вона впала паничеві на руки.

Він підхопив її. Це був Гордій. Він вертався пішки від Демида і йдучи стежкою чув, як скрикнуло щось, потім побачив Орисю. Кинувся за нею і поспів саме вчасно.

Гордій обережно положив зомлілу Орисю на траву, а сам, нахилившись до річки, набрав у пригорщ води і помочив дівчині голову. Вона розплющила стуманілі очі.

— Погано тобі дуже? — спитався Гордій.

— Ні... — ледві одмовила вона, але видно було, що їй ще несила підвестися.

— Відкіля ти бігла? — спитався Гордій.

— З пасіки — там угорі, — відмовила дівчина.

Не кажучи нічого, Гордій ухопив легеньку Орисю на руки і поніс. Дівчина не пручалася,

була зовсім безсила і мов у якомусь тумані—мало їй розуміла що робиться з нею. Голова впала Гордієві на плече, довгі коси позвисали. Поспишаючись Гордій ішов з нею на гору. Увійшовши в пасіку, положив Орісю на траву.

— Ну, лежи, відпочивай тут, дівчино, а то там би може знов що непевне скотіла зробити. А тут я від тебе не одійду, аж поки заспокоїшся як треба. Ти така молода, що тобі ще рано вмірати, ти ще можеш бути щасливою...

Голосне ридання перепинило його. Дівчина відразу підвелася, сіла і, вхопившись за голову руками та прихилившись до колін, голосно заплакала. І плач, і слова вихоплювались у неї з уст. Спершу Гордій нічого не міг розібрати. Але трохи згодом уже розбірав. Яке може бути їй щастя після такого горя? Їй і сонце вже погасло! Яке щастя? О, як би хто знав її горе! І сама не помічаючи того, мало розуміючи, що каже, ледві притомна, мішаючи слова з слізьми, дівчина почала нарікати на свою нещасливу долю. Вона казала уривкво, не доказуючи, але Гордій все ж зрозумів про Андрія, що Андрій не вертається, запевне він її покинув!.. І знову голосне ридання, і знов мішається воно з поплутаними словами. Як Оріся очутилась, то Гордій сидів біля неї і держав у своїх руках її похолоділі руки. Зрозуміла, що вже все сказала і їй зробилося сором, вона вихопила в Гордія руки і затулила їми обличчя. Гордій тоді озвався тихими щирими словами. Казав, що розуміє, як важко жити без того, кого любиш, розуміє, як вона, бідна, мусила намучитись, поки аж наважилась таке зробити. Та не треба сього! Вона така ще молода, така вродлива, ще багато щастя мусить дождити її на світі, Може ще Андрій і не

кинув, може ще прийде в-осени. (Дівчина заплакала знову). А коли б і справді трапилось таке нещастя, то не навіки ж умерло в неї серце, ще вона знайде иншого, крашого. Дівчина заплакала дужче і Гордій одмінив мову: Є ж у неї запевне батько й мати,—вони її люблять,—нащо ж вона хотіла їх засмутити?

Слова Гордієви мов сцілюща вода лилися на змучене дівчинине серце. Вона тихо плакала, але то були сльози вже не важкі та пекучі,—ні, вони несли з собою полегкість. Дівчина почула вдячність до цієї невідомої їй людини, що обрядувала її від смерти, від страшного гріха. І тихо промовила:

— Спасибі вам!..

— Нащо ти кажеш мені—вам? Адже я тобі кажу—ти?—промовив Гордій, бо його якимось вразило те „вам“.

— Але ж ви з панів...

— Що тобі до того, з кого я? Зви мене Гордієм, а не паном. А тебе як звать?

— Орисяю...—тихо промовила дівчина.

— Ну, моя бідолашна Орися,—скажи ж мені правду щирю: як що я піду од тебе,—не зробиш ти більш того, що хотіла?

— Ні!

— Глянь сюди, щоб я бачив, що ти правду кажеш!

Орися несміливо відтулила обличчя і, глянула на Гордія своїми великими очима. Красою та горем повіяло відразу на його від цього погляду.

— От і любя!—промовив Гордій, беручи її руки в свої. Вона не віднімала—перебуते вкупі з невідомою їй людиною нещастя зробило їх відразу близькими поміж себе.

— А то я б тебе й не пустив саму додому— казав Гордій—мабуть ти з Костівки?

— Еге... А ви... звідки?

— З Радівки.

— Мабуть з економії?

— Еге! — відмовив Гордій, не бажаючи виявляти, що він пан, та зоставляючи дівчину з тією думкою, що він яке писарча з радівської економії.

— Мені треба додому, — промовила дівчина, встаючи.

— Хиба? — сказав Гордій. — Йому чогось не хотілося, щоб Оріся так швидко пішла.

— Еге, треба, треба!... — нервово казала Оріся. — Прощай!... Гордію!.. Я тобі повік дякуватиму... Я... я.. .

Не змогла нічого більше сказати і кинулася бігти з пасіки. За мить її вже не видно було за густими деревами.

Гордій зостався сам. Трохи постояв і почав і собі виходити з гори. В голові снувалася думка за думкою. Все, що зробилося, було таке надзвичайне. Орісіна постать мов стояла ще перед їм, уражаючи його своєю дивною вродою. Великі очі, повні сліз, мов ще дивилися на його. Але запевне він з нею більше не стрінеться, бо й нема чого зустрітися, і випадку не буде. І Гордій, тихо зіхнувши, пішов швидче додому, бо вже вечір надходив.

Вернувшись Оріся додому, і того дня, і другого і далі почувала себе якось надзвичайно. Дуже багато плакала, але чула, що їй мов полегшало, мов скинула вона з себе якусь вагу, облишивши дождати Андрія. Еге, вже більше його не дождала. Певна була, що забув її, покинув. Плакала

довго і тяжко. Що-разу після такого плачу їй легшало. Потім згадувала свій страшний учинок і вся здригалася з ляку. Тоді Гордієва постать уявлялася їй, його ласкаві очі, його тихі слова,—і серце в дівчини повне було щирої вдячності до Гордія за те, що він її обрятував, обрятував двічі: раз—одягнувши од річки, а вдруге—розваживши своїм ласкавим словом, бо вона тоді була така, що хоч би й знову вдруге в річку. Оріся згадувала всі його слова, уявляла собі його обличчя, і їй було шкода, що вона більше з Гордієм не зустрінеться,

— А хто він такий?—думала дівчина.—Казав, що з економії... Мабуть з контори. Який гарний та ласкавий! Чи є в його мати та батько, чи він сам? Казав, що у всякої людини є горе,—то і в його? Може він сирота? Спитається в його, як побаче!.. От, дурна! Де ж вона його побаче!..

А той, про кого дівчина думала, тим часом товкся та клопотавсь по господарству. Воно вже починало йому здорово обридати. Нічого особливо гарного в йому не бачив—клопіт та гризня. Тим він тепер більшу частину свого діла склав на Олійниченка та на конторника, а сам думав про те, що треба б знайти управителя: економія давала не дуже більше, як за Галушківського, а клопіт був гірший. Утікаючи від цього клопоту, Гордій одного дня взяв рушницю та й подався з дому. Власне він не полювати йшов, а так, поблукати. Ходив полем, виходив увесь байрак у степу і нарешті звернув до костівського лісу. Опинившись у йому, зараз згадав про пасіку і йому скотілося знову побачити Орісю, впевниться, що вона жива-здорова і вдруге нічого такого не зробила, як тоді. Пішов на гору і звернув до пасіки.

— Ну, та zapewне її тут нема,—думав Гордій, —чого б вона тут що-разу сиділа! Тільки гляну і зараз вернусь.

Уступив у пасіку. Оріся сиділа біля куріня й шила. Побачивши Гордія, дівчина відразу скрикнула і зірвалась на рівні ноги. Два бажання: бігти чи zostатися боролися в їй. Але Гордій уже був коло неї.

— Здорова була, Орісю! Злякалася мене? Дівчина почервоніла і спустила голову.

— Здорові були...—тихо одказала вона.

— Ти знов мене за пана мазш,—промовив Гордій.—Так не годиться! А я оце зайшов сюди подивитися, чи ти жива-здорова та думав, що й не буде тебе тут.

— Я тут пасіку бережу...

— Завсігди?

— Ні, коли батько, коли я... Тепер усе я бережу, а батько вночі...

— Утомився,—треба відпочати,—промовив Гордій і сів на землі. І дівчина сіла де сиділа.

Гордій почав розказувати, що зовсім випадком зайшов сюди і як би не заблукав у цей ліс, то мабуть і не прийшов би до неї. Йому й хотілося її бачити, та не наслідювавсь прийти. Чи вона на його не гнівається, що він прийшов? Ні? То він радий! І він почав розпитуватися: про її батька, про матір, про неї саму... Ледві згадано Андрія. Оріся залилася слізьми. Гордієві знову довелось її розгажати і він робив це, як і перш, держучи її руки в своїх руках...

Дивна була дівчина Оріся. Така ляклива, така недоторкана звичайно, вона ставала враз ціл-

ком широко до того, до кого схилялося її серце. Андрій уразив її гордість, занехавши її почування, скоривши їх потреби,—вона не могла з цим погодитися. Дожидала пекучим дожданням. Але як її надія не справдилася, як Андрій не прийшов,—більше терпіти не могла. Мусив надійти вибух, і він надійшов. Страшно втомленою духом, мов розбитою почувала себе після його, але знала, що вдруге вже цього не буде. Те, що було, порвалося, щоб не вертатися ніколи. Ще плакала, згадуючи про Андрія, але се не були сльози за милим, сльози з розлуки—ні, се були сльози по розбитій надії, по загубленому щастю, та ще це були сльози з образи, з кривди, якої вона зазнала. І не диво, що вона щиро прихилилася до Гордієвих слів. Адже він обрятавав її від смерти, душу їй одживив своєю широко розумною розвагсю і як би не він, то що б з нею було? Така вдячна була до його і через те така прихильна. Розмовляли довго то про речі сумні, то зовсім про дурниці. Оріся веселішала, розмовляючи з Гордієм зовсім вільно і звучи його *ти*. Вже звикла до тієї думки, що хоч він і служить у конторі, і в панській одежі ходить, але сам мабуть з сільських парубків,—не дурно він говорить попростому. І вона поводитися з їм як з звичайним сільським парубком.

Щиро, часом навіть весело пробалакали вони доти, поки Оріся скочила з місця, скрикнувши:

— Ой, ненько ж моя! скоро батько прийдуть! Іди, Гордію, швидче, бо щоб тебе не побачили.

— Так скоро?—промовив Гордій.

— Де тобі скоро, коли вже вечір!

— Але невже ж я оце тебе вже й не побачу?

Дівчина спустила очі. Гордій узяв її за руку:

— Скажи, Орисю,—можна ще прийти до тебе сюди погомоніти?

Орися то червоніла, то блідла мовчки. Врешті озвалась:

— Не знаю...

— То я прийду!—поспішився Гордій.—Адже ти будеш тут у неділю після обід?

— Буду...—тихо відмовила дівчина, ще нижче спускаючи голову.

— Гляди ж, прийду! А тепер справді поки—бувай здорова!

Йому хотілося поцілувати її, як сестру, в чоло, але не посмів цього зробити. Він тільки стиснув їй на прощання руку і пішов з пасіки.

XIII.

Гордій вернувся додому з новим почуттям. Чув, що Орисин образ починає запановувати у його в душі. Дівчина не йшла йому з думок. Згадував її рухи, її слова. Нетерпляче дожидався, коли знову з нею побачиться. Треба було ждати три дні, до неділі. Але ці три дні здались йому довгими, найбільше тим, що за їх Гордій мав якось дуже багато господарського клопоту,—між иншим кілька наймитів покидали роботу, ванісши незароблені ще гроші; це вже була не першина, і Гордій не знав, що з цією сторією робити,—хоч позивався з кожним наймитом. Але ще краща річ скоїлась у суботу. Гордій над вечір був у конторі і, кінчаючи роботу, вже хотів іти додому, коли зненацька почувся грюкіт коло дверей і в контору вступив Олійниченко з двома об'їздними. У Олійниченка все обличчя було в крові, у одного об'їздного рука була на поясі, зав'язаному через шия.

— Що се?—спитався Гордій.

— Лихо, Гордію Васильовичу,—хоч пропадай!
За малим, за малим не вбито і мене, і об'їздного.
Хоч зараз у труну!

І, не вважаючи на свої останні слова, Олійниченко дуже жваво махав руками.

— Та що ж там такого?—кажіть уже!

— Поїхав я та два об'їздних у ліс. Думаємо—сторожа вивірити. Ну, я, значить би то,—в ліс, а вони, об'їздні; значить би то, в поле, що за лісом. Тільки ми до лісу, аж чуємо: ляп!.. ляп!.. ляп!..—Стій!—кажу,—хлопці, та се ж ляпа!—Ляпа,—кажуть.—Мабуть руба?—А мабуть.—А ходіть?—Ходіть!—Пішли ми та швидко та тихо, а коні, значить, оддали подержати нашому ж пастухові—був тут поблизу. Ну, небагато й пройшли, бачимо—четверо чоловіка з сокирами. Ми—хильці, хильці псмїж кущами, підійшли ближче. Глянули, коли це Семен Головань з трьома синами. Раз одсидів уже в острозі за наш ліс,—так йому того мало здалося. Ну, думаю, се діло—ну! Ми тихенько, тихенько та до їх, а тоді одразу:—А що це ви тут?—Ліс рубаємо.—А чий же ви рубаєте?—Божий.—Та чий же він є?—Та божий же!—Це ліс окономичецький.—Окономія його не садила.—Давайте сокири,—кажу,—нема чого багато балакати.—А він, Семен, як почав тут виражати таке, що його слухати не слідуєть. Я до його сокири, а він геть. Я його за руку, а об'їздний за другу. А один син Семенів як підсоче та мене кулаком по пиці лясь!—так я й заюшивсь! А ті сини двоє на об'їздних!.. Та як почали нас молотити—тільки живих пустили...

Олійниченко, звісно, не додавав того, що не Семен його, а він Семена перший ударив нагаєм і

що вже тоді його вхоплено за руки. Він це поминав і все оповідав далі, як їх бито та як вони втікали. І все втирав кров з розбитого носа та ще більше розмазував її по обличчю.

— Ну, добре,—підіть до хвершала—хай він подивиться, що у вас,—казав Гордій,—а я сього діла не покину.

— Зділайте милость, Гордію Васильовичу!—низенько поклонивсь Олійниченко, виходячи з хати.

Цей випадок страшенно вразив Гордія. Бачив, що йде війна справжня і що се діло важке. Він колись не хотів війни. Але якось воно саме потроху так склалося.

Обурений, роздратований повернувся Гордій додому. Був зовсім похмурий увесь вечір. За вечерею Ганна спиталася в його:

— Що там таке знову скоїлось?

— Ат! ну їх к чорту!—зло відмахнувсь рукою Гордій.

— Мені здається, Гордію, що ти дуже вже на-тягаєш струни.

— Се-б-то?—спитався Гордій, трохи здивувавшись: Ганна досі ніколи не говорила з ім про господарські справи.

— Я буваю на селі і до мене часом ходять жінки. Я чула дуже багато поганого про Олійниченка. Кажуть, що він сам б'ється і погано поводиться з людьми.

— Цікавий я знати, як би міг поводитись Олійниченко з людьми після того, як йому розбито пику?

— Може Олійниченко й сам цьому винен... У всякому разі—мені здається, що струни дуже вже натягнені.

— Ти радиш мені ласкавіше поводитися з такими добродіями, як оцей Головань, що з сокирою кидається на людину?

— Ні, я кажу взагалі,—з усією радівською громадою.

— Це й ти набралась од Демида його думок?—глузливо промовив Гордій.

Ганна трохи почервоніла.

— Це не Демида Кириловича думка, а моя власна, хоча вона може й однакова з його.

— Це все нісенітниця!—гостро відмовив Гордій,—і я тільки можу дивуватися, як ти, бачучи все, що тут робиться, поняла віри Демидовим фразам.

— Знов кажу, що це моя власна думка,—промовила Ганна.—Та й через віщо ж те, що Демид Кирилович каже—фрази? Адже й він господарює, адже й він має досвід, і не така він людина, щоб кидати словами.

— О!—ба, якого оборонця знайшов Демид!—засміявся Гордій.—Можна подумати, що у вас з ім „наступательный и оборонительный союз“ проти мене.

Ганна знов почервоніла.

— Не „союз“...—почала вона.

— Але чого ж ти червонієш?—перепинив її Гордій. Йому докучила ця розмова і він хотів хоч чим небудь спинити Ганну. Але питання се вразило її. Вона не мала чого червоніти за свої відно-

сини до Демида, а червоніла від зневажливого Гордієвого тону.

— Я кажу, що не „союз“...

— Але чого ж ти червонієш?—знов перепинив її Гордій: йому подобалось не давати їй говорити.

— Я червонію того, що ти так зо мною говориш!—одмовила Ганна і в неї на об'їх заблищали слюзи.

— Он ба!.. Я не сподівався, що ти так образишся! Чим же це я тебе образив? Чи не тим, що насміливсь так зневажливо озватися про Демида Кириловича, що заробив у тебе особливої ласки?

Ганна похилила голову. Ці натякання на Демида обсіпали її то снігом, то жаром. Вона була чиста думками і ділами, але чула за собою ту провину, що давно не сказала Гордієві про те, що Демид її сватав. Тепер їй здалося, що в Гордієвих словах ховаються якісь натякання. Її проста щира натура не могла стерпіти такого становища. Вона підвела голову, глянула чоловікові у вічі і сказала:

— Гордію, мені не подобаються твої якісь на щось натякання.

— Але чому ж саме тобі мої слова не подобаються?

— Скажу щиро. Як я ще була дівчиною, Демид Кирилович сватав мене. Я не пішла за його. Я тобі се кажу, щоб ти, може зовсім нехотя, не дошкуляв мене такими натяканнями, що я їх можу зрозуміти зовсім не так, як треба.

Гордій помовчав.

— А коли ж се було?—спитавсь він.

— Перед тим, як подала тобі слово.

Ось воно що! Тепер Гордій відразу зрозумів усе те, що здавалось йому дивним у Демидових учинках.

— Але чому ж ти мені досі цього не сказала?—спитався він.

— Спершу думала сказати, але мені шкода було розрізняти тебе з товаришем, з другом,—бо може б ви розрізнилися після цього... А потім...

— А потім?—перепитавсь глузливо Гордій.— А про те, час лягати спати! Пієно, а я втомивсь. На-добра-ніч!—і він устав і спокійно та недбало пішов із світлиці.

Вийшов з хати,—не міг у їй висидіти. Хотілось дихати свіжим холодним повітрям, щоб хоч трохи прохолодити розпалену голову. А про те думав, що він спокійний. Спокійно взяв він бриля, спокійно вийшов з хати і пішов кудись навмання в поле і так саме спокійно почав думати.

Річ була стара, але відразу вона ставала виразніша, пекучіша, неминучіша. Він так чи инакше мусить сьогодні рішити питання. Ось поблука і рішить.

Глянув на небо. По йому снувалися важкі хмари. Було навкруги темно. Ніщо не віщувало ясної години. Треба було дождити дощу, грязюки. Дощ і тепер наче нависав над землею. Але Гордієві було про те байдуже.

Він міркував. Ось як склалася річ.

Колись він марив про роботу на користь народів. Колись марив про спільний шлях з цим народом. Тепер же, сьогодні, він в-останнє і цілком упевнився, що в його з народом війна, та ще й завзята. Таким побитом його надії на щастя в громадській діяльності розбито.

Колись він марив про щастя особисте, про життя в сем'ї. Він малював собі любу постать своєї ідеальної дружини. Думав про те, як житиме з нею одними думками, одними почуваннями, робитиме одну з нею роботу. Становив коханий образ на п'єдестал, молився йому. Це все були самі мрії. Щастя, що мав з Ганною, було тільки блідим одбитком того щастя, про яке він марив, та ще й було таке коротке, так швидко перемінилося на повне важке нещастя. Побачив, що таке щастя, яке собі малював, справді неможливе. Упевнився, що жити обом одними думками та почуваннями не можна. Кожна людина—це окремий самостійний світ, окреме самостійне життя, і злитися до купи два таких світа, два таких життя не можуть. Ще й надто: він не знайшов хоч би й такої-сякої гармонії, бо вони цілком різнили з Ганною... А сьогодні довідався, що навіть і ті перші хвилини щасливі були оманю. Вона ховала від його випадок з Демидом і значить мала рацію ховати. Може вона його, Гордія, навіть не любила тоді, а... Гордій чув, як уся кров закипала в йому від цієї думки, але казав собі:

— Стривай, ще не час,—треба спершу розміркувати.

Міркував. Доходив,—йому здавалося, цілком логично—до одного: таким побитом і всі його надії на особисте щастя теж розбито.

Що ж йому зосталося після цього? На чому він може зіпérти свою розвагу? Той, хто вірує, спірає її на надгороді на тім світі. А він?..

Глянув навкруг себе, мов би чогось шукаючи. Ішов степом. Темні купи—копиці—виринали з чорного тла. Але далі се тло робилося таке чорне, що

вже нічого не можна було розібрати. Погляд ні на чому не міг зупинитися. Гордій кинув дивитись.

Але ж на чому справді може він заснувати свою розвагу, свою надію? У віщо може вірити і що зна?

Was man nicht weiss, das eben brauchte man,
Und was man weiss, kann man nicht brauchen.

Запевне се так. Що знаємо,—те ні до чого; а чого нам треба,—того не знаємо. І знати не можемо. А коли так, то йому нема на чому заснувати і єдиної, і поганенької надійки.

Безнадійність, цілковита безнадійність! Життя —порожня темна темрява; ще гірша, ніж та темрява, що тепер його оточає.

Але що з цього виходе? що робити?

Одно тільки, справді розумне: розбрататися якомога швидче з усією цією темрявою і зникнути.

Ця думка вже не вперше заходе йому до голови. Але ніколи вона так не запановувала над їм, так не пекла його, як тепер! Ніколи так добре не розумів, що більше йому нічого не зостається, опріче смерти.

Смерть! колись його це слово лякало. Йому страшно було смерти, бо не знав нащо вона і не знав що вона і що буде після неї. Але тепер дарм! Адже й про життя він не знав ні того, що воно, ні того, що буде після його. Бачив тільки позверховні вияви того життя—так саме, як бачив позверховні вияви смерти. Чим же смерть страшніша від життя?

У його заболіли ноги. Мабуть давно ходить і мабуть далеко зайшов. Глянувши навкруги, не пізнав місцьовости. Зробилось наче трохи видніше,

і він виразно бачив, що навкруги вже ніде не було копиць. Поблизу стояло якесь дерево одиноке серед поля. Гордій підійшов і сів під ім, зіперчися на його спиною. Заплющив очі і почав думати про цікаву йому річ—про смерть...

Думання було безладне. Образи мішма йшли з думками, і абстрактні думки робились йому в уяві образами. Думав про неможливість зупинитися в житті на чому такому, що давало б хоч малу надію, і слово „неможливість“, викликало в його відразу образ. Йому уявлялася ця „неможливість“, він її побачив тут, серед степу. Вона була жінка, щось підхоже до Тургеневської „Природи“ з „Поезій у прозі“, саме з таким „металевим“ голосом. Сама навіть була металева, хоча й жива. І вона гнітила, нищила його... Потім подумав про смерть, яко протилежність рухові, і знов ця „Протилежність“ ставала перед ім—безкрая і непорушна, безфрменна неначе як придивляєшся і з цілком виробленими формами, як не приглядаєшся... І знов інші думки та інші уяви, і Гордієві було се цікаво. Мов у театрі глядач, розглядав те, що перед ім було...

Як довго це тяглося, він не знав. Увесь час він сидів з заплющеними очима. Росплющив їх, як почув свіжий вітрець, що подихнув на його. Глянув і очам своїм не поняв віри. Замість темного хмарного неба—ясне осяйне блакиття. Як гаптування дороге розкинулись по йому блискучі зорі. Місяця не було, але через те ще блискучішою, яснішою була зоряна небесна шата.

Гордій зірвався з місця. Відразу повіяло на його усією пишною таємницею цієї ночі і відразу в його заболіла вуша солодким болем з надії, що

починала розцвітати. І йому здалося, що тепер, серед цієї краси світової, серед цього сяєва, він знайде, неминуче знайде собі відмову. Вся його намучена душа відразу стрепенулася. Стрепенулася з надії, за малим не з певности, що ці зорі, це небо падуть йому відмову. І, підлягаючи йому самому незрозумілому потягові, він простяг до неба руки і промовив:

— Дайте! дайте!

Але небо стояло блакитне й нерухоме, ясно й нерухомо сяли зорі.

— Боже мій! Боже мій!—застогнав Гордій. Він не вмів прохати! Треба прохати, треба благодати!

І він упав навколішки. Уся його душа розкрилася і слова палкого благання зривались у його з уст.

— Господи! як що ти є, скажи мені це! Дай мені яку ознаку, щоб я міг знати, що ти справді єси, і щоб я міг розуміти, нащо я живу і нащо цей світ! Боже мій, Господи! скажи! Я змучивсь, мені все огидло, але одного твого святого слова досить буде, щоб мені відразу все відмінилося і щоб я, не жаліючи сили, віддав усього себе на служення Тобі. Боже мій! Господи! святий!

Плутані вже, нез'язані одне з одним слова почали вихоплюватись у Гордія з уст, і все те були благання.

Але небо висіло вгорі непорушне і осяйне, і не було відмови.

Гордій припав до землі. Простягся зовсім по їй.

— Господи! як прах, як червак останній я перед Тобою! Але я черваком у Тебе краще хочу

бути, ніж людиною без Тебе, бо тільки з Тобою спокій і надія! Господи! дай!.. дай!.. скажи!..

Гордієве тіло здригалося на землі, а уста все щось шепотіли, щось казали. І Гордій чув, що його душа гине з несвітської туги, з несвітського прагнення—душа прагнула відмови, прагнула Бога. А відмови не було, а Бог не віходив.

— Господи! я знаю, що я—ніщо. Але й за для таких нікчемних, як я, робив ти колись чуда. Зроби його мені!

І довго ще лежав Гордій долі, дожидаючи якогось небесного з'явища. Але нічого не було. Тоді мов одним порухом зірвався він одразу з землі і глянув угору.

— Боже!—скрикнув він у-останнє.

Але небо сяло і висіло непорушно і мовчки, зорі блищали холодно.

І стиснувши праву руку в кулак та піднявши її високо, Гордій скрикнув одразу:

— А! так!.. Прокляті!.. Прокляте це небо, ці зорі!.. Все прокляте, прокляте, прокляте!.. і я проклятий!..

І він як підтятий дуб упав додолу.

Світало... Помалу-малу опритомнював і зрозумів, що довго так лежав. Підвізсь як хворий з землі. Ще ледві сіріло, густі тумани котилися навкруги. Гордієві було холодно, він увесь трусивсь. Цокочучи зубами, пішов звідти швидко. Не знав, де був і кудюю саме мусить іти додому. Він подумав мить. А! та однаково! Кудись вийду, а там уже видно буде.

Пройшовши їм з десяток, справді забачив здалека знайомий йому ярка та копи на своєму полі. Пішов швидче і незабаром дійшов до ярка. Зараз за їм був невеликий шляшок. Гордій зійшов на його. Трохи згодом перед їм замаячив маненький гайок, а під їм у тумані якісь постаті.

— Що воно?—подумав Гордій і пішов просто туди.

Постаті були—двоє коней, що паслися в хлібові; під гайком спав і пастух парубок. Гордій повернувся, щоб іти далі—йому тепер було байдуже до цього. Але парубок, почувши ходу, відразу прокинувся, зірвався на ноги і вдрів Гордія. Йому здалося, що Гордій займає його коні, і він кинувся був до їх. Це вернуло Гордія до дійсности. Він швидко заступив парубкові дорогу і спитався:

— Нащо ти пасеш тут?

Парубок зупинився, понурився і мовчав. Він мав той покірний вигляд, який (Гордій се добре знав) буває у селянина, як він ускочить у халепу і не маючи ще способу обрятуватись, тільки вишукуючи його в голові, удає з себе покірного. Цей вигляд обурив Гордія.

— Нащо ти на хлібові пасеш?—питався він далі, стискаючи кулаки.—Яке ти маєш право знищувати чужий хліб? Хто тобі дозволив тут пасти?

Парубок мовчав, бо не мав чого відмовляти. Але саме це мовчання обурювало ще більше Гордія. Він чув, як з кожним питанням у його все зростає й зростає якесь непереможне, люте бажання зробити зло цій зненависній йому людині. Чув, як сам увесь тремтів. Хотів перемогти себе, озватися спокійно і почав:

— Чом ти...

Але туж мить мов стуманіли Гордієві очі, якийсь огонь перебіг по всьому тілові і він, якось не замахнувшись, а рвонувши рукою, вдарив з усієї сили кулаком парубка по обличчю.

Знав, що б'є, добре се тямив, але спинити себе не міг: якась зла сила, незмірно дужча від усієї Гордієвої сили, як громовина проняла його на мить і підвела руку. Кулак упав парубкові на вухо важко — голова хильнулась на бік, картуз спав, і все тіло так схитнулось, що хлопець трохи не впав. Так саме, як і Гордій, і він не сподівався цього ніяк. Відразу, мов прокинувшись, він упав Гордієві до ніг і скрикнув:

— Паночку, голубчику, простіть!

Але туж мить Гордій повернувся і пішов геть швидко, швидко. Не встиг парубок підвестись та оханутись, а вже Гордій був далеко від його.

— Чи ба,—подумав парубок,—це ж він побіг мабуць по сб'їздного: буде лихо!

Парубок метнувся до коней і за хвилину і він, і коні зникли в тумані.

А Гордій біг додому. Рука в його нила тупим болем—він забив її, б'ючи парубка. Цей біль нагадував йому про вчинок.

— Боже мій! що це я зробив?—була перша Гордієва думка.

— Ударив! ударив людину, як який Галушківський!

Важке почування обхопило його, чув себе страшенно винним, і ця думка гнітила його. Але зараз же схотілося збутися цієї думки, цього важкого почування, схотілося виправити себе.

— А вони як роблять?—думав він.—Гарно? А з Олійниченком що зробили? Що я їм учинив, що

вони з самого першу почали поводитися зо мною як з ворогом і досі так поводяться? Не я перший почав війну, а вони. А коли війна, то нема церемоній!

— Але ж се... Невже можна було думати, що я коли небудь се зроблю? Я, той, що...

— Ха-ха-ха!—зареготався він.—Яка нісенітниця! А чому ж би так і не робити? Чому краще простити, ніж ударити? Чи бий, чи прощай—кінець один і відмови ні на що нема—ні на те, нащо прощати, ні на те, чому не бити. Чому ж би й не бити?

А тим часом туман розірвався на сході і відразу з його вилинуло, сяючи пишною красою, золотее сонце. Проміння вогняні як стріли сипнули в туман, розірвали, пошматували його, впали на поле, на гайок. Все сіре та невиразне засяло блискучими ясними фарбами; ледві чутні несміливі пташині голоси відразу стали чутнішими і до їх почало вже додаватися перше дзичання польових комах. Теплий соняшний промінь упав на Гордія, саянув йому просто в вічі. Гордій сердито заплющивсь.

— Пху, ідіотизм!—вилаяв він промінь і швидче пішов додому.

Дома вже повставали, але Гордій пройшов у хату садом, що його ніхто й не бачив, і ліг спати. Заснув зараз же і спав довго—аж до обід. Після мовчазного обіду знову пішов у свою світлицю і хотів був уп'ять лягти, але згадав, що сьогодні неділя і що він має йти до Орисі.

— Нащо?—подумав він.—Щоб грати плаксиві кумедії?—Вагався який час.

А проте... Узяв бриля і вийшов з хати.

— Чому б то й не піти?—думав він, ідучи.—
Чому б і не піти, коли хочеться піти?

Йому справді хотілося піти, побачити Ори-
сини очі, почути її тихий голос. Йому подобалося,
як ворушились її губи тоді, як вона говорила. Він
зараз уявив собі їх і йому схотілося поцілувати їх.

— Чому б і не так?—голосно сказав він.—
Чому б і не скористуватися зо змоги вхопити кра-
пельку щастя, коли ця змога є? Адже всі люде
так живуть, мільйони людей. Навщо жити і до чого—
кат його зна. Але коли вже існуєш на світі і коли
ще не прийшов час цокнути себе кулею в лоба, то
візьмемо все, що життя може дати.

Щось наче ворухнулося в душі в Гордія,
якийсь протест неначе, мов питання: чи чесно це?
Але на те Гордій тільки зареготавсь так, як тоді
вранці.

Через годину Гордій сидів з Орисею в лісі і
держав її руки в своїх. Вони вже багато дечого
переговорили, як зненацька Орися, нахиливши свою
гарненьку голову (тим часом, як Гордій любував
чепурною, як виточеною, шийкою), тихо спиталася:

— А скажеш ти мені, як я в тебе питаюся
щось?

Гордій, не одриваючи очей од шії, відмовив:

— Скажу.

— Ти казав колись, що в тебе є горе... Ска-
жи, яке?

Гордій на хвилину зупинивсь.

— Скавати яке?—почав він повагом.—Як же
його скажеш, яке, коли воно вже не одно, а їх
уже два.

Орися, не розуміючи, підвела на його свої оченята.

— Уже два? А то було одно?

— Було одно, а тепер два.

— Скажи!

— Одно скажу, а друге—ні.

— Чому?

— Так...

— Бач, який ти широкий!.. А я тобі все сказала!..

Орися знов похнюпилась і знов тонка шийка стала в Гордія перед очима.

— І нащо це намисто? тільки ховає!—думав Гордій і його тягло впитися губами в те місце, де намисто не ховало шиї. Гордій притяг Орися до себе ближче за руки і одмовив:

— Не сердься, моє любе!

— А ти кажи!—відмовила вона,—тоді й не сердитимусь.

— Перше моє горе... те, що хотів би я, щоб хто мене любив, та нікому мене любити...

— Як нікому? Хиба в тебе нема батька-матері?

— Нема! Та й нащо батько-мати?

Нашо батько-мати, високі палати,
Коли нема серця з серцем розмовлять?

— А друге?—спиталася Орися.

— Друге?.. Другого я не скажу.

— Чому?

— Тому... тому... тому, що ти розсердишся.

— Гордієчку, їй бо не розсердюся—тільки скажи!

— І не проженеш мене від себе?

— Ні!

— Ну коли так...—у Гордія перехоплювало дух, од Орисі на його мов якесь полум'я виходило, він чув, що в його туманіє в голові.—Коли так... Друге моє горе... Стривай, я скажу тобі його на вушко, щоб і ліс цього не чув.

Він прихилив її голову собі до обличчя і тихо прошепотів на вухо:

— Друге моє горе те, що люблю я дівчину, та не моя вона буде!

— Хто ж та дівчина?—спиталася Орися тихо.

— Ти!

Орисі відразу спинило дихання. Вона сиділа без слова, вся бліда. А Гордій, зовсім уже сп'янілий з того почування, що воно його обхопило, шепотів:

— Що ж?... мені більше сюди не приходити?

— Чому?—прошепотіла Орися.

— Тому, що я тебе люблю, а ти любиш иншого.

Сльози закапали в Орисі з очей. Тихо стало, тільки чути було, як шелестіло вгорі листя та якась пташка цвірінькала. Відразу Орися вся стрепенулась і скрикнула:

— Так ні ж! Не люблю я його більш, не люблю! Нашо він кинув мене?

— Не любиш?

— Ні.

Ту ж мить Гордієви руки обхопили Орисю за стан, притягли її до його на груди. Гордій глянув у заплакані очі Орисини і закрив їх поцілунком. Тоді він припав своїми палкими губами до її тремлячих губ.

— Мила моя! серце моє! ясочко моя! сонечко моє!

Кохані слова мішалися з поцілунками і туманили обох так саме, як і поцілунки...

А вгорі над їми спліталися зелені віти, і листя тихо шуміло; соняшний промінь іноді пробігав крізь його, край неба блакитного видко було... Орисини руки обнімали Гордія за шию, її уста шукали його уст...

XIV,

Минуло два місяці. Клопоту й турботи за ці два місяці було багато. Гордій зовсім посварився з радівською громадою. Що божого дня зчинялася яка сторія.

Гордій позивав Голованя з синами за те, що рубали вони ліс; а Олійниченко та об'їздний, що їх побито. Але ж свідків, що бачили б, як бито, не було—на суді виявилось тільки те, що обвинувачені не давали сокири. Суд одкинув Олійниченків та об'їздного позов, а за ліс прасудив до тюрми і синів, і батька, що сидів уже там за те ж. Засуджені пожалілись на присуд, а через три дні після суду Гордія збуджено вночі грюкотом у двері та криком:

— Пожежа!

Гордій на швидку руч одягся й вибіг. Економічні коморі, що були на другій половині двору, палали. Вогонь обхопив усю велику коморю і перекинувся уже на меншу. Вогняні язики високо знімались угору в темному повітрі. Народ метушився коло будівлі, але тільки кричав, а нічого ще не робив. Гордій кинувся туди:

— Пожарку! швидче! запрягайте коні!

Кільки чоловіка побігло запрягати пожарку. Поки вони добігли, поки притягли пожарку, поки привезено води—всі чотири коморі були в полум'ї. Можна було боятися, що вогонь перекинеться на економічні хати і на Гордіїв будинок. Гордій звелів кільком чоловікам позлазити на хати і гасити искри, а сам почав порядкувати коло коморь. Але тут робити не було вже чого. Вогонь обхопив усе і однією пожаркою можна було тільки гратися. А надто, що всі наймити якось надзвичайно ліниво та неохоче бралися до діла. З Радівки не прибіг ніхто, і навіть волость не висилала своєї пожарки. Гордій бачив, що коморь не оборониш і силкувався тільки не пускати вогню на хати та на будинок. Він звелів половині всіх людей лізти до тих, що вже були на хатах і поливати їх не перестаючи. За годину від коморь зостався самий жар. Тоді тільки приїхала пожарка з Радівки, але коло неї було всього двоє людей. Вони заходились укупі з Гордієвими наймитами заливати недогарки, і ця робота тяглася аж до світу. Тільки вже як зовсім розвиднилось, Гордій, поставивши варту, пішов одпочити. Але заснути не міг—через лад уже велике вражіння було від усього того, що він зараз бачив. Пригадував собі все, що сталося, і зло більше та більше обнімало його. Йому жалко було не грошей, хоча шкоди було на кілька тисяч рублів. Думав про инше. З уривкових розмов проміж своїми наймитами він цілком упевнився (перш тільки догадувався про це), що його підпалено. Певне—хтось із радівців, бо ніхто инший не мав з ім суперечки. Не дурно ж із Радівки, що була за яких двісті ступнів од панського двору, не прибіг ніхто на поміч, а пожарка приїхала на сміх на кінець. Гордій певний був, що вся радівська громада спо-

чувала не йому, а тому, хто підпалив. І в його в грудях уставало зло на радівців.

— Що я їм зробив?—думав він.—Я приїхав сюди з найщирішими замірами, але мене відразу зустріто як ворога. Мені довелося воюватися, хоч я й не хотів. Та навіть і воюючись,—чи не на своєму боці мав я правду? Я обороняв своє право, а вони ламали його. В якій моралі написано, що обороняти своє право не можна? Які дурні всі ці так звані „народники“, що роспинаються за народ. пишуть про його жалібні оповідання та повісти! Багато жалю! Прийшли б вони та глянули сюди! Глянули б на цю війну, що всяку правду ламає!.. Ні, далі так не може zostаватися. Треба чимсь скінчити.

Почав думати, чим і як він міг скінчити. Він обрахував усе добре. Могло бути тільки три способи: або облишити все, продати землю і їхати відцїля геть; або почати самому згоду з громадою; або нарешті примусити її поважати чуже право.

Що до першого, то Гордїй нічого не мав проти його. Він радий був би облишити увесь цей клопіт, збутись усієї цієї гризні. Але ж се зробити було не так легко. Маєтність була в заставі і грошові справи Гордїєви не були в особливо доброму становищу. Треба було пошукати путящого, щедрого покупця, щоб продаж був на користь Гордїєві. А такі покупці (та й взагалі покупці) не часто стріваються. Таким побитом цей вихід міг бути не тепер, а хіба колись.

Що до другого—піти на згоду з громадою, то проти його повставала вся гордість Гордїєва. Не він кривдив,—його кривджено. І він ще мав би кланятися? Він одкидав геть сей спосіб.

Зоставався третій. Але як може одна людина сама примусити цілу громаду не чіпати її? Закон? Суд? Гордій удавався до закону, позивав. Суди карали винних, та від цього було тільки те, що радівці дихали на Гордія все важчим та важчим духом. Гордій міг боротися проти окремих людей, але нічого не міг поробити з усім гуртом, що йшов проти його; цьому гуртові досить було, нічого не роблячи самому, використувати тільки те, що окремі люде робили, щоб цілком переважувати Гордія. Видима річ була, що тут Гордій звичайним способом не міг нічого поробити.

Але ж і так zostаватися—далі вже нікуди. Сьогодні спалено йому коморі, а завтра й його самого сплять. Так чи инак, а треба було зчинити щось сміливе, щось дуже, щоб примусити відразу, за одним замахом усіх утихомиритись. Але що? Такою річчу (Гордій, звісно, думав про борню на законному ґрунті) міг би бути тільки виграний позов проти всієї громади. Але ж усієї громади він не може позивати за ті шкоди, що йому роблено, бо хоча Гордій був певний, що мало не вся громада складалася з охочих до шкодіння людей, але ж се вони, окремі люде, їх робили, а не громада. Що ж робити?

Втомлена голова не могла нічого вигадати. Сон починав змагати Гордія. Заснув і проспав довго. Уставши, пішов на пожарину. Там тепер самі головешки чорніли. Але була й новина. Олійниченко знайшов біля великої коморі, що перша занялася, сірники, розсипані в куцах, що росли за коморею. Гордій обглядив місце. Вогонь обсмалив куці, але не спалив. Кільки сірників пезжало доли і видно було слід од чобота. Олійниченко казав, що треба сповістити про се урядника, але Гордій

зовсім не бажав безрезультатного клопоту. Сказав, що це дурниця і звелів тільки забрати звідти сірники. Але сам тепер уже зовсім упевнився, що це підпалено,

Він вернувся у хату. Еге! тепер, після цієї пожежі ще неможливіше було продати маєтність, бо самі коморі з тим, що в їх було, коштували не менш, як сім тисяч. Гордієві схотілося подивитися про це в записах. Він почав копатися в своїй шахві, шукаючи рахунків. Рахунків не знайшов, але знайшов щось інше, що дуже зацікавило його. Це була судова справа з радівською громадою про луку. Гордій сів і почав переглядати її. справа була цілком скінчена. Суд присудив окономії луку і гроші з радівців—більш як три тисячі рублів за те, що вони володіли тією лукою. Узято навіть було „исполнительнаго листа“. Досить було віддати його кому треба, щоб діло довести до краю.

Так! Цим можна скрутити громаду, показати їй, що Гордій має силу і може примусити поважати його право. Правда, з боку юридичного окономія була не права, бо радівці володіли лукою більш як десять років. Але в усякому разі не з боку морального. Ця лука мусила бути Гордієвою, і коли він десять років міг одняти її у радівців, то через віщо не може він одняти її після десятиох років, одняти в того, хто пограбував його. Запевне, з боку морального, цей позов не був чимсь неможливим. Юридичний же бік Галушківський зумів так гарно по своєму впорядкувати, що суд присудив те, чого Галушківський бажав. Не Гордій сам починає цю справу. Він тільки візьме те, що вже тепер і юридично його. Власне, йому не треба ні тієї луки, ні тих грошей. Просто це буде радівцям наука. Він помилився, що спинив тоді справу. Вони

подумали, що в руках у його нема сили і що їм можна робити з економією що схочуть. Час їм показати, що помиляються. Може тоді й згоді легше буде статися.

І того ж таки дня Гордій з усіма документами поїхав у місто і вернувшись дожидав тільки кінця. Але поки той кінець прийшов, скоїлася ще одна подія така, що її ні Гордій, ні Ганна не сподівалися, хоча Гордій і міг би сподіватися.

Після тієї неділі в пасіці, що про неї вже казано, Гордій та Орися бачилися часто, здебільшого в свято або в неплію. Не можна сказати, щоб Орисі легко було все це робити: за нею доглядалася мати, а ще гірш—десятки жіночих очей. Але Орися кохала Гордія і цього було досить, щоб вона досягала свого. Гордієві ж труднацій було мало: він давно жив з Ганною так, що вона не знала, що він робить, а йому було байдуже до неї. Йому легко було зробити, щоб вона й не думала догадуватися про те, що робиться.

Далеко важче було сховатися взагалі від людей. А од їх сховатися було треба. Уже через те треба, що Орися не знала, що він жонатий; а як би люде довідались про їх кохання, то виявилось би й це. А тоді...

Гордій і сам добре не знав, як це склалося, що Орися вважала його за парубка. Спершу він не хотів казати, хто він і відкіля, тим і не справляв Орисиної помилки, що мала його за якого писаря з контори. Вона якось допитувалася його, чи з Радівки він, чи ні. Гордій, боячись, щоб перша його брехня про те, що він з писарчат, не виявилась, сказав, що ні, а що він з другої, невідомої Орисі, слободи. Далі, як уже зробилося все, Гордій не

міг, не мав сили сказати правду. Що з цього всього буде, Гордій не знав. Але вертатися назад було нікуди. І Гордій, не маючи відповіді на питання: що буде? зважився дождати подій і жити, поки живеться, так, як живеться. А надто Гордій дивився на те, що Орися зробилася йому жінкою, як на більш-менш звичайну річ, як на вінець кохання і перші часи раював. Але Орися мучилася багато. Вона знала, що дівчата з парубками так не любляться і це її гнітило, топтало її на власні очі в багно; але її кохання з Гордієм було таке палке, так туманило голову спершу, що дівчина й сама не помітила, як се сталося, що вона все віддала Гордієві. А потім, як ці перші хвилини минулися, питання— що буде далі? почало її мучити. Вона одного разу спиталася про це в Гордія. Але він odmовив:

— Будем кохатись, кохатись, кохатись!— і задулив рота поцілунками. Вона ще спробувала спитатись— знов теж. Це її стурбувало, та все ж була певна, що Гордій таки її свататиме.

Так тяглося з місяць. Там трохи одмінилося.

Орися побачила, що Гордій мов не той став. Він навіть двічі не прийшов, а казав, що прийде. Потім виправлявся, що йому було ніколи, не можна було. Але вже був якийсь не такий ласкавий, мов йому Орися надокучила. Орися це помітила і одного разу сказала йому це, ще й заплакала. Гордій спершу розсердився: він ходить сюди до любої розмови, а не до рюмсів! Потім йому шкода стало Орисі, він почав її розважати і вони помирились. Але трохи згодом Гордій знов не прийшов обіцяного дня і навіть уряд ще й другого. Орися багато плакала, та не виявляла Гордієві своїх сліз, боялася. Та несила була й терпіти далі. Вона знову

спиталася в Гордія про те, чом він досі нічого не каже—що має на думці. Гордій насупився:

— Я вже тобі сказав: я нікуди не втечу і ходитиму до тебе.

— Та й тільки?

— А чого ж тобі ще?

Орися зблідла, але очі в неї так і занялися. Вона не сподівалася такої образи. Вона розуміла тільки одно кохання—те, що кінчається весіллям. Вона вірила Гордієві і певна була, що іншого кінця й тут не буде. А тепер!..

— Так ти й не свататимеш мене?—спиталась вона гостро, але тремтячим голосом.

— Що це тобі заманулося про це говорити?—спробував одвильтися Гордій, але Орися зараз же спинила його:

— Як то—заманулося?—скрикнула вона, вихопившись у його з рук та зірвавшись на ноги. —Хиба я про що кажу? Хиба ти не повинен мене сватати? Хиба ти... хиба тобі... хиба можна...

Сльози підступили їй до горла і не дали доказати. Вона заридала. Гордій насупився знов.

— Я бачу, що ти сьогодні якась чудна,—промовив він наче недбало.—Заспокойся! Поговоримо про се іншим часом. А поки—прощай!

Хотів притягти її до себе, щоб поцілувати, але вона відштовхнула його геть. Він промовив:

— Ну, як хочеш!—і пішов в пасіки.

Орися чула, як він ішов і як нарешті його не чує стало, але вона його не зупиняла. Вона ридала тяжко, гірко...

Плакала, аж поки виплакала всі сльози, а легкості не знайшла. Згадала тоді, що мати звеліла їй зайти в Радівку—взяти в крамниці заполочі. Треба було йти, і вона пішла. Ідучи, вмилася з річки і зміла свої сльози. Прийшла в Радівку швидко, зайшла в крамницю, купила що треба, повернулась, щоб вийти, і відразу зупинилась. На другій перії, трохи навскоси від крамниці був панський будинок. Двором коло його йшов — Оріся відразу пізнала—Гордій. Він зійшов на рундук і увійшов у будинок. Хиба це контора? — подумала Оріся і спиталася про це у жида-крамаря.

— Ну, яка там контора,—відмовив той,—то панська хата,—ото ж і пан пішов.

— Який пан?—спиталася Оріся.—Отой панич?

— Ну-да, гарним дівчатам усе паничі сняться,—відмовив жид, сміючись.—Коли ж то не панич, а пан.

— Як то пан?—ледві вимовила Оріся, чуючи, що в неї ноги трусяться.

— Ну,—як пан? А так пан, що він тут пан, у цій окономії. Як би він був панич, то він був би панич, а то він має жінку й дитинку, ну, то він пан.

Світ обертом пішов Орісі. Вона ледві могла встояти, але перемогла себе...

Не помітила, як перебігла Радівку, але вийшовши з неї, почула, що в неї нема сили далі йти. Сіла під вербою, що росла за селом над невеличким струмочком.

Не розуміла спершу, що саме зробилося. Тільки чула, що зробилося щось велике й страшне.

Так, мов би все завалилося. Але де-далі, вона потроху починала розуміти своє становище. Зрозуміла, що той, кому вона так без краю вірила і все віддала,—одурив її. Тільки грався з нею, бо в його є „жінка й дитинка“. „Жінка й дитинка“—ці слова мов грім з неба вдарили її, і вона й тепер усе їх чула, вони й тепер дзвеніли їй у вухах.

Так ось як: все, що було, це омана. Всі його поцілунки та впевнення—се дуріння, брехня. Йому все це було так, як і не було, але *їй!*..

А може всього цього й справді не було? Оріся до пуття не знала, чи було воно, чи не було. Силкувалася згадати, але думки, образи тільки плуталися в голові. Може це сон був?

А, ні, не сон! Було! Було, бо вона, Оріся, вже не та! Ой, Боже ж! Боже! Боже!..

Так це була брехня? І як він цілував—се брехня? І як він казав, що вона йому рідніша над усе на світі, що вона ясочка, сонечко,—то се була брехня? І як він дивився їй у вічі своїми зоряними очима, то се теж була брехня? Ні, ні, вона цьому поняти віри не може, це якась помилка, це не те! Це жид помиливсь. Може він не пізнав Гордія, або може Гордій чого до пана прийшов. Треба впевнитися, треба довідатися! Та як? У людей роспитатися? Ні, лжде збрешуть або помиляться, або догадаються. Треба самій, самій!

Схопилася з місця і кинулася навад, у Радівку. Перекрестила край слободи і опинилася перед Гордієвим будинком. Не зважаючи ні трохи на людей, що ходили в дворі, кинулась на рундук і вбігла в хату. Перше, що зустрілось їй—була Ганна з дитиною на руках. Дівчина зупинилася на мить, а далі,

вхопивши тремтячою рукою Ганну за руку, вона благаючи промовила:

— Скажіть, скажіть: ви йому жінка? Це його дитина?

Страшенно здивована Ганна тільки дивилася на дівчину.

— Ганно!—промовив Гордій, виходячи з другої хати, і зупинивсь: укупі з Ганною була Оріся. Вона теж уздріла його і кинулась до його.

— Так ти мене одурив? Се твоя жінка? Жінка й дитинка?

Дівчина ще раз глянула на злякану Ганну, на скам'янілого Гордія і зрозуміла, що помилки не було.

— А-а! — якось несамовито, гостро скрикнула вона і прожогом кинулась геть з дверей, перебігла двір, слободу і побігла геть у поле...

Тієї ж хвилини, як Оріся вибігла з хати, вийшов з неї й Гордій. Ганна безсило схилилась на канапу. Все зрозуміла, але вона цього не сподівалася. Правда, їй давно вже тяжко було жити. Але це!..

Дитина заплакала в неї на руках. Ганна встала і понесла її в свою світлицю. Без думки про те, що робити, положила її на ліжечко, приспала. Дитина тихо заснула, а Ганна зосталася над нею непорушна. Силкувалася подужати себе. Хотіла бути спокійною, бо так багато треба було рішити питань, а проміж їми одно—таке, що від його залежало тепер усе її життя.

Хотіла сама собі вияснити своє становище. Почала згадувати минуле, збираючи факти, роблячи виводи.

Еге, вона давно нещаслива. Чому? Адже як вона йшла за Гордія, то любила його і він її любив. Чому ж так сталося?

У їх давно нелад. Вона добре сама знає свої вади, але знає також і те, що Гордій не дбав про згоду, а навпаки, за останній час видимо відрізнявся од неї. Вона це бачила і навіть ніби розуміла, що мусить щось зробитися таке, що якось дасть вийти з цього важкого становища. Але такого не сподівалася!

Нащо він її так образив? Коли всякі почування у його в серці до неї вже вмерли, коли він міг знаходити щастя тільки з иншою,—чому він не сказав цього просто? Вона того ж дня поїхала б відціль, і діло зробилося б просто, щиро, найголовніше—щиро, без сієї плутанини з брехні, серед якої опинилися тепер усі троє: і Гордій, і вона, і та бідолашна дівчина. Ганна згадала собі Орисю, і їй зробилося шкода дівчини. Її обличчя, її слова, її скрик—усе доводило виразно, що її тяжко одурено. І хто ж одурив? Гордій!

До дівчини почувала жаль, але до Гордія зовсім инше. Думки її про те, що Гордій буде героєм, не справдилися—се знала вже давно, вже й звикла до того, що Гордій не герой, а проста людина. Але тепер!.. Тепер вона довідалась про таке, що відразу скидало його з усякого п'єдесталу, і Гордій навіч їй падав... А обурене почування вимагало задоволення. Вона знає добре, що тут їй більше нема місця. Вона сьогодні ж скаже йому про це і як тільки можна буде швидко поїде до матері.

Устала, щоб знайти його і сказати йому. Дождатися не могла—їй здавалося, що тут помости печуть їй ноги. Вийшла в другу світлицю, обійшла увесь будинок,—Гордія не було. Почала дожидатися, але він не приходив. Ганна побачила у вікно

в дворі наймита і спиталася про Гордія. Наймит сказав, що Гордій поїхав на поле.

Він вернувся зовсім уночі і Ганна навіть не бачила його.

А тим часом Оріся, вибігши з Радівки, як божевільна бігла шляхом, не дивлячись ні на кого, не розуміючи нічого. Двое-трое людей перестріло її на дорозі, але вона того й не помітила. Бігла так, поки втомилась, а тоді пішла. Прийшла додому страшно стомленою, віддала матері заповоч, а сама полізла на піч.

— Чого ти?—спиталася мати.

— Холодно...

— Оце—влітку! Та ти мабуть хвора?

— Пропасниця...

— Ну, вкрийся ж гарненько рядном, та полеж,— сказала мати і пішла з хати.

Увесь час, поки мати поралась коло корови та коло овець, Оріся висиділа на печі. Там було душно, але вона того не помічала і трусилася, мов би лежала взімку на кризі.

Прийшов батько, посідали вечеряти. Оріся не сіла і з печі не злізла, її мучило те, що до неї говорять, що її питаються. Дожидалася, поки всі поспнуть. Нарешті діждалася. Батько йде лягати на дворі, мати, упоравшись, лягає на полу. В хаті робилося темно і тихо.

Вона й досі трусилася, зуби цокотіли в неї. В голові стояло тільки одно, все одно: „жінка й дитинка“. Ці два слова вбили її. Що вона тепер?

Чи думала ж вона? Чи гадала ж? Певна була, що він казав правду, звучи себе парубком. Певна була, що її свататиме. Хиба ж могло инакше бути?

Але сталося інакше. Тепер вона вже певна. О, тепер вона вже йому не поїме віри, хай там що хоче каже! А він так гарно вмів казати і так у його зоріють очі, як він каже! Але нащо він це каже і нащо тепер їй ті очі зоріють? Вони вже не зоріють, уже печуть її, пекельним огнем печуть! Та й хіба це його очі? Це не його—он!.. он!.. Це не Гордій! це *той!*.. це пекло...

Орися несамовито скрикнула. Мати заворушилась у вісні. Але звикши, наробившись, цупко спати, не прокинулася. Скрик мов зовсім розвіяв примари Орисини. Пекельні очі зникли. Знову трусилася з холоду.

Але що ж буде? що буде? Не знала... Але буде щось страшне! страшне!.. Боже мій!..

А Андрій? Він їй одразу згадався. Він же має прийти, він же сказав, що прийде, що прийде, що свататиме її. *Ії? тепер?..*

Але що ж їй робити, як він прийде? Що їй казати йому? Ну, нехай вона не вийде до його, але ж він прийде в хату, він до неї говоритиме. Що тоді?

А коли він прийде? Мабуть скоро, незабаром. Вона мов бачила усе наперед, як воно буде. Ось іде. Йому треба йти через їх слободу. Схоче побачитися з нею. Виглядає, чи не стріне де. Та вона сховається від його добре—аж у куток на піч. Він іде додому. Але завтра неділя. Убрався гарно і йде з Радівки. Вона бачить—уже й вулицею йде. На йому нова чумарка, пояс червоний. Вона була на дворі. Побачила його і біжить у хату. Іде він до хати.

Боже мій! що вона йому казатиме? Вона—повія! Як вона може глянути йому в вічі? Ні, краще

смерть, ніж диватися йому в вічі! А, Боже мій, Боже мій! Де б його сховатися, де б його сховатися? На піч, у куток, у куток—аж у самий куток. Отут уже він її не знайде! Але він уже в хаті. Про неї питається. Та її не побаче. А нащо ж він каже, що дождатиме, поки вона вернеться? Це буде довго. А що, як він заирне на піч та побаче її? Ні, треба відціль утекти. Ось мати вийшла кудись. А він з батьком. Обидва не дивляться сюди. Вона починає тихо злазити з печі—тихо, так тихо, щоб ніхто не почув. Що це на полу наче хтось спить? День, а спить.

Обережно, щоб не збудити ту людину, що спить, злазить з полу. Не зведе очей з Андрія та з батька, затаївши духа, ледві ступає, йдучи до дверей. Але ту ж мить. Андрій повертається до неї. Вона скрикує і прожогом кидається з хати. Вибіга в двір перестрибує через тин, біжить садком. Чує—хтось наздоганя її. Озирається—Андрій. Вона скрикує несамовито, страшно і кидається бігти з усієї сили. Ще трохи—і вона вже коло річки. Далі ж куди? Краще в річку, ніж до його! І вона кидається в воду.

— Господи! що це я? втопаю?—промайнуло Орисі в голові, але ту ж мить вода залива їй рота. Орися силкується її проковтнути, задихається і через мить уже нічого не розуміє й не відчуває.

Другого дня Гордій зараз же зранку поїхав на роботу на поле. Ганна знову його не бачила. Він приїхав на обід. Ганна вийшла до обіду, сподіваючися тут його зустріти. Він і справді прийшов—трохи блідий, але спокійний, Сів мовчки на своє місце. Куховарька, подаючи борщ, сказала:

— А в нас нещастя.. дівчина втопилася.

Гордій увесь здригнувся.

— Що ви кажете?—перепитався він.

— Дівчина, кажу, втопилася в Костівці, Карпенкова Грицькова, Орина. Уночі батько бачить, щось біле садком побігло до річки. Він туди. Добіга, а вона в воду...

Куховарька ще щось казала, але ніхто її вже не слухав. Все, що хотіла казати Ганна, все те здалося їй таким нікчемним і таким недоречним тепер, як вона глянула на скривлене з муки Гордієве обличчя. Вона зрозуміла відразу, яка страшна вага впала йому на душу, і її власне горе поблідло перед цим горем.

— Гордію...—промовила вона доторкуючись йому до руки, як куховарька вийшла з хати.—Гордію, любий...

— А! ну його!..—скрикнув Гордій і, зірвавшись з місця, вибіг з хати.

Того ж вечора Андрій Кодоленко вернувся додому.

XV.

В неділю після обід мало не вся радівська громада зібралась коло волости. Були якісь справи, що треба було громаді їх залагодити, але не вони зібрали стільки людей, а звістка про те, що пан Раденко подав кудись „бомагу“, щоб таки одібрати у радівців луку ще й виправити за неї гроші. Треба було порадитися—що робити. Поки вийде з волости староста, люде стояли, чи сиділи на рундукові, на колодках, що лежали коло волости, або й просто на землі. Вони порозбивались на купки, і кожна купка розмовляла про своє. Але здебільшого говорено про погану новину та про економію.

— Ну, не обороняй!—скрикнув у одній купці якийсь нестарий ще дядько на другого.—Може він тебе й не бив, а Павленкового парубка хіба ні?

Розмова була про Гордія. Павленків парубок був той, що його справді вдарив Гордій.

— Та! всі вони одного заводу.

— Ні, сказати, сам пан досі не бивсь...

— Так зате Олійниченко та об'їзді назушались.

— А б'ються ж прокляті!

— Чуєте ж, мене,—казав якийсь уже старенький дідок,—як пуснув нагаєм по спині, так сорочка й прикипіла. Прийшов додому,—не скину. Оддирай, жінко! Жінка оддира, а я сичу!

Дехто засміявсь, а один запитав:

— Та за що ж се так він пригостив тебе?

— Та таки за лозу. Пішов я вирізати на болотищі лози на саж. Де ж його візьмеш лози? А вона ж у їх там гние і гнитиме, поки й світа—хіба її окономія коли рубала? Вже Галушківський був лютий, а й той нічого не казав за лозу.

— Чортови ненажери, усе пожерли б!

— Ге! Панські очі завидющі, а руки загребущі.

— Панської та полівської кишені нічим не сповниш.

— Ну, вас, діду Корнію, хоч за лозу,—озвався той дядько, що казав спершу, щоб не обороняли Гордія,—а в мене за що гроші ляснули?

— А защо, Грицьку?—спитався дід Корній.

— Порядились ми в окономію камінь бити,—почав Грицько.—Од сажня—два рублі. Ну, б'ємо та й б'ємо. Коли приходять Олійниченко.—А що ж ви, хлопці, каміння не приставляєте?—Як—не приста-

вляємо? Куди?—Та в економію!—Тю на тебе! Хиба ми ставали з приставкою?—А вже ж з приставкою. Глядіть же!—Сказав та й пішов. Ну, ми думаємо, це він пошуткував. Б'ємо ми знов. Прийшла субота, треба нам по гроші йти. Приходимо. Давайте гроші!—Скільки сажень набили?—П'ять.—А приставили?—Нас наймано без приставки.—Ні, вас наймано з приставкою!—Змагалися, змагалися, та нічого не пособилося: дали за п'ять сажень тільки сім з половиною рублів. А ми—хоч і заприсяглись зараз!—без приставки ставали!

— Та хиба не знаємо? Це по піврубля од сажня положив собі у калитку та й край, Хиба це першина!

— А вже ж і дурять!

— Ось слухайте: пішов я...

— Та ні!—перепинив високий поважний чоловік під літами вже, сивий,—той, що на його Грицько казав, щоб не обороняв пана.—Воно це правда, що погано економія робить. А сказати й так: є і в нас такі люди, що... Ну, чого його лізти в панський ліс?

— А коли свого нема, діду Степане?

— Чужого не руш, хоч і свого нема!—одмовив дід Степан.—Або чого в шкоду лізти?

— Та хиба ж його хочеш? Як сама товарина вскоче.

— Коли вскоче, а коли й навмисне.

— Та воно, звісно... Та де ж його й пасти?

— Ех, люде добрі!—похитав головою дід Степан.—неправдою не здобієш.

— Імено дід Степан правду каже, що неправдою не здобієш!—озвався невисокий, але си-

тенький собі чоловічок у гарній чумарці. На животі в його теліпався ланцюжок од годинника. На голові був новенький картуз, а з під його визирало хитре обличчя з швидкими очима. Він якось несподівано вирнув з проміж громади і оце тепер забалакав.—Имено—свята правда! Потому що, хто ж їм винуватий, ежели вони сами лезуть безпрося?

— Ну, ти мовчи!—забалакав до його суворо дід Степан.

— А почему б я должен був мовчати?—заде-рикувато спитався той.

— Того, що як би менш було таких, як ти, то може не так треба було б нашому брату і в шкоду лізти.

— А я чим причиною?

— А тим, що людей дуриш! Мало ти вже наділів покупив у добрих людей?

Громада зацікавлена прислухалась до спірки. В купках покидали балакати і підійшли до діда Степана. Його всі знали, що він кожному в вічі правду каже,—тим і зацікавлювалися його спіркою з сільським глитаєм: сами вони цього добродія лаяли тільки по за очі. Почувши довір про землю, добродій „при часах“ сердито пирхнув.

— Разві я винуват, що лежбоски продають!

— Та вже ж!.—Де ж таки видано, щоб Артемко Гугняй був винен!

— Я тобі не Артемко і не Гугняй! Я тобі Артьом Яковлівич Семьоненков!—сикрикнув той, почервонівши з серця.

— Та вже ж: є такі дурні, що й так тебе звуть!—спокійно відказав дід Степан.—А я так те-

бе зватиму, як тебе звано тоді, як ти панським попихачем був. Бо ти не думай, що як завів бакалію та шинк, та п'яних людей дуриш, то вже й покращав. Хіба не знають люде, що ти з Олійниченком накладаєш?

— Як ти можеш таке виражати? У нас свої дела, кумерчецькі!—одмовив Семененко.

— Кажі кому иншому—я не маненький! Ото ж твоя й кумерція, що економія грошей наймитам не дає, а до тебе квитки дає.

— А мені какое дело до економії? Коли вам квитки не наравляються, то не беріть.

— Еге, не беріть!—озвався хтось із смілиших,—як чоловік з того живе, а грошей не дають. На́,—кажуть,—квиток і намери у Семененка чого тобі треба, а ми, як будуть гроші. Семененкові заплатимо. Поневолі чоловік іде та й бере.

— Ну, та не дурно ж твої гроші пропадають?—виправлявся Семененко.

— Вже ж не дурно, та тільки ти на квиток даєш так, що стоїть руб, то за його півтора береш—от тобі й бариш. Та й Олійниченкові бариш, бо ти йому за те з рубля платиш, щоб він не гроші, а квитки давав.

Цьому була правда. Такий порядок був за Галушківського, а за Гордія зник був, поки Гордій сам видавав гроші наймитам. Але з того часу, як він усе більше та більш одбивавсь од набридлого йому господарства і віддав виплату наймитам до рук конторникові,—цей порядок знову запанував, хоч Гордій про се й не знав. Семененко тепер не міг нічого на те сказати і тільки огризнувся:

— Не вигодно—не бери!

— Знаємо ще й те,—не покидав свого дід Степан,—як ти взяв скуп з економії.

— Откуда ж би то ти знав?

— А знаю! Люде хотіли в економії брати землю, та не давали стільки, скільки економія хотіла. А тебе Олійниченко підпрохав, а ти прийшов та наче б то взяв ту землю. А ми повірили та й заплатили дорого, щоб у тебе переняти. Хиба не правда?

— Мало чого люде не накажуть! Хотів узять, бо думав, що вигода буде, а як ви дорожче дали, то й беріть!—промовив Семененко і одвернувшись пішов геть.

— Добре!—загомоніли люде.—Оце так вичитав! Спасибі дідові Степанові!

Тим часом вийшов староста з писарем. Люде повставали,—починалася громадська рада. Писарь, відомий уже нам Іван Іванович Попов, заходився вичитувати щось із паперів, та люде мало те слухали, маючи все одну думку. Як писарь, повичитавши своє, завернувся і пішов у волость, громада зупинила старосту.

— Стривайте, дядьку Гарасиме,—а що ж про луку?

— Та що ж про луку?

— Та що там чуть?

— Та хто його зна, що воно чуть...—одмовив староста, скидаючи шапку та чухаючи потилицю.

— Кажуть, подав пан бомагу?

— Та кажуть...

— Та хто ж казав?

— Та я од людей чув...

Громада не знала, що робити. Справді, офіційно нічого не було відомо, а поголоску про луку пустив Олійниченко, маючи своє на думці.

— Кажуть,—почав Грицько,—що щось приїде, одбере у нас луку і гроші за те, що кссили її. А як що не дамо грошей, так цінуватиме,

— Ова! Підожде!

— Де таки видано, щоб усю громаду цінувати!

— Авже ж—ні!

— Такого й закону нема!

— Нет, есть!—озвався, як Пилип з конопель, Семененко.

— А ти хіба знаєш?

Пішли до писаря. Писарь довго морочивсь, висукуючи, що треба та грімаючи на мужиків за те, що не дають йому робити діла, але таки знайшов десь, що є такий закон.

— А що?—спитався Семененко.

— Так то ж тоді, як громада справді винна, а не тепер.

— За свою землю та ще й будемо платити.

— Та вона ж наша з діца й прадіда!

— Дозвольте, люде добрі, мені слово сказати!—озвався чийсь голос.

Молодий парубок, скинувши шапку, виступив з громади. Хто знав його перш, тому важко було б пізнати в йому Андрія—так одмінився він—постарівсь і змарнів. Глибока зморшка лягла між бровами, але очі тепер мов палали.

Люде озирнулися на його. Хоча парубки й не можуть мішатися до громадських справ, але Андрієв батько був хворий і в громаду не виходив,—тим Андрій міг тут бути.

— Кажі!—озвався хтось.

— Ще аж ту весну,—почав Андрій, втупивши очі в землю,—був я у Гайдена.

— Це в того, що в Костівці?

— Еге! І говорив я з їм про цю землю. Він мені казав, що це суд неправий,

— Авже ж ні!

— Казав, що на землю є десятилітня давність. Оце коли хто проволодів землею десять год як хазяїн, і ніхто до його не чіпавсь і землі тієї не однімав, то вже й не одніме, хоч би земля й не його була.

— Он-ба! А це ж земля наша, з діда й з прадіда!

— Ач, який мудрий!—скрикнув Семененко,— які закони познаходив! Де ти їх вичитав? Чого ти бунтуєш громаду? Хиба можна проти начальства йти!

— Проти начальства я не йду, бо ще й начальства ніякого нема,—відмовив Андрій і очі йому блиснули,—а тобі, панський полигачу, кажу: не в'язни не в своє діло, коли хочеш, щоб до тебе були добрі! Коли ти одкинувсь од цього діла з самого спершу, то чого ж тепер в'язнеш?

— І що би я чужую землю трогав!

— Ну, то й не в'язни, коли не хочеш гіршого!

— Ба! він ще й нахваляється! Та я тебе в суд!.. та я!..

— Та цить, Артеме,—озвався дід Степан.—бо він правду каже! Дай і людям казати! Кажі, Андрію!

— Ну, попадьошся ти до мене кагдась!—просичав Семененко, ховаючись за людьми.

— Так я й дізнавався, як це діло вийшло.—почав знову Андрій,—так каже Гайденко, що ніяк

не зна, а що тільки не по правді. І казав мені Гайденко, що він тоді прохав Раденка, щоб той діло припинив, і той сказав, що припиню. І справді, —припинив був аж на год, а тепер он що—знов!..

— Та й до Гайденка вже щось не став їздити,

— Мабуть глек розбили.

— Та Гайденко не такий, як він.

— То чоловік простий і до нашого братчика —костівці кажуть—дуже добрий.

— Ну, та не перепиняйте парубкові, —хай каже.

— Кажи! кажи!—вдалися знов до Андрія.

— Так ото ж я й кажу: позов не по правді. Не будем поступатися! Хиба мало вже ми витратили на цей позов? Хиба мало нас тягано? І оце нам тепер оддавати ту луку? Хиба ж воно годиться? Ні, луки ми повік не віддамо! Хай приїздить той пристав, чи хто там такий. Ми йому скажемо: отак і отак: ми не десять, а тридцять год маємо цю землю і поступатися нею не хочемо. Почує та й поїде.

— А тоді ж що?

— А тоді побачуть начальники, що не поступаємось і возьмуть собі в голову: мабуть суд не по правді—треба пересудити. Та й пересудять.

— А пересудять же?

— А не пересудять, то ми подамо од себе знову прощення. Бо невже ж так таки й поступиться? Держімося свого!

— Так! так!

— Добре каже!

— Хоч молодий, а не дурний!—загомоніли громадяне. Їм сподобались Андрієві слова, всім здавалося, що так зробити, як Андрій каже, буде добре.

— Авже ж не поступатися! — кричала громада.—Ми за своїм правом хоч до царя дійдемо!

Постановивши не „поступатися“, громада розійшлася.

Андрій пішов і собі додому. Тяжко в його на серці було. Чув, що життя його розбито.

Змалку бачивши важке мужицьке бідування, наважився вибитися з його, зробитися зовсім самостійною людиною. А такою міг він стати тільки маючи землю—ось через віщо всі його думки повернулися в цей бік. Він кохав Орису дуже, але не міг бути з нею щасливий, не досягши своєї мети. І він кинув її на рік, пішов на чужину, робив як на каторзі, часом і вдень, і вночі, і досяг нарешті свого: заробив стільки грошей, що міг вертатися додому з певною надією на забезпечене щастя. Уже малював собі це щастя в думці, уже уявляв собі любе Орисине личко. Страшно, невимовно страшно й люто розбила доля всі його мрії!..

Орисина смерть викликала безліч розмов, безліч згадок. Жіночі язики цокотіли і потроху виявлялося, що той або та бачили Орису з якимсь паном і якась дівчина навіть підглядела, що то був Гордій; нарешті всім навч прибігала Орися до Гордія в Радівку і відтіля побігла, як божевільна. Все це впевняло Андрія в тому, що ворогом йому був Гордій. Парубок ходив як божевільний, але ні на що поки ще не наважившись. Він кілька разів брався за сокиру, ладен зараз же побігти і рубати нею Гордієві голову, але спинявся; бравсь

і за сірники, але йому гилко було йти нишком і підпалювати. Його страшенно тягло до помсти, але рука не знімалася на злочинство. Почував, що не може не помститись, але як—не знав. Другого дня він був у громаді і відразу назначив собі свій шлях. Йому шкода було своєї громади; а надто ще громада йшла проти його ворога. Йому здавалося, що він мусить обурити громадян проти Гордія, щоб вони не поступались. А тоді як оборонить громада своє право, то він, Андрій, візьме в громади папери і позиватиме Гордія за увесь той клопіт, що зробив він своїм позвом громаді. Він випозива і... Але що ж далі? Душа в Андрія палала, він чув, що такої помсти йому мало.

— Нехай буде, що буде!—казав він собі.—Але треба спершу це довести до краю. А там нехай не здивує!

Андрій досі не був у Демида. Пішов до його порадитися другого дні після громадської ради. Але як на те Демид ще зранку виїхав у місто і казали, що на кілька день, бо має там діло. Цього Андрій не сподівався і це йому було дуже погано: він певний був, що такого порадника, як Демид, другого не знайде. Треба було дождатися його.

Але ще не встиг Демид вернутися, а вже приїхав „пристав“ з становим. Вони звеліли зібрати громаду, поки сами обідали в Гордія. Пообідавши, пішли у волость. Громада вже стояла, дожидаючись панів, і розступилась на два боки, щоб дати їм пройти до рундука. Пани посиділи трохи у волості, а далі вийшли на рундук і „пристав“ почав читати якийсь папер. Громада нічого не розуміла—чула тільки, що про неї та про Раденка,

— Розібрали?—спитався пристав, прочитавши.

— Ні!—як одна людина одмовила громада.

Пристав здивувався.

— Ну... ну, так я вам удруге прочитаю!..

І він знову почав читати.

— Розібрали?

— Ні!

Пристав був зовсім збентежений.

— Але ж ви чуєте: „по указу...“ і він знов почав вичитувати і дочитав би аж до краю, як би становий не зупинив його.

— Стривайте, Григорію Григорівичу—може так буде краще. Слухайте!—гукнув він на громаду і почав казати, що вони, мужики, повинні віддати панові Раденкові луку і заплатити три тисячі рублів. Йому здавалося, що мужики його зрозуміли (він і не помилявся), але як він доказав своє і пристав знову спитався:

— Ну, розібрали тепер?—уся громада відмовила знов:

— Ні!

— А, скоты!..—вилаявся становий,—От я вас навчу розбірать!

Старий дід Степан виступив з громади і вклонивсь.

— Простіть, пане,—ми люде темні—де нам усе розібрати.—Це б то ви про луку?

— Та вже ж!

— Так вона наша, з діда й з прадіда наша.

— Була ваша, а тепер—ні!—відмовив становий.

— Ні, вона була наша й тепер наша!—відкавав йому дзвінкий Андріїв голос.—Наша буде!—додав він, виступаючи з громади.

Становий так і стрепенувсь.

—Що? ти смієш так казати? бунтовник! Старосто, візьми його в холодну!

Ніхто й не ворухнувся.

— Та що це тут?—скрикнув становий, збуряковівши.—Де староста? старшина?

Але і староста, і старшина на той час десь зникли.

—А, ви так! Я ж вам! Іди сюди!—крикнув він на Андрія.

— Чого?—спитався той.

— Іди сюди!

— Чого?

— Громадо! з'яжіть цього чоловіка!

Громада не ворухнулась.

— Та що це—бунт?—ще раз спитався становий.

— Не бунт,—скрикнуло кілька голосів,—а нема за що його в'язати, бо ми всі так кажемо, як він.

— Ах ви ж...—вигукнув становий лайку і ту ж мить, стиснувши кулаки, кинувся з рундука і вдарив з усієї сили в обличчя першого, хто стрівся йому. Перший був дід Степан; кров залила йому обличчя і він упав додолу.

Громада мов здригнулася, мов щось загуло в їй і стихло.

— А, ти бунтувати!—скрикнув становий і замахнувся на Андрія. Але Андрій як залізними кліщами вхопив станового за руку.

— Пане! нас царь визволив од бійки!—промовив він, важко дихаючи.

— Що?— заревів становий і ту ж мить лівою рукою з усієї сили вдарив Андрія по щоці. Не тямлячи сам, що він робить, Андрій смикнув станового за руку, і за матір той лежав долі.

Пристав побачив це, кинувсь у волость та й чкурнув другими дверима аж до Гордія в двір.

— Стій, не руш!— крикнула громада на Андрія.
— Пустити його!

Андрій нехотя пустив. Становий устав.

— Старшина! Урядник!— хрипко закричав він.

Ніхто не приходив.

— А! так, бунтовники!— вигукнув він.— Я вам!..

І швидко повернувшись, збіг на рундук і побіг слідком за приставом. Безпешно добіг він до Гордієвого будинку і там стрів блідого з переляку пристава.

Через пів години обидва вже їхали в місто. В місті вони нарobili галасу...

А тим часом і радівська громада не гаялась. Як люде побачили, що становий утіка, то кілька голосів тюкнуло на його, а вся громада зараз загомонила:

— Як це так? Защо він б'ється? Мало вже він і так бив? Та то хоч б'є так, кого нападе, або десятників, як у його на стійці бувають, а це вже й у громаді почав битися.

Громада обурилася.

— Де писарь? Будемо писати прощення на станового.

Але і писарь, і старшина кудись утекли. Кинулись їх шукати, та ніде не знайшли.

— Нехай Андрій пише!— гукнуло кілька голосів.

Зараз же винесено з волости стіл, поставлено на рундуці, і Андрій сів за його. Громада казала йому щоб саме писати, вислухувала написане, виправляла або додавала. Години за півтори папера написано. Це була скарга і на Гордізву економію, і на суд, і на станового. Написано її кштáлтом громадської постанови. Треба було підписуватися. Але як до того дійшло, то виявилось, що в старости нема печати, а старшина з писарем так таки десь і поділися,—а вони повинні засвідчити постанову. Хоч хотіли, хоч не хотіли радівці, а мусили відсунути цю справу і постановили зійтися завтра знову, привести старшину й писаря, поспідписувати й засвідчити громадську постанову і зараз же їхати з нею дідові Степанові та Андрієві в місто аж до губернатора, „а коли можна, то й вище“.

Ось через віщо другого дня після обід (було якесь свято) вся громада радівська знову стояла коло волости. Тепер людей було більше, ніж учора; чимало жінок з дітьми, посідало тут таки поблизу, лузали насіння та клепали язиками. Громада дожидалася свого отамання, але його й сьогодні не могли знайти. Не дожидаючись, поки знайдуть, громадяне почали підписуватись сами. Письменні почали одбрати руки в неписьменних, щоб підписатися за себе й за їх. Андрій стояв над папером і показував, де і як треба писати. Підписування вже кінчалося, як зненацька задзвенів дзвоник. Всі нашорошили вуха.

Волость стояла край села: нею кінчалася верхня перія, але проти волости далеко ще тяглася перія нижча. Рундуком волость стояла до нижчої

перії. А позад волости, мало не зараз же за нею, починалася панська земля, а на їй ліс. Ліс був дуже близько від волости, сажень на сто. Цим саме лісом і був шлях у Радівку з губернського міста і звідти й чути було дзвоник усе дужче та дужче. Але відразу він стих і хвилини з п'ять нічого не було чути, а тоді знову задзвеніло і ту ж мить з лісу вихопилась коляса, запряжена чотирма баськими кінями.

Вони як змії підбігли до волости,

— Бережись!—крикнув кучерь.

Громада розступилась. Коляса підбігла до рундука. З неї вискочив молоденький панок „з хрестами“ і той пристав, що вчора був. Коляса трохи від'їхала і стала зараз біля рундука. Андрій узяв свого папера і зійшов між люде.

Пани стали на рундуку і повернулись до громади. Молодий панок сміливо й весело згукнув:

— Здравствуйте, міряне!

— Здорові були, пане!—промовили люде, покидавши шапки.

— Я—чиновникъ особыхъ порученій и пріѣхаль по порученію его превосходительства для улаженія возникшихъ здѣсь недоразумѣній.

І панок і далі такою сáме зрозумілою мовою почав з прихильним любим усміхом вияснити громаді справу.

— Нацѣюсь, что вы поймете меня, что вы обязаны исполнить мои законныя требованія...

Громада мовчала.

— Что же вы молчите? Развѣ вы не поняли того, что я вамъ скажаль?

— Ні!—в один голос гукнула громада.

Пристав глянув на панка і іронічно осміхнувся, а панок, трохи збентежившись, почав знову:

— Какъ же вы не понимаете,—вѣдь это очень просто! Поймите,—это очень просто...

— Та то вам, пане, просто,—озвався хтось із громади,—бо се не ваша земля і не з вас гроші правлять, а нам воно зовсім не просто.

— А так! так!—загмоніла громада.—Земля наша здавна, а це яким правом у нас її однімати? Ні, пане, ми цим не поступимося! Ми жалітимемся! Ми написали вже бомагу.

— Подайте сюда!—звелів панок.

— Ні, ми вам не подамо, бо це не вам, а губернаторові.

— Но вѣдь я же присланъ...

— Е, ні! Не воно! Це до губернатора.

— А то й до царя, коли губернатор не тес...

— Но послушайте, господа!—почав знов упевняти панок,—вы совершенно забываете, что судебный приговоръ, для приведенія въ исполненіе котораго я вотъ съ г. судебнымъ приставомъ пріѣхаль, — онъ долженъ же быть приведенъ в исполненіе.

— Ми того не знаємо. А землі не віддамо.

— Я вамъ еще разъ говорю слѣдующее: желаете ли вы добровольно уплатить три тысячи г-ну Раденко или нѣтъ?

— Ні!

— Въ такомъ случаѣ мы должны будемъ приступить ко взысканію. Господинъ судебный приставъ,—пожалуйте! Гдѣ же старшина и урядникъ? Пусть они везутъ насъ для оцѣнки имущества.

— Люде добрі!—скрикнув Андрій, знімаючи над головою папер з громадською постановою.— Чи ви чуєте? Вони хочуть нас цінувати! Невже ми попустимо?

— Цінувати? Зроду-віку не попустимо!

— Не попустимо! Не буде цього! Сідайте, пане, в свою колясу та їдьте туди, відкіля приїхали. Сідайте! Сідайте! Нас царь буде судити, а не ви!

Громада насунулась до рундука.

— А, так?—сказав панок і свиснув у щось голосно та гостро. Тієї ж миті перед здивованими громадянами ліс за волостю заворушивсь і з його виступила купа якихсь людей у білому з червоним. В руках у їх було щось блискуче.

— Стройсь!—почувся голосний вигук.

Велика купа заворушилась і за мить про-
стяглась однією лавою,

— Шаго-о омь—маршъ! — розітнувся знову вигук.

Уся купа сколихнулася і рівно одбиваючи ступіні, мірно й чепурно почала наближатися до волости.

— Салдати! Салдати!—сполохнулась громада.

— Ружья на пере-е-в'єсь!

Стальові шпички блиснули на сонці і перехи-
лились гостріями до громади.

Почулася ще якась команда, салдати розби-
лись на дві купи і за хвилину обидві, обійшовши волосний двір, стали з того й з того боку біля громади, держучи рушниці на поготові.

— Вы видите, общество,—почувся голос з рундука,—что я не намѣренъ шутить. Немедленно разойдитесь по домамъ!

— Панове громадо!—голосно згукнув Андрій, —не слухайтеся! Вони нас розженуть по хатах, а там і пов'яжуть поодинці. Будьмо в гурті, так нам нічого не зроблять.

— Не розійдемося!—загукала громада.

Панок з рундука кивнув рукою. Салдати почали тихо насувати на громаду, держачи багнети проти людей. Громада подалась од волости. Салдати вступили вулицю перед волостю. Їх начальник зійшов на рундук і став коло панка.

А громада тим часом подавалась усе назад та назад. Так перейшла вона вузьку вулицю і дійшла до другої перії. Попереду був Андрій.

— Вы видите, что я употребляю силу!—кричав панок з рундука.

— Не сміє він!—казав громаді Андрій.—Не має він права!

Але салдати почали знову насувати з своїми багнетами. Їх мовчазна одностайна маса з однаковими рухами грізно наступала на рухливу, обурену громаду.

— Та що ж се таке?—скрикнув хтось у громаді.—Бери, хлопці, коляки та обороняйся!

Ту ж мить затріщали тини і в руках у людей з'явилися коляки.

Салдати насували.

— Стой!—розітнулася команда з рундука.

Салдати зупинились.

— Если вы сію минуту не разоидетесь,—солдаты будут стрѣлять,—почулося з рундука.

Громада мовчки ламала тини.

— Гота-аа—'товсь!

Брязнули рушниці, цокнули патрони. Громада затихла.

— Разойдитесь!

Громада мовчала. Поперед неї стояв Андрій.

— Господа,—смикнув панка за рукав зблідлий пристав,—да вѣдь это кровопролитіе будетъ.

— Только у каждого десятого боевой патронъ, а у остальныхъ на первый разъ холостые,—одмовив офицер.

— Но все же...

— Рота-а—плі!

Голосний стріл з рушниць розлігся далеко. Дим заслав на хвилину все з перед очей. Але зараз же почулися скрики, і все стовпище кинулось в розтіч бігти вулицею.

Як вони відбігли, пани з рундука побачили серед вулиці кілька трупів.

Один мертвий і досі держав у руці якийсь папер, лежачи ниць на землі.

То був Андрій з своєю громадською постановою.

.....

— Ой, рятуйте ж! ой, голубочки!—несамовито кричала дівчина, вбігаючи на економічний двір та кидаючись просто в будинок. На порозі вона зустріла Ганну.

— Що там, чого ти, Харитино?

Се була наймичка Ганнина. Тепер вона вся тремтіла з ляку, нижні щелепи трусилися і вона ледві могла говорити.

— Б'ють!..—вихопилось у неї.

Ганна ще нічого не знала. Вона не знала про те, що мусять прийти салдати та й Гордій про се не знав. Ганна, правда, чула якийсь грук (волесть була аж на другому краї слободи), але ніяк не могла догадатися, що воно таке.

— Хто б'є? кого?—спиталася вона.

— Салдати! Ой лихо—салдати!..—Пани з города привели.. Як почали стріляти!.. Народу так і валяється побитого...

Ганна зрозуміла все. Вона швидко повернулася, вона хотіла йти до Гордія і відразу зустрілася з ім. Він стояв у дверях з другої хати—білий, як стіна.

— Гордію, що це?—хотіла спитатися Ганна, але в неї не стало голосу. Вона тільки глянула на Гордія і простягла до його руки. Але він повернувся і вийшов з хати.

Пішов у свою хату і замкнувся.

Еге, і він зрозумів усе. Він почував, що сила кидає його, але переміг себе. Почав ходити по хаті з кутка в куток. Почував, що прийшов той час, коли мусить зробитися все. Він знав, що сей час прийде. Знав це ще тоді, як утопилась Оріся. І тепер він прийшов.

У всякому разі треба позводити рахунки.

Його актив... Справді, який його актив? Хиба кілька гарних фраз, та й то в старовину, звісно... Роботи на користь людську він не робив ніякої.

А пасів? Чи злічиш його увесь? Ну, хоч що з більшого.

Більшого—трьох: Ганна, Оріся і селяне.

Ганна!.. Він любив її тіло, а не душу. Мало не чотири роки прожив з нею, її не люблячи. Звісно, ховав це. Але всього не сховаєш... А було так, що він навіть виразно виявляв, що гордує нею... Вона мучилась... Защо він її замучив? О, цього одного досить, цілком досить!

Він підійшов до столу, одімкнув у йому шухляду, виняв звідти револьвер і положив на столі. Тоді вхопив папірець і, не сідаючи, написав:

„Ганно, прости, як що можеш! Сам не наслідуюсь прохати тебе про це, Прости! сподіваюся, що так буде краще. Таким, як я, нема місця на землі. Дозволь, хоч я цього й не заробив, поцілувати тебе і сина моїм останнім поцілунком. Прощай! Гордій“.

Положив цього листа у коверту, заклеїв і написав адресу.

Потім на другому клаптику кілька слів поліції.

Тоді взяв револьвер...

Ну, але ж він не скінчив рахунків. Чи треба ж?

Невимовний холод пробіг йому по всьому тілові. Згадав, що вбив другу людину. Боже мій, як він її обдурював!.. Але ж хиба саму її він убив? Хиба сама вона проклинала його перед смертю? Хиба цього не робили ті мертві радівські громадяне та й уся громада? І все це зробив він! Він, той, що...

Йому запаморочувало голову. Невже ж він людина після цього? О, який би він радий був, як би хто прийшов і роздавив його ногою, як червака гидкого! Але цього ніхто не зробить, бо це міг би тільки зробити Бог, а Бога він не знає.

Якийсь скрик, галас почувсь йому... А, це все наробив він і не може цього зупинити. Але ж Бога нема,—через віщо ж його, Гордія, так убиває те, що він наробив? Значить є щось, якась *міра*, що нею людські вчинки міряються? Може се Бог? А! все одно! все одно! Пізно вже, пізно! Не тепер розбірати. Як що Бог є, то він довідається про се *там*.

Підняв револьвер і притулив рулю до виска.

Один п'орух пальцем і нічого цього не буде:
А може ще рано?.. Рано?! О, паплюшний червак!
Тебе вже роздавлено, те щось тебе роздавило вже!
Так гинь же!..

Голосний стріль розітнувсь по хаті і бездушне
Гордієве тіло важко впало додолу...

ЕПІЛОГ.

Вільної практики міський лікарь Демид Гайденко дожидався ввечері гостей. Мали бути старі й нові міські знайомі, а з межі їх: Марко Кравченко, його приятель Семен Лісовський з жінкою, учитель Бійчевський, старий Шкляренко, Квітковський—сей давцо вже покинув своє толстовство і тепер знову шукає шляху. У найбільшій світлиці поставляний був стіл з тарілками та иншим обіднім знаряддям. Сам Демид не був у цій хаті,—його тільки видко було крізь напіз одчинені двері, як він щось писав, нахилившись над столом. Коло столу ж у великій світлиці клопоталась його жінка, Ганна Михайлівна...

Минуло вже два роки, як Ганна пішла за Демида. За цей час вона видимо поздоровішала, щоки почервоніли, в спокійних очах видко було щастя. Вона моторно ставляла всячину на столі, посилаючи наймичку принести то те, то инше. За Ганною, чіпляючись їй за сукню, бігав хлопчик років п'ятьох: це був Гордіїв син,—більше дітей у Ганни не було.

— Мамо!—лепетав хлопчик,—мамо!

— Чого тобі?

— Мамо, нащо то стіл великий?

— За маненьким не сядемо всі.

— Чого?

— Того, що буде багато гостей.

— А чого?

— Бо сьогодні свято.

— Свято? Це так, як Великдень? Таке свято? Ганна бере хлопця на руки і підносить його до великого Шевченкового бюсту.

— Оцього дідуса звать дідусем Тарасом. Він був дуже добрий, ласкавий. Він дуже любив таких маленьких дітей, як ти; завсігди їх бавив, жалував. І він і всіх людей любив і всім нам дуже багато добра зробив. За це всі ми його шануємо й любимо. Сьогодні його іменини і ми цей день святкуємо.

Хлопець замислено й довго дивиться на бюст і нарешті питається:

— Мамо, а де тепер дідусь Тарас?

— Він умер, синку.

— Мамо, я хочу дідуса Тараса поцілувати.

Ганна, всміхаючись, підніма сина і дитина цілує „дідуса Тараса“ в білі губи. Тоді мати спуска хлопця додолу, але він усе стоїть перед бюстом і дивиться на його...

— Ну, все здається!—дума Ганна, озираючи в останнє стіл і сіда на хвилину відпочити, дожидаючи своїх гостей, що мусять зійтися на Шевченкове свято.

Але як же це сталося, що Демид та Ганна не на селі, а в місті святкують його?

Вже чотири роки минуло з того часу, як вона покинула село, але й досі, тільки згадає вона його, —страшний холод починає стискати їй мозок. А тоді...

Вона спершу була як божевільна. Та може й збожеволіла б, як би не Демид. Він приїхав зараз же, довідавшись про страшну пригоду. Він дуже запоміг тому, щоб справа з радівцями скінчилася швидче і не так тяжко для селян...

Тільки через тиждень, поховавши Гордія, могла виїхати до матері. На підставі формального акту, все, що мав Гордій, припадало Ганні. На неї падала повинність упорядкувати справу з радівцями. Та в неї не було зараз сили на се діло, і вона звірила Демидові робити з усім що він хоче.

Як Ганна виїхала, Демид зараз же заходивсь коло діла. Він попрогонив усіх до одного, хто досі служив в окономії, і почав порядкувати сам, взявши собі на поміч двох-трьох чесних людей. Та сам він не хазяйнував,—усю землю повіддавав селянам. Спершу взяли костівці, потім і радівці. Добра слава Демидова і мала ціна, за яку він оддавав землю, дуже швидко залагодили цю справу.

Разом з тим Демид і своєю особистою лікарською роботою, і матеріально запомагав усіх тих, хто зазнав якого лиха через погром. Він сам ходив по хатах, лічив, присилав хліба і ще чого треба було тим сем'ям, яких батьки були в тюрмі. Помалу він прихилив до себе всю радівську громаду.

Так проминуло більш року. Можна вже було говорити з Ганною про радівську справу і, приїхавши одного разу в город, Демид заговорив про неї. У його був добре обміркований план, і Ганна цілком на його пристала: вся радівська земля повинна була належати радівцям.

— Але чи не думаєте ви,—завважив Демид,—що ваш син, ерісши...

— Мій син,—перепинила його Ганна,—повинен і ногою не ступати на скривавлену землю.

Через пів року Демид ніби продав радівцям формальним актом увесь маєток. Та з цього склалася несподівана халепа. Громада не схотіла при-

няти до свого гурту Семененка, а він послав на Демида доноса. Демида арештовано і хоча швидко випущено, та заборонено жити на селі. Але радівська громада таки зосталась хазяїном землі.

Демид переїхав у город і почав лікарувати, не пориваючи з'язків з своїми сільськими приятелями. Через два роки після Гордієвої смерти він одружився з Ганною...

І ото тепер вони дожидалися гостей на Шевченкове свято.

Мав бути реферат, декламації, співи... Та не в їх була головна вага сього вечора.

На йому мало обмірковуватися одно дуже важне питання—про те, щоб влучитися в ширший гурт, з якого мусила вирости українська політична партія. Це нарис її програми і переглядав в останнє Демид, сидячи в своєму кабінеті.

Зробивши все, що треба, він вийшов до великої світлиці. Хлопчик кудись побіг, Ганна сиділа сама, похиливши голову.

— Щось досі гостей нема,—промовив був Демид і враз припинився, побачивши, що Ганна плаче.

— Що тобі, голубко?—спитався Демид, обнімаючи її.

— Знаєш... я... згадала, що в цей день звичайно й він святкував своє народження...

Демид знав, що вона говорить про Гордія.

— Знаєш,—казала вона далі,—у мене з голови не йде думка... думка про те, що він умер, певний, що його всі проклинають... умер, зробивши стільки зла...

— Мила моя!—промовив Демид,—не журись! Хто має серце, той не проклинатиме його. Він зробив зло не тим, що бажав його зробити (тоді б він не

вбив сам себе), а тим, що стояв на розпутті, не знав, куди йти. Не мав одмови на такі питання, що не рішивши їх, несила жити. Кожне рішає їх по своєму, але перш, ніж те рішення знайде, чимало намучиться. У його ж натура була занадто палка і багато бажала. Ось через віщо він не встиг рішити питання так скоро, як йому було треба, і зробив зло. Але ж душа його любила правду і шукала тієї правди невпинно. Не вона винна, що тієї правди не знайшла і зблукалась. Але не думай, що саме зло після таких людей зостається. Навпаки! Хіба він сам стояв на розпутті? Подивись навкруги, подивись на нашу інтелігенцію!... Всі ми на розпутті! І ось ми бачимо, що такі, як він помиляються і бережемося такої помилки. Він—жертва, що принесено її світовій силі за змогу не помилятися. Без жертв же, ти сама знаєш, не робиться ніяке діло. І як що я подумаю про все, то не проклинати мені його хочеться, а великий жаль та прихильність росте в мене в серці до його. А зло те, що він зробив... На це у людському серці є завжди одне велике, святе почування—прощення. Правда, кохана?

— Правда, милий!—одмовила вона, підвівши голову.

В цю мить дзенькнув дзвоник.

— От і гості!—промовив Демид.—Будемо згадувати великого вчителя початком нового великого діла...

Контора і склад Всеукраїнського Кооперативного
Видавничого Союзу: Ки в, Безаківська 8, тел. 57—80.